

KVINT

for HORN

en prosaisk libretto for to stemmer
om plat umulig kærlighed

i C

bygget på flere fiktive begivenheder

af Preben Hammer Jensen

2021

Claus:

Gro går langs åen. Græsset er trampet ned til en slags sti. Foran hende går den mand der siger han er hendes fars bror. Men solen har ingen bror. Ham som mor kaldte mellemmanden havde ikke nogen betydning. Og hun er heller ikke sikker på at manden foran hende er mellemmandens bror. Alligevel viser han vej som om han er sikker på et eller andet.

Bag Gro går en kvinde. Hun er mandens kvinde. Han mener det og hun mener det. For Gro er det vigtigt at kvinden går bag hende som manden går foran. Så har de styr på hende. Det skal være omsorgsfuldt, men det er ikke bare rart for Gro.

Heldigvis skinner solen på dem alle tre gennem bladene. Hun har sin far med. Og nu om sommeren har han da magt, han er betryggende.

De har hentet hende fordi mor er død. Hun skulle ikke være uden familie i byen ved vandet. Gro var i tvivl, men manden og hans kvinde vidste at de havde ret. Hendes fars familie, sagde de, er den rigtige familie. Mor var lige så lidt familie som den mark hun tilfældigvis var blevet til på. Det vidste de at de havde ret i, så meget at Gro villigt lod sig føre ud ad døren. De sørgede for at hun fik de fleste af sine ejendele med. Og nu går de alle her langs åen, manden forrest, kvinden bagest, og Gro lige i midten.

Åen ligger på sydsiden af stien. Solen rammer vandet og spejles op på dem. På den anden side af stien er krattet mest tæt. De er på vej, og der er kun en vej at gå hvis man ikke vil stå stille. De er allerede gået langt, lyden og lyset fra havet er for længst forsvundet. Gro går lydigt med. Hun siger ikke noget. Af og til siger manden noget, kvinden svarer ham. Gro hører de siger noget, hun kunne forstå det hvis hun ville, men lige nu er det ikke noget. Hun savner stadig mor. Hun er glad for at hun i hvert fald har solen med, han er med ligegyldigt hvilken vej de går og hvor de går hen.

Gro:

Claus er på vej ud af Vejle, langs stranden mod syd nu. Han er kommet langt nu, hele vejen langs fjorden og forbi Trelde Næs. Nu er han for alvor på vej langs åbent vand. Vejle er ude af syne og ude af hans hoved. Den tossede Miriam eller Mimi eller hvad hun nu hed. Hun havde taget tøjet af og spredt benene og bedt ham være så spontan som han havde lyst til. Hun havde endda vist ham grundigt hvor han skulle sætte tungen hvis han ville smage. Han var helt spontant gået derfra og havde forladt byen. Om hun var på et eller andet eller bare var stangliderlig er ligegyldigt nu.

Og det er ikke fordi hun gjorde noget galt, hvad hun gør må hun selv om. Hun er bare ikke den rigtige til ham. Ikke den rigtige. Hun er ikke forkert som sådan, den rigtige til ham er bare en anden. Han ved ikke hvem hun er,

men hun er derude et sted. Måske på Fyn, måske tilbage i København. Han har allerede fortrudt at han tog til Vejle. Hendes tekst på nettet havde lydt helt rigtig, billederne havde heller ikke fejlet noget. Og så havde hun kaldt sig Mimi da han kom, selvom der stod Miriam på siden. Allerede det havde været forkert nok.

Sandet er stadig varmt og løst og trænger ind i sandalerne. Han overvejer stærkt at tage dem af, men der er osse sten på stranden. Nu skal han til Fredericia og der kan han finde et tog til København. Eller måske skal han stå af på Fyn. Han kan osse gå hele vejen, over broen til Middelfart. Og spare de penge.

Benene er trætte, men endnu går de af sig selv. På et tidspunkt gør de vel så ondt at det kan trække billederne ud af hans øjne. Hans krop kan stadig sitre og reagere på oplevelsen i Vejle. Det skal den holde op med. Måske er der ikke langt nok fra Vejle til Fredericia selvom han tager hele kysten med. Det handler om at gå Claus, så du kan komme frem til hende. Eller måske skal du gå så langsomt at hun indhenter dig.

Slap nu af mand. Det er lige ved at gøre ondt i et ben.

Claus:

Gro ligger under de skærmende grangrene. Manden har skåret grenene og lagt dem op for hende. Det blir ikke regnvejr i nat, men afskærmningen giver alligevel en smule ro. Hun kan ikke ses fra oven, i morgen når solen begynder at skinne, kan hun jo rulle ud hvis hun vil. Hun kan osse blive liggende til hun blir bedt om at komme ud.

Manden og kvinden ligger under en tilsvarende afskærmning. De har snakket en del i et stykke tid, men nu siger de ikke mere. Den ene af dem snorker, Gro kan ikke høre om det er manden eller kvinden. Hvis det var vigtigt kunne hun snige sig ud og se efter. Hvis hun kan være sikker på at de begge sover.

Hun kan osse snige sig ud og begynde at gå tilbage til mors by. Det er ikke mørkere end hun sagtens vil kunne følge stien langs åen. Når hun kommer ud til vandet vil hun sagtens kunne finde byen. Til den tid vil det nok være blevet lyst, hvis da ikke mørket er faldet på igen.

Hun blir liggende under granskærmen. Mandens og kvindens så sikre beslutning sidder stadig i hende. Og hun ved ikke hvordan hun vil blive modtaget hvis hun kommer hjem. Og hun ved ikke om manden og kvinden vil indhente hende. Hun vil være let at følge hvis hun bare går tilbage. Hvor skulle hun ellers gå hen ?

Hun skal bare falde i søvn og blive klar til næste dag. Hun aner ikke hvor lang og svær den vil blive, det ved de to vist, og de sover sikkert. Manden sagde hun skulle sove inden han gik over og lagde sig under sin skærm. Det var tydeligt at han mente det alvorligt. Men hun kan ikke tvinge det frem. Hun glæder sig til at hun igen kan se solen. Og tiden ville da blive kortere hvis hun sov.

Et eller andet kommer ud af krattet og nærmer sig skærmen hvor manden og kvinden ligger. Et eller andet større dyr. Hun kan mere høre det end hun kan se det. Der er en smule lys i himlen, men henede mellem træer og krat er det meget mørkt. Dyret er bare en endnu mørkere skygge, og hun har svært ved at bedømme hvor stort det er. Er det bare en nysgerrig ræv eller er det noget større. Kan det være farligt. Manden eller kvinden snorker ubekymret videre. Og det skræmmer ikke dyret.

Gro er ikke bange, hun er nysgerrig. Måske sker der noget. Snorkelyden holder op. Manden, ja det er manden, kryber frem fra skærmen og rejser sig op. Dyret er måske forsvundet, Gro kan ikke længere se det. Hun ser kun skyggen af manden der går en smule afsides. Hun kan se hans hoved over en busk, hun kan høre det plaske. Han står og pisser.

Kort efter kommer han tilbage til sin skærm og går ned på knæ for at krybe ind til sin kvinde. Det er ikke til at vide om hun sover eller er vågen. Hvis der var et dyr i mørket ville det være det helt rigtige tidspunkt at overfalde den forsvarsløse mand, lige nu hvor han er på vej tilbage til sit natteleje.

Hvis der i virkeligheden var et dyr, Gro er ikke helt sikker længere, men hvis der var, er det i hvert fald forsvundet nu. Måske var det bare et pindsvin eller en mus eller måske en fugl hun hørte. Den store skygge hun så var måske bare indbildning. Mandens skygge havde været meget tydeligere at se. Han siger et eller andet til kvinden, og hun svarer ham søvnigt. De er i hvert fald ikke bange for dyr.

Gro ved ikke hvad de sagde, så tydeligt kunne hun ikke høre det. Men hun har en fornemmelse af at de snakkede om hende. En af dem tænker i hvert fald på hende lige nu, det kan hun mærke. Og hvem skulle ellers vide at hun ligger lige her og ikke kan falde i søvn. Det varer ikke længe, så kommer solen op. Så kan hun krybe frem i lyset og lade sig se. Det glæder hun sig til.

Gro:

Claus går over Lillebæltsbroen. Nu er han næsten på Fyn. Miriam eller Mimi er ude af hans tanker og osse ude af hans krop, det er han sikker på. Han er nu nødt til at finde stationen så han kan sove i toget og komme hele vejen hjem til sit værelse.

Han finder stationen. Han har gået fra Vejle og til Middelfart station. Det er nok ingen verdensrekord, men det er dog noget. Han tjekker ind på rejsekortet, det kan han godt. Hvis der havde været en åben kiosk, kunne han have købt sig noget spiseligt. Eller i hvert fald noget at drikke. Den flaske vand han selv havde med er for længst tømt. Det var allerede ved fjorden, dengang han troede turen ville blive meget kortere. Og så gik han hele vejen til Middelfart station. Han skulle nok have taget toget i Fredericia, den station er større, der er vel en kiosk.

Der står en pige på perronen. Hun står der allerede da han kommer op ad trappen. Det må betyde at der snart kommer et tog. Hun smiler og nikker da hun ser ham. Hun er vist ikke fra København, måske ikke engang fra Middelfart. Hun hilser på en fremmed på perronen som om det er sådan man gør. Claus tænker lidt, og så går han over og spørger om hun har en flaske vand eller sodavand han kan købe af hende. Noget at drikke. Det har hun ikke, men hun smiler stadigvæk.

Hun kan godt se han ser noget udslidt ud, det siger hun i hvert fald. Og Claus fortæller at han har gået langt. Ikke hvorfra og ikke hvorfor. Han vil heller ikke kunne forklare sig selv hvorfor, ikke ordentligt. Pigen fortæller at hun skal til Odense og at hun synes det er hæsligt at køre i tog når der ikke er så mange med. Claus skal jo med helt til København, men han kan principielt tjekke det rejsekort ud når han vil. Og han vil gerne til København.

Hvis han står af i Odense, kan han ellers købe noget at drikke. Og noget at spise hvis det skal være. Det siger hun, ikke som en invitation men som en oplysning. Og Claus er heller ikke ude på noget, måske er det derfor hun taler så uforfærdet til ham. Måske er det bare sådan hun er. Hun ser sød ud.

Toget kommer og de går ind. Og hun har helt ret, der er masser af ledige sæder. De sætter sig overfor hinanden og hun spørger ham om han er interesseret i politik. Det er hun nemlig. Hun har nogle blade om det med i sin taske. Han må gerne få et hvis han gider. Han gider ikke, og siger ja tak alligevel. Der er et billede af hende på forsiden af bladet. Det er måske derfor hun gerne vil dele det ud. Hun ser meget fornuftig og alvorlig ud på det billede, slet ikke så sød som hun ser ud i virkeligheden. Vores nye lokale håb står der over hendes overkrop på billedet. Med grønne bogstaver. Han kan ikke fortælle at han er på jagt efter den eneste ene, og at det ikke er hende.

Enten har han alligevel fået antydning, eller osse kan hun bare fornemme det. Hun begynder at snakke om at hun da har en kæreste der støtter hende politisk og personligt, og at hun er glad for at have det på den måde så hun kan koncentrere sig om det væsentlige i tilværelsen. Han kan allerede se det for sig, en eller anden håndboldspillende ungersvend der altid har hendes ryg, men så hiver hun et billede frem på sin telefon, og han ser at det er en pige. Hun ser endnu sødere ud end det nye lokale håb, men hende kan det altså heller ikke være. Selvom hun sikkert osse er fra Fyn.

Der er ingen grund til at stå af i Odense, ikke engang for at købe noget at drikke og spise. Den unge politiker står af og siger pænt farvel, og Claus fortsætter i toget og tænker i sig selv hele vejen til København.

På hovedbanen løber han ind i 7-eleven og køber en flaske Fanta og to hapsdogs. Han får det hele ned i maven inden han er nede ved S-toget. Flasken ryger i en papirkurv selvom der er pant på den.

Claus:

Gro vågner. Det er meget lyst, det lyser ind på hende gennem den granskærm hun har ligget og sovet under. Manden og kvinden er allerede oppe, de er klar til at gå. Gro skal gå imellem dem på stien som den foregående dag.

Ind imellem er der åbne arealer i stedet for skov. Men stien langs åen fortsætter, og de fortsætter, først manden, så Gro, så kvinden. Stien er nogle steder våd og smattet, den kan ikke hele tiden holde sig helt tæt på åen, så ville de synke i ved at gå på den. Kærulden er udbredt på begge sider af stien, det er den sti der er vejviser alene nu, åen er for usikker. Hist og her er et træ eller en busk begyndt at vokse, men en del af dem har fortrudt på halvvejen.

Alligevel går manden med sikre skridt frem ad stien. Gro har svært ved at følge med, kvinden er lige i hælene på hende. De møder tre mænd der ser ud som om de er på veje hjem fra en nattejagt. De har ikke fået fugle eller andre dyr med hjem. Deres våben siger ellers at det er det de har håbet på. Til gengæld har de vist fundet nogle æg. Gro synes de virker noget sølle og primitive, men manden taler med dem et stykke tid, inden de to selskaber igen fortsætter af hver deres modsatrettede ruter. Han siger ikke noget, hverken til Gro eller kvinden om den samtale. Kvinden ved måske allerede hvad det handlede om, hun spørger i hvert fald ikke. Gro forholder sig tavs. Hun er nu knyttet til den mand der siger at han er hendes fars bror. Selvom det er forkert. Solen står højt på himlen.

Manden har slæbt en smule mad med på turen. Af og til giver han både sin kvinde og Gro en smule af det. Det er noget han har fundet i Gros by, kold grød og kogt fisk. Gro føler sig hjemme hver gang hun tager en bid. Hvis manden har regnet rigtigt må de snart være fremme ved deres bestemmelsessted, hendes nye hjem, der er ikke meget tilbage af den mad. Han fik ikke noget af de tre sølle jægere, ikke engang et par æg, og det så heller ikke ud som om han prøvede at få det. Gro ville have forsøgt hvis hun havde været alene på turen. Men hun ved heller ikke hvor de skal hen. Det ved manden, han går hele tiden forrest. De tre sølle jægere har måske troet at han var hendes far og kvinden var hendes mor. Så kunne de se hende som den store, næsten voksne datter, der stadig blev beskyttet af sine forældre. De skulle bare vide. Hendes mor er død og hendes far lyser på hende og på dem og på resten af landet. Selv havet lyser han på om dagen.

Mon de andre i byen hjemme savner hende ? De savner vist ikke mor, de fleste var lidt bange for hende. Hun kunne få kornet til at gro, og det var de glade for. Men hun kunne måske osse få det til at lade være, og det var de bange for. Ingen forventede at Gro ville overtage mors opgave, så de savner hende nok ikke. Måske havde nogle af dem endda sendt bud efter manden der siger han er hendes fars bror. Selvom solen ikke har en bror. Der er så meget de ikke ved i den by. Det ved Gro heller ikke, men mor gjorde. Gro skulle selv have et barn inden hun kunne vide det, sådan sagde mor det. Og så døde mor inden hun nåede at fortælle Gro det.

Engang, på et tidspunkt vil nogen savne hende. Måske mange, men i hvert fald en. Ikke en mellemmand som mor havde. Solen er hendes far, så han kan ikke være far til hendes barn. Sådan må det ikke være.

Nu er åen slynget så meget rundt at den ligger nord for dem når de går langs med den, genskinnet fra solen lyser op på den modsatte bred. Det er som om de er på vej tilbage mod havet, men åen løber kun en vej og kun ud et sted. Og så drejer de af fra åen og begynder at gå mod syd, gennem et område med spredte træer og buske der ikke er stoppet med at vokse på halvvejen. Her er fast grund under fødderne, der gror græs mellem træerne, ingen kæruld. Her flyver de fugle som de sølle jægere ikke fik. Her kan hun måske selv finde æg hvis hun leder længe nok. Manden er sikker på vejen. Hun kan mærke på hans måde at gå at de er ved at være fremme.

De kommer til en å. Den de lige har forladt eller en anden. Her er lagt sten i vandet, så man kan hoppe fra sten til sten uden at få våde fødder. Den øvelse kender Gro fra sit gamle hjem ved havet, men her er der kun et par hop, så er de ovre på den anden side. Det må være her lige om lidt. Hvem mon der bor her. Andre end manden og kvinden.

Nu kan de se den by de er på vej imod. Der er nogle huse der er bygget af jord og græs. På taget ligger kraftige planker af træ og stikker ud under græsset. Der kommer røg op fra flere af husene, det ene hus er pyntet med horn. Nogle børn og nogle kvinder og nogle mænd kommer dem i møde. I den rækkefølge. De er så mange at Gro er nødt til at tænke på navne nu. Det er ikke længere nok at tænke på dem som manden og kvinden. Det må være som i hendes gamle by, hver person må have et navn.

Hun har allerede for længst fået at vide at manden blir kaldt Taur, hun har bare ikke haft brug for det navn før nu. Han sagde det jo allerede da hun så ham første gang, da han kom for at hente hende. Men hun kan ikke bare huske navne for enhver fremmed. De tre jægere de mødte på vejen ved hun stadig ikke hvad hun skal kalde, og hun skal sikkert slet ikke kalde dem noget, men manden må nu hedde Taur i hendes tanker. Hun skal bo her, og han skal ikke længere være en fremmed. Hans kvinde hedder Clo, det kan

hun lige så godt vænne sig til. Efterhånden kommer der måske osse navne på nogle af de børn og kvinder og mænd, der er kommet dem i møde.

Taur fører hende ind i huset med horn. Der lugter af dyr. En stor okse med horn står nede i den mørkeste ende af huset. Taur fortæller stolt om byens kvæg. Gro ved ikke hvad det er for noget kvæg, hun har ikke set andre dyr end oksen, så hun ved ikke hvor imponeret hun skal være. Kvæg ved hun heller ikke meget om. Hjemme havde de en ko gående ude, og ellers havde de korn og får og fangede fisk i havet. Men her er der horn på huset, så det er måske en by med kvæg. Måske er det en by for kvæg, hun har da hørt om den slags steder, men hun har aldrig selv set dem. Nu er det meningen hun skal bo midt i det, kan hun forstå.

Gro:

Claus sidder hjemme på sit værelse. Bjarne går udenfor og slår græs foran huset. Claus kan godt benytte haven hvis han vil, men så vil han føle sig forpligtet til at deltage i arbejdet der, og det har han ikke så meget tid til. Faktisk slet ikke tid til.

Han kigger på sine bøger. De ligger i en bunke med den der skal læses først øverst. Statistisk metode er bare sygt kedelig. Den er bare pensum. Han kan vel stadig skifte studieretning, men så skal det osse være nu, ellers slår hans SU ikke til. Og kender han sig selv ret, så får han det ikke gjort. Han har en anden dagsorden i hjertet, det kalder han det i hvert fald selv. Det er slet ikke noget han siger højt, det er bare noget han ved. Og så ender han med at bare at gøre statskundskaben færdig. Og ender som en kedelig kommunal embedsmand. Politiker blir han i hvert fald aldrig.

Edith banker på hans værelsesdør. Der er kommet post til ham. Når de går hjemme ser hun noget ældre ud end Bjarne, det tænker han næsten hver gang. Han ved ikke nøjagtigt hvor gamle de er, så måske er hun osse ældre en ham. Han siger tak og hun går igen. Han kan måske se på de breve, så slipper han da for statistisk metode så længe. Men hvilket studie skulle det så være. Antropologi eller historie. Og hvad skal han så leve af bagefter. Men der er mange flere piger på antropologi end på statskundskab, det siger Kenny der allerede går der.

Han kigger på brevene. Det ene er fra banken. De er pligtige til at oplyse ham om bla, bla, bla, noget om gebyrer. Det andet er fra Miriam. Nu kalder hun sig Miriam igen. Det gør hun måske kun når hun skriver, og Mimi er hendes talenavn. Det lyder sindssygt, men det er hun måske osse. Hun undskylder sin opførsel, og vil han ikke besøge hende en gang til i Vejle, Hun sender osse et billede med. Et hvor hun sidder tækkeligt påklædt på en hest. Med hjelm på og det hele. Hun synes det er ærgerligt at han gik, og hun opførte sig nok lidt dumt.

Lidt dumt. Hvad er hun ude på. Noget med at lokke ham til noget, noget med billeder og afpresning. Men hvem fanden skulle kunne få noget ud af at afpresse ham. Claus, en fattig studerende. Er det fordi han læser statskundskab. Skrev han ikke til hende at han læser statskundskab. Måske tror de at han blir en betydelig politiker en dag, en der er noget ved at afpresse med frække billeder. Men hvis det er det så er de godt dumme. Så dumme plejer de ikke at være, hvem de så end er. Han river brevet og billedet i stykker. Han har ingen kamin, så stumperne ryger i papirkurven.

Så er der snart kun statistisk metode tilbage. Hvis ikke han lige skal ud i det gode vejr og have lidt luft først. De skal først starte i september, og der når sikkert at komme dage med dårligere vejr inden. Læsevejr, så han kan komme godt ned i bogbunken.

På havegangen vinker han farvel til Bjarne, der stadig går rundt med sin håndklipper. Så holder han sig i form og slipper kun den kuldioxid ud han selv udånder eller fiser som han plejer at sige.

Nede på det grønne område møder han Kenny der går med en pige i hånden. De passer godt sammen, ser det ud til, hun læser vel osse antropologi. De stopper og siger hej. Han har fået fortalt Kenny om planerne med den tur til Vejle, så nu blir han spurgt om udfaldet. Og han kan sige med stor sikkerhed at det ikke var noget. Men hvo intet vover, som man siger.

Kenny præsenterer damen, han siger hun hedder Maria. Damen retter ham, for det er altså Marie med e. Hun læser teologi, viser det sig. Ikke antropologi. De følger alle tre ad stien ned til kiosken. Hvis man læser teologi kan man jo blive præst. Det kan man da godt leve af, så det var måske noget. De går ind i kiosken og køber hver en is. Både Claus og Kenny køber en cornetto, Marie har købt en rød og hvis softice. Det ser nydeligt ud når hun civiliseret og nydeligt slikker den i sig. Den er uden drys. Kenny har osse købt cigaretter, så da hans cornetto er spist åbner han pakken og tænder en. Hverken Claus eller Marie skal ryge. Marie er først nu begyndt at bide af valen.

Claus spørger til fagene på teologi. Ikke fordi han skal læse det. Han kan i øvrigt slet ikke komme ind på teologi, hans studentereksamen er skruet helt forkert sammen til det. Antropologi er stadig den bedste mulighed, påstår Kenny. Claus tror selv han har mere lyst til historie, men ingen af delene blir jo alligevel til noget, så de kan bare snakke.

Marie skal hjem, hun bor stadig hos sine forældre. Kenny og Claus fortsætter ned i selve byen, ned til torvet. Claus spørger om Marie er en ny kæreste, og det er hun ikke, siger Kenny. Han har ikke engang kysset på hende. De gik jo med hinanden i hånden før, men det kom de bare til. Han kommer da stadig sammen med Mathilde, og de skal flytte sammen til september når de starter på studiet igen. Claus ved godt at hun osse læser antropologi. Han har endda

snakket med hende flere gange når han har været sammen med både hende og Kenny. Og hun er da næsten lige så sød som Marie, synes han.

De har overvejet at få en øl nede på torvet, men der sidder nogle forkerte typer på bodegaen i dag. Deres maskiner står udenfor i en lang række helt ned til lampebutikken. Det er ikke her de skal være alligevel, så de søger i stedet tilbage til det grønne område. De kan da få et par øl i kiosken og finde en bænk inde i området. Det blir endda billigere end på bodegaen. Der er godt nok lidt flere skyer på himlen nu, men varmen hænger stadig i luften. De behøver ikke engang en bænk, det er varmt nok til at sidde på græsset.

Da de kommer sidder Pelle der allerede med en øl og smiler. Han er Kennys storebror. Han er osse mekaniker og tjener penge i stedet for at være på SU, og han forsømmer ingen lejlighed til at gøre opmærksom på det. Han har adgang til biler, han har selv et gammelt vrag som han skiftevis skruer på og kører i. Han er den helt rette at være på god fod med, og han er rar nok at være sammen med, så de slår sig ned i græsset ved siden af ham.

Claus:

Gro sidder med de andre i huset og spiser. Denne del af måltidet er deres. En kalv er dræbt og det er den de spiser. Senere skal de udenfor, og hele byen skal deltage i måltidet, og Gro skal vises frem for alle de andre. De har set hende da Taur og Clo kom med hende som en fremmed, men når de skal ud, skal hun vises frem som en i byen, en der hører hjemme her.

De sidder kun fire i huset, Gro og Clo og Taur og Reno. Reno er Clos søn, og Taur er hans far. Han er en stor dreng, lige så høj som Gro, men han har stadig ansigt som et barn. Indtil nu har han ikke sagt noget, bare brummet. Han er lidt sky af sig har Clo fortalt. Men han er ikke bange for maden.

Gro har aldrig før fået den slags mad, hun prøver at spise med glæde. Det stegte kød blir hurtigt til en klump i munden. Hun skal lære at synke inden hun har tygget al saften ud, siger Clo. For de andre går det nemt. Det er ment som en fest, og de nyder det som en fest, og Gro gør sig umage. Hun er ikke længere gæst i huset, hun er en del af huset nu, det ved hun godt. Det var nemmere da hun boede hos mor i byen ude ved vandet, de kendte hinanden, og maden var som den plejede at være. Nu er det hele nyt. I den mørke ende af huset står den store okse og er stamfar til al byens kvæg, osse til den kalv de sidder og tygger og synker inden al saften er tygget ud.

Så går de samlet ud af huset, Taur og Reno og Gro og Clo, Taur beder byen sige velkommen til hans brordatter. Taur er åbenlyst en stor mand i byen, og alle gør som han siger. Gro blir stillet lidt frem, og hele byen står udenom hende og hilser og betragter. Nogle er lige ved at røre, men det tør de vist alligevel ikke, for de lader det blive ved en tanke der tydeligt kan høres af den der hører det. Gro hører det. Men hun er ikke en ny ko i byens

kvægbesætning, hun vender sig og går tilbage til huset. Clo løber efter hende og siger hun skal blive ude til Taur beder hende gå ind. Gro græder lidt. Hun er tilgivet fordi hun er så ung. Taur lægger en hånd på hendes skulder. Det er vist meningen det skal få hende til at føle sig mere tryk.

Den by er mere skræmmende end skoven var. Selvom det stadig er dag og solen ser ned på hende. Der er flere mennesker her end der var i byen ved vandet hvor hun og mor boede i så mange år. Alle de år hun kan huske og endnu flere end det. I denne by er der så mange ansigter, og de ser så ens ud. Ikke Taur og Clo, og heller ikke Reno, men alle de andre. De kunne alle hedde det samme, det ville ikke gøre nogen forskel.

Hun må ud, gå igen. Det kan ikke blive lige nu, men når festen her er overstået. Hun må ud og trække sit eget vejr. Helst ved vandet, men der er vist for langt til kysten herfra. Nu sidder de alle sammen snart og tygger den dræbte kalv, så kan det måske være. De sidder om det store bål hvor det meget kød er stegt, Gro sidder med og tygger med på meget små stumper. Det smager jo godt. Men hun skal, som Clo har lært hende, huske at synke det inden hun har tygget al smagen ud. Man spytter ikke de tørre klumper ud i det her selskab.

Gro rejser sig forsigtigt. Alle har travlt med kødet, nogle er allerede begyndt at flå trævler af benene med fortænderne. De ser glade ud mens de gør det. Men Clo rejser sig osse, og nu er det hende der lægger hånden på Gros skulder. Betyder hende at sætte sig igen, venlig og bestemt er den hånd. Og når alt er spist skal der danses, siger hun. Kødet er fordelt mellem alle mennesker, nu skal det ud i hvert eneste menneske i byen, ud i hver eneste krop. Og det vil samtidig være et ønske om mere kvæg og mere kød. Og Gro forstår det ikke helt, men hun gør som der blir sagt. Spiser det sidste kød og ser frem til at fordele det i hele kroppen i en dans.

Så rejser hun sig igen. Clo vil vide hvad hun nu skal, og hun siger at hun bare vil ind i huset og sige den store okse tak for kødet. Det blir Clo åbenbart meget tilfreds med, for hun tilbyder at gå med. Måske skulle de endda gøre det alle fire fra huset. Taur skal da, det er hans okse. Men Gro vil gøre det alene. Og de andre sidder stadig og gnaver ben, så hun får lov.

Solen kan ikke komme helt ind i huset, kun gennem døren og hullet i taget slipper en lille smule lys ind. Når alle andre er ude er det mørket om oksen der fylder det hele. Gro går helt hen til den. Den står stille, den står bundet, og den ser meget træt ud. Der er ikke meget liv i dens øjne. Hun takker den tavst for det rigelige måltid. Alle i byen har fået, alle er tilfredse, og han kan osse være tilfreds. Måske ser du død ud i øjnene, men dit liv har spredt sig til os alle. Gro ved ikke helt hvor de tanker kommer fra, måske er det sådan Taur plejer at tænke. Måske er de med tiden trængt så langt ind i oksen at hun kan høre dem fra ham. Han ligner en der snart skal dø, Gro kender det udtryk, hun har set det mange gange. I lam der skulle dræbes, i fisk der lige

var fanget, sidste gang i mør da hun skulle dø. Den okse skal en sidste gang ud i lyset inden den skal dø. Måske ved Taur det godt og venter med det så længe som muligt. Den okse har gjort ham til en stor mand. Gro er allerede ved at lære sit nye hjem at kende.

Nu hører hun pulsen udefra. Hun forlader oksens mørke og går ud i den blændende sol. De fleste står op. Nogle store drenge og piger er begyndt at slå korte grene mod hinanden. Reno er en af dem. Rytmen er stadig lidt usikker, men så tager Taur et kar der er spændt hud over frem og begynder at slå regelmæssigt på det så pulsen har noget at samle sig om. Den retter ind og de unge begynder at bevæge sig til den. Gro lukker øjnene og føler sig næsten tilbage i byen ved vandet. Den puls har hun kendt hele sit liv, fra før mør pressede hende ud i lyset. Lyden af Taurs kar er fremmed, den er større end noget hun før har danset til. Men pulsen er den samme. Hun begynder at bevæge sig. Sang spreder sig i hele byen i samme rytme.

Hun har danset lidt, så ramler hun ind i en af de andre dansende. Hun åbner øjnene. Selvom pulsen er den samme som altid, er mønstrene og bevægelserne her i den nye by en smule anderledes. Dem må hun lære bedre at kende inden hun igen kan danse med lukkede øjne. Men det var alligevel en hjemlig følelse, her i hendes nye hjem. Måske skal hun ikke være så bange, ikke engang når solen ikke skinner på hende. Både Reno og Clo har vist set det på hende, for de smiler til hende.

Det er de små unger der først blir trætte af dansen. De begynder snart at løbe efter hinanden, i starten halvt dansende, men det meste af tiden i hver sin rytme. Nogle slås lidt, vist mest for sjov. De store børn, de unge, de voksne fortsætter længe endnu. Når de stopper er det for at tage en tår vand eller gæret suppe, der er kar med begge dele ved bålet. Skal der være fest, så lad der være fest. Gro er nu for alle en del af byen og det nye hjem. For alle, osse for Gro.

Solen er forsvundet bag bakkerne og træerne i vest. Pulsen er stadig i byens mennesker, men nu slår de ikke længere på grene eller på skind, de synger ikke højt længere. Men alle kan stadig mærke den, nu i et roligere tempo. Det er ved at være tid at gå til ro.

Gro går med de andre tre ind i det hornede hus. Oksen nede i den mørke ende bevæger sig en smule så de kan høre det. Den ved at de alle igen er kommet ind. Den lægger sig ikke endnu, det gør de fire mennesker. Ikke for tæt, endnu er der meget varme i huset, rester af sol udefra, bålet der stadig ulmer sammen med kødet og dansen indeni. Taur og Clo og Reno og Gro, sådan ligger de, sådan må rækkefølgen være i det hus. Lugten af oksen fylder mere end lugten af de fire selvom de har danset. Sådan er det i hvert fald i Gros ende af bænken.

Gro:

Claus er til housewarming i Kennys og Mathildes nye lejlighed. Nu er de flyttet sammen, og alle vennerne er samlet for at bevidne det. De har fået svensk pølseret og øl, der er musik på og mange af gæsterne danser. Kenny danser med Mathilde, anderledes kan det ikke være. Claus står med en øl i hånden, den er stadig halvt fyldt. Ude i køkkenet sidder Marie på en pindestol med en flaske vodka. Hun ville ikke danse da han spurgte. Claus ser sig omkring efter flere muligheder. Der må være en et eller andet sted.

Men så mange er der heller ikke. Pelle var her lige i starten med en indflytningsgave, men han kunne ikke blive. Og alle andre er optaget af enten dans eller dyb samtale. Claus lader øjnene glide i og svajer diskret til musikken. Det er sent, og hvis himlen havde været klar ville det være ved at blive lyst udenfor nu. På tirsdag skal han møde igen inde på statsvidenskab. Han blir prikket på skulderen. Kenny og Mathilde står og spørger om han er faldet i søvn. Det mener han bestemt ikke at han er.

Nogle af gæsterne er ved at gå, Mathilde skal over og sige farvel. Claus spørger Kenny hvorfor Marie overhovedet er inviteret med. Har han gang i en trekant eller hvad ?

Men ingen er inviterede. Alle der vidste der var housewarming kunne komme hvis de ville. Det ville Claus og en hel masse andre, og det ville Marie. Skulle han have stået og sagt at hun ikke var velkommen. Hun er osse Mathildes veninde. Kan Claus ikke tage hende med når han går. Hun er da et godt skrald, ulykkelige kvinder kan være vilde.

Claus siger ikke noget om at det er dumt sagt. Men han synes Kenny er dum at høre på. Måske er det han egen skyld, måske skulle han ikke have sagt den vittighed om en trekant. Måske var det alligevel ikke en vittighed. Han går over og spørger Marie om han skal følge hende hjem. Og Marie skal fandeme ikke hjem. Og hun skal fandeme heller ikke blive her i den lortelejlighed. Og hun ved fandeme ikke hvad hun så skal. Fandeme. Hun læser teologi, det er tydeligt.

Og hun henter sin jakke og går med. Claus har ikke overtøj med. Det regner en lille smule, men det er slet ikke koldt. Marie er noget usikker på benene. Hun siger selv at hun er blevet skidefuld og osse lidt utilpas, så de skal helst holde sig til ruter hvor der er en hæk at brække sig i. Hvis det blir nødvendigt altså. Det håber hun da ikke og det håber han heller ikke. Han synes hun skal hjem og sove.

Men hun skal stadig ikke hjem. Hendes forældre skal ikke se hende sådan. Hendes far vil høre hende og byde hende velkommen. Indtil han ser hende, så vil han spille irriterende overbærende, og det har hun ikke lyst til. Og slet ikke til samtalerne i morgen og vittighederne til de næste familiefester. Det er

ikke gratis at bo hjemme. Men Claus bor jo ikke hjemme. Så kan hun låne en sofa eller et gulv hos ham. Og et bad i morgen tidlig.

Claus har ikke en lejlighed, kun det værelse hos Bjarne og Edith. Han har ikke en sofa, næsten heller ikke gulvplads. Men han har en halvandenmandsseng. Og der er bad ude på gangen.

Det tør hun godt. Der blir ikke noget med noget, at han ved det. Men så vil hun gerne sige ja tak. Så de følges ad til huset hvor Claus har lejet sit værelse. Og der er ingen bil i indkørslen, så de er nok ikke hjemme. Måske er de hos Ediths søster på Fyn, det snakkede Bjarne vist noget om. Og Marie har ikke brækket sig på turen. Hun har stukket sin arm ind under hans, vel nok for at gå lidt mere sikkert. For der blir ikke noget med noget, det har Claus heller ikke lyst til. Det ved han med sikkerhed.

Selvom huset er tomt lister de ind og forsigtigt op på hans værelse. Der er en seng, den er bred. Det er i orden. Der er kun en dyne og den er ikke så bred. Claus har et enkelt tæppe, det er vel nok. Det vil vise sig. Hun tager jakken og skoene af og lægger sig inderst. Claus er lidt mere grundig og går ud og børster sine tænder. Da han kommer tilbage ser det ud som om hun sover. Hun kryber lidt sammen, der er masser af plads ved siden af hende. Han beholder underbukserne på og lægger sig under dynen. Marie har fået tæppet, med alt det tøj hun stadig har på er det vel rimeligt nok.

Han lægger sig med ryggen til og lukkede øjne. Morgenlyset flyder ind i værelset. Hun ligger helt stille, men hun trækker da vejret. Hvis det ikke er ham selv. Han er sikker på han hørte hendes vejrtrækning lige før, han var næsten bange for at hun ville begynde at snørke, men nu kommer han i tvivl. Trækker hun stadig vejret ?

Han løfter hovedet lidt så begge ører er fri og holder selv op med at trække luft ind. Og han kan høre hende. Hun bevæger osse sit ene ben så det rammer hans ben. Han skal slet ikke sove i nat selvom han er træt nok. Og han må alligevel være faldet i søvn, for han vågner ved at hun prøver at liste sig henover ham og ud på gulvet. Hun vil gerne i bad. Han åbner øjnene og ser på hende. Badet er ude på gangen, det er døren lige før trappen. Hun må gerne låne et håndklæde, han står op og finder et rent i skabet til hende.

Han tror nok han kan høre bruseren. Ellers virker huset helt dødt. Bjarne og Edith er vist ikke kommet hjem endnu. Der er kommet huller i skyerne kan han se. Et af hullerne kunne ligne et omrids af hans store kærlighed. Han har aldrig mødt hende, men sådan vil hun se ud bag skyerne. Hun er ikke smuk, hun er dejlig. Andre piger har smilet til ham, men ingen andre kommer i nærheden af det smil, det tegner sig tydeligt i det blå mellem skyerne. Kroppen er noget udflydende allerede, men ansigtet er der lidt endnu. Til det osse igen er skydækket. Det nye himmelhul til venstre ligner mere en stabel

tallerkner. Det knaser nede i gruset, Bjarne kører bilen ind i indkørslen, Edith står ud.

Kort efter kan han høre dem snakke nedenunder. Han kan ikke høre hvad de siger. Kort efter kommer Marie løbende tilbage på værelset. Hun har svøbt et håndklæde om sig og har alt sit tøj i hånden. Bjarne og Edith har deres eget badeværelse nedenunder, så hun havde ikke behøvet skynde sig så meget. De plejer kun at komme ovenpå når de vil Claus et eller andet.

Marie siger at folk næsten altid skal tisse når de kommer hjem efter sådan en lang tur. Håndklædet er bredt nok til at dække op over brysterne og næsten helt nedover røven. Hun beder ham om at vende sig om mens hun tager sit tøj på. Hun er en helt ædru teologistuderende nu. Claus vender sig og kigger igen ud ad vinduet. Skyerne har samlet sig igen. Han ved nu helt sikkert at hans livs kærlighed ikke er en teologistuderende der klæder sig på lige bag hans ryg. Men hvem hun så vil vise sig at være har han vist ingen anelse om. Han har bare på fornemmelsen at hun må være derude et sted. Ikke oppe i skyerne men nede på jorden et sted. Og jorden er stor.

Marie siger at han godt kan vende sig om igen. Og Claus kommer til at smile af at hun sådan vil omvende ham, den studieretning taget i betragtning. Hun har alt tøjet på igen, osse jakken og skoene. Håndklædet ligger på dynen på sengen. Hun siger tak for sovepladsen, og det lyder som om hun mener det. Og så går hun. Han så godt at der stak lidt hår frem under det håndklæde. Hun er ikke barberet, men det rager i øvrigt ikke ham.

Han lægger sig på sengen og prøver at tænke på hende. Ikke på Marie, men på den rigtige. Marie er god nok. Hun er sød og hun stod roligt der lige bagved ham og tog alt tøjet på. Han så det ikke, han vendte sig ikke om, og der var ikke et spejlbillede af hendes krop i vinduet. Det havde nok været tydeligt hvis det havde været mørkt udenfor. Men der i det blå mellem skyerne havde han set hendes smil. Og hendes brune øjne. Hun ville sige ja til at danse, sådan som de øjne kunne smile bag den blå himmel.

Claus:

Gro går nordpå. Hun er ikke på vej tilbage til den gamle by ved vandet, der har hun ikke noget at gøre. Den nye by er allerede hendes hjem. Men engang imellem må hun have luft. Det skal man når man lever i huse.

Som barn og som helt ung gik hun altid til stranden når hun havde det sådan. Nogle gange havde mor det på samme måde, og så fulgtes de ad. Så var de godt nok de samme som de var hjemme i huset, men det var alligevel noget helt andet at kigge sammen ud over vandet. Det kan hun ikke længere. Mor er død og vandet ligger et par dagsrejser væk. Men hun kan komme op til åen og gå lidt langs den, det er lidt det samme. På det her stræk er der ikke mange træer langs vandet, himlen fylder og solen kan skinne uhindret på hende. Selv

når det er overskyet er han deroppe og kan se hende gå på jorden langs åen. Hun elsker sin far, han kan ikke dø, bare sove om natten, han kommer igen næste morgen, det kan hun være sikker på.

En fugl nede på vandet blir åbenbart forskrækket og flyver op. Hun blir endnu mere forskrækket for hun har sine tanker et helt andet sted. Både hos solen og hos den gamle okse. Den skulle da osse ud og mærke solen synes hun. Det synes Taur ikke, det er hans okse og den står i hans hus. En dag han ikke er hjemme kan hun tage den ud så den igen kan se. Når de ser hinanden i øjnene kan de genkende hinanden, hun og oxen. Hun har øjne som mor, ikke som de andre der bor i de byer hun har boet i. Oksen har osse de øjne. Kvægøjne.

Fuglen er stor, den flyver ikke lige væk, den flyver henover hendes hoved ud mod vest, der hvor solen skal gå ned i aften. Måske er det noget andet og ikke hende der forskrækkede den. Hun er her for at få luft, ikke for at forskrække fugle. Og ikke for længe, det skal helst ikke bemærkes at hun har forladt sit nye hus og sin nye familie. Hun må snart vende om. Der er bestemt noget der trækker i det hus, nede i den mørke ende. En dag skal han frem i lyset og nyde det.

Hun vender om, og tæt på byen møder hun Reno. Han vil vide hvor hun har været. Han er ikke bange for at hun er gået sin vej, han er bare nysgerrig. Og Gro fortæller om luften og om åen og om vandet og om havet, og det med havet forstår Reno ikke. Han har set en sø, han har aldrig lugtet havet.

Gro har lugtet hav, osse rigtigt hav. Hun og mor har gået langs vandet og set det blive større og større, indtil man ikke længere kan se land på den anden side. Landet stikker op her og der, men nogle steder er der kun vand så langt øjet rækker. Så store søer har Reno aldrig set. Og han har aldrig mærket den helt anden luft der kommer fra den slags vand. Når de gik til stranden ved byen, Gry og mor, kunne de mærke det. Og når de kom ud hvor man ikke længere kunne se hele vejen over vandet kunne de mærke det endnu mere. Her kunne de osse se over til det land mor var kommet fra da hun var helt ung, måske så ung som Reno er nu.

Reno ved godt man kan stå på flydende stammer i åen og i søen, det har han prøvet mere end en gang. Men rigtige både som der er flere af i Gros gamle by, dem har han aldrig set, kun hørt om. At sidde ned over vandet kan han ikke forestille sig, så han spørger og spørger, og Gro svarer og svarer, og sådan kommer de tilbage til det hornede hus. Både Taur og Clo er hjemme, og de spørger ikke om noget.

Hjemme skal hun lige tage sig af det der er til overs fra morgenens mælk. Den er klumpet som den skal med mavesaft, og nu skal den pakkes og presses og pakkes igen. På denne tid af året kan det sagtens gøres udenfor huset, men selv der er hun stadig inde i byen. Vallen skal samles i en skål og

bringes til oxen i mørket, den drikker kun af det hvis den orker det. De færdige pakker skal hænges ind og dryppe det sidste af. Hun har lært det hele her i byen, hjemme ved mor var der aldrig mælk til overs til den slags arbejde, hverken fra koen eller fårene. Men så er hun færdig med det, og skal hun ud at skære grene. Det er godt arbejde. Selvom det er sammen med Reno, er hun alligevel ude af huset og ude af byen så hun kan få luft.

Træerne står i spredte grupper. I det åbne land går kvæget og sørger for at træerne ikke står over det hele, Gro har set dyrene spise de små træer. På de store træer er det kun det nederste grene de har spist af. Grenene højere oppe er de nødt til at skære ned. Dem skal dyrene ikke have nu, de skal gemmes til det blir koldere og græsset ikke vokser. Så de skal slæbes hjem til byen og gemmes i en stak bag huset. Det er Reno der skal skære, han kan komme højt op i træerne, og det er Gro der skal slæbe. Men Gro vil osse klatre i træerne, og Reno viser hende hvordan han gør, og hun kommer højt op og begynder at skære. Ikke de store grene, for det tager for lang tid at komme igennem dem, ikke de små kviste, for så blir det svært at samle dem og slæbe dem tilbage til huset. Og ikke dem alle sammen, så vil træet dø, og så har de det ikke næste efterår. Hun ser nøje efter hvordan Reno gør og gør så det samme. Og jo mere de skærer af, jo mere kan de se oppe fra det træ. Gro kigger mod syd, et øjeblik ser det ud som om der kommer en mand løbende ude i det fjerne, men kvæget der står hvor kan skal løbe blir stående aldeles uanfægtet. Reno kan heller ikke se nogen. Der kommer aldrig nogen fra den kant, siger han.

Mens de samler de afskårne grene i bunker vil han høre mere om Gros mor og Gros far. Gros far Egge er hans egen fars bror. Taur er hans far og Clo er hans mor. Han har haft to brødre og en søster, men ingen af dem har klaret sig. Han har længe været det eneste barn i det hornede hus, indtil Gro kom til. Gro siger at hun ikke længere er et barn. Mor er død, solen er hendes far, og han har ikke tid til at være hos hende, han skal osse lyse på alle andre. Reno forstår det ikke, og Gro må prøve at forklare ham hvordan det var.

Mor kunne mærke jorden, hun blev lagt på ryggen der hvor kornet var sået. Solen skinnede ned på hende, mellemmanden var blevet lagt over hende, solen skinnede gennem mellemmandens ryg og ind i hende og plantede Gro i hende. Da Gro kom ud var mellemmanden væk, men solen var stadig på himlen hver eneste dag.

Reno forstår noget af historien. Han har set oxen og andre tyre plante kalve i køerne, han har set Taur forsøge at plante flere børn i Clo. Og han forstår at den mellemmand Gro taler om må være Egge, den bror Taur har talt om. Det med solen forstår han ikke, og han vil gerne vide mere om hvad der er blevet af hans fars bror, ham Gro kalder mellemmanden. Og ham ved Gro ingenting om.

Hun har da spurgt mor mere end en gang. Mor ville ikke tale om det, hun vidste ikke noget, sagde hun. Gro blir lige så nysgerrig som Reno. Jo mere han spørger, jo mere vil hun selv gerne vide. Og det blir ingen af dem klogere af. Og så er bunkerne samlet så de kan begynde at slæbe dem tilbage til byen, en bunke ad gangen, kvæget kommer ikke og roder i det i dag.

Grenene skal ligge på en helt bestemt måde i indhegningen af stolper og ris. Oven på hinanden, lidt ligesom de skærme Taur byggede af grangrene i skoven. Her er der mange mellemmand er de enige om og griner sammen af. Og bunken i den ene ende af indhegningen er så høj at de næsten ikke kan nå derop. Taur er stadig den højeste i huset, så han er med til at lægge de sidste lag. Reno snakker med ham om Gros mor og mellemmanden og alt det andet de har talt om ude ved træerne. Gro kan høre hvad de siger, og hun siger ikke noget nu. Taur's fortælling om hvad der skete er en anden end Gros fortælling. Ingen af dem var der dengang, men Gro tror mest på hvad mor har sagt. Mor var der selv, og hun fortalte det mange gange.

Da de skal sove ligger Reno tættere på Gro end han har gjort de foregående nætter. De hvisker sammen, Taur og Clo er stille og hører vel ikke noget. Reno vil vide om hun har haft en mand på sig, om en mand nogensinde har forsøgt at så noget i hende. Gro har ikke haft nogen mand, og det har hun heller ikke haft lyst til. Hun har måske af og til ladet solen komme til, men han har aldrig været inde og plante noget i hende. Det skal Reno heller ikke prøve på, men det er heller ikke det han har i tankerne, siger han. Reno er stadig et barn. Han er måske næsten lige så høj som Gro, men heller ikke højere. Han har ikke hår i ansigtet og han rager sig ikke. Gro har hår mellem benene og viser det ikke frem. Hun bløder osse ind imellem, og mor har lært hende at samle mos og binde det for. Det var godt hun nåede det inden hun døde, Gro er på mange måder samme slags som mor.

Alt det om håret og blodet og mors slags fortæller hun ikke Reno noget om. Når han ikke forstår at solen er hendes far, vil han heller ikke kunne forstå de dele. Taur og Clo behøver heller ikke vide noget om det, hvad skulle de med det. Reno begynder i stedet at spørge om kornet og markerne, for her i byen har de aldrig lagt en pige på den måde. I byen ved vandet havde de gjort det hvert eneste forår, men aldrig, hverken før eller siden, med samme gode efterfølgende høst som da det var mor. Det var måske blevet Gro en dag, måske allerede næste forår, hvis de havde turdet. De havde været noget urolige ved mor siden hun skaffede dem den gode høst.

Reno spørger videre. Hvordan det er at ligge der under en sol og en mellemmand og mærke noget blive plantet. Og det vil Gro ikke sige noget om, hun har da tænkt på det, og de tanker skal være hendes alene. Nu vil hun gerne sove, og det vil Taur osse, for han rejser sig halvt fra bænken og beder dem om at være stille. Og Reno må meget gerne rykke hen på sin egen plads, så de alle fire kan være friske næste morgen. Dagene er stadig lange, sommeren er ikke helt forbi.

Gro:

Claus er på vej ud ad Vesterbrogade. Han skal møde Viktor som osse går på statskundskab. De er i samme gruppe, men ser ikke hinanden så tit udover undervisningen og de planlagte gruppearbejder. Nu skal de ses. Viktor siger han kender et listigt sted hvor øllet er både godt og billigt, et sted uden larm, men samtidig et sted hvor man kan snakke om andet end fag. Man kunne endda tage en dame med, sagde han, men nu er det altså kun Claus og Viktor der skal mødes. Et eller andet må han vel gøre for at komme mere ind i den gruppe. Ellers ender det med at han melder helt fra. Selvom det gør det måske alligevel, hvis han får taget sig sammen til det. Nu tager han sig sammen til det her.

Der er ikke mange mennesker på gaden, vejret er ellers helt fint, men de fleste sidder vel hjemme og slår mave lige nu. Eller osse holder de førfest. Om tre - fire timer vil der være mange flere på vej i byen. Viktor har bestemt tidspunktet af samme grund, de skal være sikre på at der er plads det sted. Claus kan se at han alligevel er i meget god tid, han behøver ikke gå så hurtigt.

Der er fuldt blus på en del af udstillingsvinduerne selvom forretningerne er lukkede. De fleste af dem interesserer ham slet ikke. Boligindretning og antikviteter betyder ikke meget for ham lige nu. Der er grænser for hvor meget han kan proppe ind på sit værelse hos Bjarne og Edith. Han kigger alligevel flere steder, hvis han kommer for tidligt er han ikke sikker på at han kan finde Viktors listige sted. Og han gider ikke stå på gaden og vente som en billig privatdetektiv. Og hvis han finder stedet og går ind, skal han så selv købe en øl og sidde der og drikke alene. Eller skal han købe en til dem begge to og risikere at bestille den forkerte slags. Så hellere se på designermøbler og bronzeelefanter. Gå langsomt, ikke fordi du har et handikappet bevægelsesapparat, men fordi du har god tid.

Et vindue vækker en interesse i ham. De sælger rejser til syden bag de vinduer, og slagnummeret lige nu er ture til Kreta. Sommeren er forbi, efteråret er på vej, det er nu man skal sydpå for at holde fast i solen. Og det er de verdensmestre i på Kreta. Der står ingen steder at det er billigt, men der er vel noget for enhver pengepung. Selv for en fyr på SU.

Kreta. Måske er hun der. Han får en rigtig fornemmelse. Fyn er en ø, men Kreta er en anden ø. Han når at drømme en smule. Der er billeder af piger i små bikinier med hvide tænder rundt om i udstillingen. På græsk blå eller havblå baggrund. Men så skælder han sig selv ud. Du har jo ikke råd din idiot. Hvorfor tror du at du kan finde hende på Kreta. Det er en ø, ja, men en stor ø. Han kan slet ikke nå at se det hele igennem på en enkelt tur. Og skulle han komme til et sted hvor osse hun har været, så er hun måske for længst taget hjem til Flensborg. Og hvor kom Flensborg lige fra. Og så skal han til at

gå hele Flensborg igennem bagefter. Og så er hun i virkeligheden fra Braunschweig. Det er jo ikke sådan det er, Claus.

Men der er alligevel et eller andet ved Kreta, noget vigtigt, det ved han inderst inde. Han har måske ikke råd til at tage derned, men han lover sig selv at undersøge sagen nærmere senere. Der er godt nok nogle statskundskabsbøger han ikke må glemme, men man kan jo ikke læse fag hele tiden. Bøger om det gamle Kreta kunne da være en behagelig afveksling.

Hvorfor lige det gamle Kreta. Han skal jo ikke skifte til historie. Han skal fandeme ikke være gymnasielærer. Men hvorfor ikke det gamle Kreta. Han er lige ved at fortryde at han ikke sidder ved sin computer lige nu. Han kunne prøve telefonen, men han har allerede stået for længe ved det vindue. Så vil han ligne en privatdetektiv der skal kontrollere et eller andet inden han fortsætter jagten på den utro elskerinde.

Claus slipper vinduet med Kreta og går imod mødestedet. Han skal helst møde Viktor på fortovet, så han kan vise vej ind på det listige sted.

Viktor står på fortovet og venter. Claus kan ikke huske at han har sagt at han helst vil mødes der. Måske har Viktor hørt ham tænke det. Viktor ? Viktor kan ikke høre tanker der ikke har noget med tal at gøre.

De følges hen til værtshuset der ligger lidt nedad en sidegade. Måske er det derfor Viktor ventede ude på Vesterbrogade. Hvis han ikke osse har fået øje på en spændende vinduesudstilling. En bank eller en ejendomsmægler måske. Claus lover sig selv at pakke sine fordomme sammen mens de er på værtshus. Måske er Viktor i virkeligheden en skabsfestabe, man kan aldrig vide. Man kan bare have sine tvivl.

De sætter sig i baren og får den første der. Øllet er måske ikke helt så billigt som Claus havde forestillet sig, men det er ganske rigtigt godt. Og de snakker om alt andet end fag. Viktor starter med at fortælle at han er blevet uvenner med sin lillebror. Knægten skylder ham hundrede kroner og lader som om han har glemt det. Måske synes han at det er en ligegyldig bagatel. Og det er nok ingen formue, men princippet. Og hvad går du så og oplever Claus.

Claus har nikked til historien om den glemsomme lillebror. Han er glad for at det ikke er ham der er kommet til at glemme et lån. Hundrede kroner er ingen formue, hvis man har dem. Og han siger at han da har overvejet at tage en tur til Kreta. Han har allerede selv forkastet ideen, men et eller andet skal han jo sige. Og Viktor siger at Grækenland nok er blevet billigere efter finanskrisen, men at han til enhver tid vil foretrække Spanien. Det kan han sige så meget om at det varer hele den første øl og halvdelen af den næste. Claus er faktisk taknemmelig for at Viktor på den måde klarer hele samtalen. Lovprisningerne af de forskellige steder i Sydspanien siger ham ikke meget, men det er let at se på Viktors ansigt hvornår han skal nikke og hvornår han

skal ryste på hovedet af andre folks dumhed. Han behøver ikke bemærke de uinteressante detaljer om sandstrande og promenader og barer, han kan sagtens tænke på det gamle Grækenland imens. Og mest på det gamle Kreta. Han har vist lært noget om det engang, i historie eller var det i old ? Noget af det var måske vigtigt, han må se af få læst op på det igen.

De tager øl nummer to med ned til et bord ikke langt fra baren. Der er da andre i lokalet, en syv - otte stykker fordelt på tre borde. Og så to tjenere der keder sig og pudser glas oppe i baren. De kunne servere ved bordene hvis de gad, flere gæster er der ikke nu. Men det gider de åbenbart ikke, eller osse er det en regel på det værtshus. Og Viktor blir færdig med at snakke om Spanien og kommer til at snakke om gruppearbejdet. Det er ikke rigtigt fag, for det er ikke opgaven han snakker om. Han snakker om Kian der aldrig siger noget til gruppearbejdet. Han sidder bare og lytter og bidrager ikke med noget.

Claus synes heller ikke at han selv bidrager ret meget. Nogle gange er det svært når Viktor går i gang. Som nu. Det siger han ikke noget om, han følger bare Viktors ansigt og nikker når han skal. Spanien eller gruppearbejde, det kan være det samme. De er midt i øl nummer tre, og så spørger Viktor om hvor mange damer han har haft. Claus spørger hvordan det skal defineres og valideres og tælles, og det er selvfølgelig hvor mange han har haft dilleren oppe i, hvad skulle det ellers være. Der er jo flere muligheder, siger Claus i et forsøg på at være frisk, og Viktor siger at munden sgu ikke gælder. Nu har Claus slet ikke lyst til at svare.

Viktor holder fire fingre op foran ansigtet. I år, siger han. Og Claus er sikker på at det er løgn. Den tredje øl har gjort Viktor forbandet barnlig. Claus siger at han har tænkt sig at gemme det til den helt rigtige. Og nu siger Viktor at han er fuld af løgn. Da Claus bedyrer at han taler sandt, spørger Viktor om han så er jomfru. Claus nægter at svare. Han tager sin telefon op og kigger på den. Han er nødt til at smutte nu. En af vennerne er blevet indlagt, og vennens kæreste har skrevet og spurgt om han vil kigge forbi. Og Viktor forstår godt at der nu er fri bane til en ulykkelig kvinde der trænger til trøst. Og Claus er ligeglad med hvad Viktor tror, det er jo alligevel løgn. Han skal bare huske at have et ordentlig svar parat når Viktor spørger til den kæreste og den ven ved næste gruppearbejde. Han skal nok allerede nu sætte ansigter på for sit indre blik.

Claus skynder sig tilbage til hovedbanen og tager et S-tog hjem. På værelset googler han omgående det gamle Kreta. Efter de tre øl har han ikke brug for at læse så meget, men han kan godt klare at se billeder, og der er en del at se på. I første omgang er det bare flere turistbrochurebilleder af handeleggader og tavernaer. Men da han får fat på ordet Knossos og leder der kommer de, billederne, kvinderne. Her er de, dem han tænkte på og stadig ser for sit indre blik. Det er mosaikker, ikke malerier, og de er gamle så de lever nok ikke længere. Men det er den rigtige udstråling, det han leder efter. Stærke,

atletiske og elegante kvinder der springer omkring på tyre. Skal han så nu til at lede i idrætsklubber og fitnesscentre. Måske skulle han selv begynde at gå til et eller andet. Der er vel bare andet end fitness og spinning, for det gider han slet ikke. Og tyrefægtning tør han slet ikke. Det kan man heller ikke gå til i Danmark. Så skal han til Spanien som Viktor talte om. Måske var det et tegn, men den slags tegn tror han ikke på, ikke for alvor. Desuden kunne han jo rende ind i Viktor i Spanien. Ikke tale om. Han prøver at google tyrefægtning på Fyn. Det er meget langt ude.

Han skal have fat i nogle rigtige bøger om Knossos. Noget han kan læse når han er klar til det. Noget om labyrinten måske. Måske er hans egen søgen en tur i en labyrint. Er der ikke noget med den røde tråd ?

Han er i hvert fald på vej, det kan han mærke. Det ville bare være nemmere hvis hun bare selv kom og inviterede ham ud. Så kunne han koncentrere sig om noget andet. Statskundskab sammen med Viktor, den stivstikker der blev en drengerøv allerede under øl nummer tre. Det var god øl, men så var det heller ikke værre. Slap nu af i stedet for Claus.

Han tager den øverste bog i bunken og lægger sig på sengen med den. Her er noget teoretisk statistik og nogle normalfordelingskurver. De plejer at være gode at falde i søvn på.

Claus:

Gro og Reno er alene i huset, Taur og Clo er ude vestpå, der hvor Clo voksede op. Hvad de skal har de ikke sagt noget om. Noget med kvæget, mener Reno, det plejer at være noget med kvæg når de sådan tager afsted begge to. Gro tænker sit om den forklaring, men hun siger ikke noget til ham. Knægten har før passet huset alene, og nu er de endda to om det og kan passe på hinanden, som Clo sagde inden hun og Taur drog af.

Gro har ikke noget imod at skulle passe på Reno, men hun bryder sig ikke om at han skal passe på hende. Reno er stadig et barn, det er tydeligt for enhver, og hun vil ikke passes af et barn, om han så er søn af huset og hun er kommet til udefra. Byen ved vandet var et godt sted, ikke noget hun skal skamme sig over at komme fra. Men nu er der en mulighed for at den gamle okse kan komme ud og se solen, hvis solen bare ville komme frem fra skyerne i dag. Han er deroppe, det kan ses i lyset og mærkes i varmen, men det havde været bedre om man osse kunne se skiven deroppe.

Reno synes ikke om det. Taur har sagt at okse skal blive inde i huset, at han ikke længere kan tåle at komme ud. Han er stadig stamfar til byens kvæg, nu gives frøet til nye kalve bare videre af yngre tyre ude i solen. Hvis den gamle okse kommer ud falder hornene bare af huset, det har Taur fortalt. Gro er til gengæld sikker på at den vil vågne op når den får lys i øjnene og ser resten af kvægflokken. Reno siger at Taur ved mere om kvæg og okser end Gro gør.

Men Gro har talt meget mere med den okse end hun har set Taur gøre. Så mens Reno er ude løser hun oxen og forsøger at trække ham ud. Han stritter imod og vil ikke, og hun kan ikke flytte ham.

Hun prøver at fortælle ham at han vil blive glad for at komme ud. Og det er som om den gamle okse slet ikke har lyst til at blive glad. Da Reno kommer hjem til huset og ser hvad hun er i færd med, binder han dyret igen. Sådan vil Taur have det, det er hans hus og hans okse, den er stamfar til byens kvæg, så sådan skal det være.

Da de senere lægger sig til ro på bænken behøver de ikke tale så stille, de har huset for sig selv. Reno spørger hvorfor hun dog vil have oxen ud. Taur har sagt at den bare skal have lov til at være i fred så længe som muligt nu. Gro er stadig sikker på at han vil være glad for at se lyset, det er Reno jo selv. Og Reno svarer at han jo heller ikke er gammel og træt. Gro er uenig, men hun må indrømme at det så ud til at oxen var mere enig med Reno end med hende. Måske har han bare givet op. Måske endda med god ret. Men måske ved Gro bedre end oxen hvad han har brug for. Han har stået så længe i hornhusets mørkeste ende at han ikke længere ved hvad lyset er og hvem solen er.

Reno vil ikke længere tale om oxen, han vil tale om Gro. Og endnu hellere prøve at røre hendes hår. Gro kan ikke se hvad det skal gøre godt for, men Reno siger at hun jo selv har stået og rørt ved oxen når hun talte til den. Og så kan han heller ikke se at det kan skade hende at han får lov at røre hendes hovedhår. Kun håret, ikke hendes hoved.

Reno rører forsigtigt med bagsiden af hånden. Gro kan mærke at det skuffer ham lidt. Han håbede måske at blive klogere af det. Han vil gerne røre mere og tættere. Og det skal han ikke. Det er da ikke utænkeligt at hun en dag vil lade en mand røre tættere. Men ikke en stor dreng, og slet ikke Reno. Han vil hun gerne arbejde sammen med, måske lære ham lidt om livet, grine med og slås lidt. Det andet skal være med en rigtig mand, den rigtige mand, en der osse kan lære hende noget.

Reno beder hende igen og igen fortælle historien om mor og mellemmanden, og Gro husker hver gang at få solen med, og solen var vigtigere end mellemmanden. Og Reno blir hver gang nervøs når han vil have bekræftet at hun er solens datter, sådan rigtigt. Og nu når de er alene i huset kunne han vel sige det højt, men han hvisker det stadigvæk. Han tror måske at hun kan blive farlig af det. Men hvad skulle der være så farligt ved hende, Gro er jo bare sig selv som hun hele tiden har været. Hun ligner sin mor mere end hun ligner sin far. Som Reno ligner Clo mere end Taur. Og det sidste er Reno ikke tilfreds med at høre, for han ved det selv.

Lidt senere end sædvanligt falder de til ro og tier stille. Gro falder i hvert fald i søvn, for det er morgen da hun slår øjnene op. I dag kommer Taur og Clo

sikkert hjem, siger Reno. Og så er det bare spændende hvad de har med. Ved han noget, eller er det bare sådan det plejer at være når de er afsted. Det var i hvert fald sådan de kom med Gro, siger han.

Dagen går med arbejde, ikke bare det de selv plejer at sørge for, men osse det Taur og Clo plejer at gøre. Og i hvert fald Clo plejer at have en del gøremål i løbet af dagen.

Landet er ret åbent ud mod vest, og der hvor solen nærmer sig horisonten kan Gro længe se dem komme. Det er ikke Taur og Clo hun ser. Til at begynde med kan hun ane en stor okse der blir trukket af to mænd. Først da de er kommet tættere på kan hun osse se Clo der går bagved oxen. Taur og en anden mand trækker den. Den går roligt med, så de behøver ikke trække hårdt til. Men hvis det blev nødvendigt kunne de nok tage ved. Taur er stor, den anden mand er endnu større, både højere og bredere end nogen mand hun før har set.

Gro og Reno løber sammen med de andre fra byen de ankomme i møde. Den okse de har med er som den fremmede både høj og bred over ryggen. Taur præsenterer den fremmede som Carno. Han er familie, han har samme far som Clo. Man kan se ligheden i deres ansigter. Carnos skæg er kort, som plejer han at rage det. Clo smiler i hele ansigtet, det samme gør Carno. Han vil gerne se venlig ud.

Både Carno og den nye okse skal blive i byen siger Taur. I et af de andre huse har de allerede dræbt en kalv, så Carnos ankomst kan fejres som Gros ankomst. Nogle i byen har måske vidst at Carno skulle ankomme. Gro ved ikke om Reno osse har vist det, men hun tvivler på at han ville have kunnet holde mund med det.

Den nye okse skal være far til det nye kvæg i den kommende tid, den gamle i Taur's hus kan ikke mere. Den nye okse skal gå ude ved kvæget og plante frø af kalve i den kommende vinter, siden skal den ind i det hornede hus og stå. Indtil da skal den gamle okse blive stående, der kan den stå og holde pladsen for den nye. Taur har allerede planerne klar, og Clo smiler hele tiden.

Det er helt sædvanligt at der kommer nye kvinder til byen. Det skete osse i byen ved vandet, Gro har set det flere gange, sådan kom mor i sin tid, og sådan kom hun selv hertil. Men at der kommer en ny mand er ikke normal skik og brug. Taur's bror, mellemmanden, havde været på besøg i byen ved vandet, og han var ikke blevet. Det kan hun ikke huske, det er hun blevet fortalt. Men det er meningen at Carno skal bydes velkommen og blive her, han skal ikke tilbage til sin egen by. Sådan en historie har hun ikke hørt før, hun kan ikke spørge hvorfor, ikke lige nu, men en dag er hun nødt til at spørge.

Som sidste gang er første del af velkomstmåltidet inde i huset. Her skal Carno osse være den første tid i byen. Og der blir anledning til at tale lidt om hvem Carno er. Han er søn af Clos gamle far, men han er meget yngre end Clo. Han var endnu ikke født da Clo forlod sin by for at komme her og blive Taur's kvinde. Og nu er han blevet voksen og er kommet her. Og han har medbragt en okse til byen.

Reno spørger om Carno nu skal være husets ældste søn. Når den nye okse til sommer skal ind og den gamle skal ud. Det skal han ikke, siger Taur. Carno er ung og vil bygge sit eget hus i byen. Hvor han så kan bo med den kvinde han får. Gro spørger ikke om hun så skal flytte med Carno i det nye hus når det står færdigt. Hun vil ikke have at Taur og Clo skal mundhugges om det allerede nu. Hun spørger heller ikke om hvorfor han ikke bare skal tilbage til sin egen by og bygge sit hus der. Den historie må hun få en anden gang, og hun forventer at det er Clo der skal fortælle den.

Nu kan de høre de unge udenfor slå pinde sammen i indledningen til en fælles puls. De er nu fem der rejser sig fra måltidet i huset og går ud til det fælles måltid. Gro har lært at tygge det stegte kød rigtigt, og det ser ud til at Carno i forvejen kunne denne kunst.

Inden de sætter sig til bålet løser Carno den nye store okse, så kan den komme ud at besøge byens øvrige kvæg. Den står i første omgang noget ubeslutsomt her mellem husene. Så får den fært af kvægflokken og begynder at gå, men ude af ringen af huse sætter den farten op. Der er ingen andre i kvægflokken der kan konkurrere med den i størrelse, alle dyrene står og glør mod den store okse der nu galoperer imod sin nye flok. Og pulsen i menneskeflokken blir samlet når Taur begynder at slå på skindet på sit kar.

Gro kan høre at Reno er sur over at det ikke var de to der skulle gøre festmåltidet klar. Han ved godt hvordan man dræber en kalv og skærer den ud, det har han lært for mange år siden. Clo siger noget beroligende til ham, men Gro kan ikke høre hvad det er. Hun ved ikke om hun osse bør være sur. Taur siger højt at alle skal være glade, de har fået en ny stamokse og en ny stærk mand ind i byen. Og de fleste smiler og spiser og drikker og danser. Taur er den rette mand i det hornede hus, det er alle sikre på.

Da det blir helt mørkt og de går ind for at lægge sig, får Carno pladsen på bænken mellem Reno og Gro. Så nu ligger de Taur og Clo og Reno og Carno og Gro. Taur siger at alle skal være stille, i morgen er der en ny arbejdsdag og der er meget at gøre. Gro ligger helt stille, det gør de andre tilsyneladende osse. Hun kan ikke på deres åndedræt afgøre om de er faldet i søvn eller ej, hun er i hvert fald ikke.

Næste morgen kaster de sig alle over den nye dags opgaver som alle andre i byen. Carno går med Taur for at lære byen bedre at kende. Gro arbejder sammen med Clo om mælken, Reno går ud til sit. Hun kunne begynde at

snakke med Clo om den nye den mand der nu så usædvanligt er blevet en del af byen. Hun kan mærke at Clo ikke er helt tilfreds, og det skønt Carno er hendes slægtning. Men det er endnu for tidligt at spørge efter den historie. Den skal sætte sig dybere i Clo og gnave lidt mere først, så blir den tydeligere.

I stedet skynder hun sig ekstra meget med arbejdet så der blir tid til en tur udenfor byen. Det skal der være tid til hvis hun vil have lov. Og i dag har hun i hvert fald brug for det.

Hun går nordover som hun plejer. Hun når ikke frem til åen i dag, men hun kommer så langt væk at byen ligger som en klump bag hende, hun kan ikke skelne de enkelte huse. Der stiger røg op hist og her som der altid gør. En eller anden står tilbage i byen og kigger efter hende. Det kan være det er Reno, det kan være det er Clo. Det kan vel osse være Carno eller den nye okse. Eller det kan være en tilfældig nysgerrig, en af de små unger i byen.

Hun drikker luften i store slurke. Hendes far, solen, kommer af og til frem bag en sky og sender hende et bundt stråler. Hun må lære den nye okse at kende kan hun mærke. Det er vigtigt, det vil solen komme til at se mildt på i løbet af efteråret.

Gro:

Claus går over Langebro, rundt under broen og bagom arkitektkassen og ud ved Frederiksholms kanal. Han har været til noget gruppearbejde ude på Amager, det trak ud lidt længere end forventet. Men nu skal han altså ind til Huset. Stille som Sne spiller noget vildt i aften, det har han i hvert fald hørt. Og han har en aftale. Han var nødt til at gå fra det gruppearbejde inden de var helt færdige, men sådan var det. Han havde alligevel ikke bidraget specielt meget, og det ville blive endnu mindre hvis han sad og hoppede og så på tiden. Viktor vil alligevel skrive afsnittet færdigt og maile det ud til dem alle sammen til godkendelse. Godkendelse.

Han går ikke på fortovet men ude langs vandet, nu har han tid nok til det. Der står en del biler langs vandet, og af og til må han op på bolværket for at komme forbi. I få tilfælde må han give fortabt og gå bagom bilen i stedet for. Men jo mere han kan gå langs kajen, jo rigtigere blir turen. Efter et stykke tid blir han forskrækket af en svane der pludseligt har fået lyst til at lette fra kanalen og flyve hen foran hans ansigt og over vejen og over de lave gule huse. Den er tæt på, måske kun et par meter fra ham. Heldigvis er det mens han går på brostenene og ikke oppe på bolværket, han kunne være skvattet i vandet af forskrækkelse. Underligt. Svaner plejer at flyve over i god afstand. Vingerne larmede. Den blev nok lige så forskrækket som han blev. Han blir stående og trækker vejret langsomt helt ned i maven inden han går videre. Det minder ham om et eller andet.

Det begynder at dryppe. Ikke noget alvorligt, det er lunt i vejret og det blæser ikke, i hvert fald ikke så det kan mærkes her. Hans tanker var et helt andet sted da den svane lige fløj forbi. Det er Marie han skal møde til den koncert i huset. Marie med e, og hun er vel ikke ude på noget, men hvorfor skulle hun ellers lave den aftale med ham. De har aldrig snakket om musik, og hvorfra kan hun vide at han synes Stille som Sne lyder spændende.

Så er det han ser hende. Ikke Marie, men en pige med langt sort hår. Så vidt han kan se har hun en hvid bluse og en kort sort nederdel på. Men han ved at det er hende, så meget som man kan vide den slags. Hun er ikke på Kreta, hun er ikke på Fyn, hun er slet ikke i nærheden af Vejle. Hun er her i København. Han begynder at løbe for at indhente hende. Hun er næsten nede ved Marmorbroen og forsvinder til venstre af gaden overfor broen. Da han kommer frem kan han se at gaden hedder Ny Vestergade, men hende kan han ikke få øje på.

Er det så nu han skal gribe chancen og lede hele området igennem efter hende. Prøve alle døre og opgange. Eller skal han overholde sin aftale og finde ud af hvad det går ud på med Marie. Hun skal jo ikke være hans kæreste, det mener hun vel heller ikke selv. Hans nysgerrighed vinder til sidst. Hende, den rigtige, hun er i København. Nu ved han hvor han skal lede, han mangler bare at finde ud af hvordan. I mellemtiden kan han vel lige så godt finde ud af det med Marie.

Han går tilbage til kanalen, men nu går han på fortovet langs vejen der hedder en kanal og hele vejen op til Magstræde. Der er allerede mange mennesker inde hvor koncerten skal spilles. Orkesteret skal stå på gulvet opad væggen i den anden ende af lokalet. Det ser ud som om de godt kunne have fyldt en større koncertsal. De har ikke været spillet meget i radioen, men Claus har set og hørt et par numre på nettet. Det har Marie osse, og det har nok de fleste af de tilstedeværende. Det er måske et lovende orkester, meget punket i stilen, og så hedder de Stille som Sne. Måske ender de som mange andre som sne der faldt i fjor, men måske er det et gennembrud. Og så vil det være sjovt at have været der.

Ved gruppearbejdet var der ingen af de andre der havde hørt om det orkester, og det interesserede dem ikke det fjerneste. Men Marie havde hørt dem, og hun har endda inviteret. Verden er ikke kun ad helvede til.

Hun er ikke kommet endnu. Men orkesteret er heller ikke på plads. Forstærkere og mikrofoner og guitarer er på plads, og ved trommesættet sidder en fyr og finindstiller opsætningen. Måske er det trommeslageren, måske er det en roadie. Hvis de allerede er blevet så store. På billederne på nettet var orkesteret i sort tøj, man kan ikke regne med at de ser sådan ud når de skal spille. Manden ved trommesættet har en rød t-shirt og en grøn strikket hue på.

Han får øje på Marie og hun får øje på ham. De vinker til hinanden og hun møver sig igennem forsamlingen og over til ham. Han har prøvet at få plads nær lydmandens pult, og det er næsten lykkedes.

Orkesteret samler sig ved instrumenterne. Det var åbenbart den rigtige trommeslager med huen. De øvrige drejer lidt på knapper og godkender stemningen på guitarerne. De er meget unge alle sammen, så unge at Claus næsten føler sig gammel. Musikken starter med et brag. Alle musikere arbejder hårdt for sagen, og det hele er suppleret af noget preindspillet fra en laptop. Det er meget energisk, men det danner efterhånden en grå mur der blir lidt kedelig. Meget af publikum er helt oppe at køre. Nu har de alligevel betalt for koncerten, så kan de lige så godt få noget for pengene. Claus og Marie trækker efterhånden væk fra lydmanden og ud i et hjørne af lokalet. Der står endda to plastikstole de kan sidde på. En samtale kan det ikke blive til her, Stille som Sne spiller alt for højt.

Efter første sæt går de. Den grå væg af musik er sikkert en pointe, men når de ikke kan hænge billeder op på den, i hvert fald ikke deres billeder, er den bare i vejen for dem. Det er de enige om. Andre blandt publikum har det måske på samme måde, for de er slet ikke alene om at gå udenfor, men de fleste blir og venter på næste sæt. Claus og Marie er gået ud ad døren mod Vandkunsten, det drypper stadig en smule fra himlen, så det er let at finde en ledig bænk de kan sidde på.

De snakker først lidt om musikken og så løst og fast om sig selv. Hun har snart fødselsdag og han opdager at hun er næsten fem år ældre end han selv er. Det er en overraskelse. Og hun bor stadig hjemme. Og han har mødt hende sammen med Kenny der er på hans egen alder. Claus er lidt forvirret.

Men hun har gået i klasse med Pelle som er Kennys storebror. Hun har vist haft noget kørende med Pelle. For en del år siden. Det er lidt uklart, synes han. Og hvorfor har hun inviteret ham, Claus, til koncert. Det er ikke bare en fælles nysgerrig interesse for musik, det er noget andet.

Ja, det er noget andet. Hun siger hun leder efter en far til sit barn. Det overrasker ham, han troede ikke hun havde børn. Det har hun heller ikke, men hun vil gerne have et. Selvom hun bor hjemme, det lyder helt tosset. Og det giver hun ham ret i. Men det er sådan det er. Måske derfor. Men kunne han måske overveje at være far til det barn. Anonym far. Helt uden andre forpligtelser. Hun skal ikke have en familie, kun et barn, det skal være hendes alene. Barnet skal ikke vide hvem han er, ingen skal vide hvem han er.

Men Marie vil selv vide det. Og Claus vil vide det. Det er lidt mange til at være ingen. Og han har aldrig tænkt over om han kunne have lyst til at være donor. Og hun spørger om han måske kunne tænke over det.

Inden han kan tænke noget som helst lægger hun noget oveni, og det blir det ikke mindre indviklet af. For hun vil jo have at det hele går så naturligt til som muligt, både undfangelsen og fødslen. Så der skal ikke være noget med reagensglas eller omvendte pessarer eller plastiksprøjter. Hun vil være gravid efter naturmetoden, som hun udtrykker det.

Så hun vil have de skal kneppe. Det er ikke sådan hun siger det, men det er det hun mener. Måske tror hun at han vil se det som en præmie eller i hvert fald som en sidegevinst. Kan han så bare sige blankt nej uden at hun tror han synes hun er uattraktiv og ulækker. Selvom han slet ikke synes det.

Han spørger om hun har tænkt over at det sikkert er nødvendigt at gøre det mere end en gang. Og har hun tænkt over hvad det kan få af følelsesmæssige konsekvenser, måske for dem begge, måske og endnu værre kun for den ene af dem, han skal ikke på forhånd udtale sig om hvem det kunne være.

Hun har tænkt over det hele, siger hun. Hun er sikker på at hun sagtens kan håndtere det. Spørgsmålet er om Claus kan. Og det ved han sgu ikke. Og det kan hun godt forstå, men vil han tænke over det ?

Claus har mest lyst til at sige nej lige med det samme. Han kan se en masse problemer tårne sig op allerede. Og han er sikker på at der er endnu flere han slet ikke har forestillet sig endnu. Men, som Marie så rigtigt siger, hvis det ikke bliver ham, så blir det måske samme model med en anden. Nu har hun godt nok godkendt Claus til formålet, men der er nok andre muligheder hvis hun ser sig lidt længere om. Det skal bare være en hun kan være sikker på kan holde sin kæft. Det ville være lettere med ham, de har trods alt sovet sammen og hun er ret sikker på at hun kan stole på ham.

Claus synes ikke det skal være en anden. Det skal slet ikke være nogen. Men det er, som hun så rigtigt siger, ikke noget han kan bestemme. Så vil han ikke godt overveje det et par dage. Overveje det et par dage inden han siger nej, tænker Claus. Hvis han siger ja nu, siger han bare ja til at trække pinen ud. For dem begge to. Hvis han siger nej nu tror hun ikke han kan lide hende. Det kan han jo, bare ikke på den måde. Det skal slet ikke være på den måde, han har et andet mål her i livet. Hvis det er alt for umuligt at nå, er Marie så ikke et alternativ ?

Og det er hun ikke på den måde. Han kan ikke overskue det her og nu. Han lover at tænke over det et par dage hvis hun lover at gøre det samme. Gennemtænke det grundigt en gang til, både forfra og bagfra. Han ved allerede, at hvis han finder hende den rigtige så kan han ikke holde til at have et barn på gule plader i baghånden. Ikke engang et hemmeligt barn. Den slags hemmeligheder har det med at komme frem på en eller anden upraktisk måde. Men når han siger ja til at tænke over det får han et par dage forærende, et par dage hvor han kan lede efter den rigtige. Nu ved han lidt mere om hvor han skal lede. Han har kun ledt et par år, så naturligvis kan

han finde hende på to dage. Han er en stor idiot er han, men hun smiler taknemmeligt til ham. Og de kan komme til at snakke om noget helt andet.

Og så vil hun jo høre lidt om hans planer for fremtiden. Nu har hun lagt sine planer åbent frem, så det kan han vel osse gøre. Og så er det jo ikke noget helt andet at snakke om. Hans planer for studie og job er jo ikke virkelige. De er indtil videre kun løs snak i hans egen hjerne. Men hende, den rigtige, hun er virkelig. Han har lige selv set hende. Hende kan han jo ikke fortælle om. Og det ender så med at han gør det. Og så synes han at hendes planer er luftige, siger hun. Hun griner endda. Og på papiret har hun helt ret. Så han griner med. På papiret i hvert fald.

Hun blir enig om at de begge to er et par håbløse drømmere, og det skal man have lov til at være. Og han erklærer sig enig, hvad skulle han ellers. For hun har jo ret. Og det er ellers besynderligt at de skal være så håbløse netop fordi de håber.

Hvis han lover at tænke over hvordan han kan hjælpe hende, lover hun at tænke over hvordan hun kan hjælpe ham. Og det er fint. Hvis hun samtidig husker at tænke sig om i forhold til sine egne planer.

De følges ad til hovedbanegården og de følges ad i S-toget. De snakker stadig om drømme og håb, men ikke i detaljer, så alene er de heller ikke i vognen. Claus har det meget bedre med denne overordnede og principielle snak. Det blir mere teoretisk på den måde. Det er meget nemmere at have principielle holdninger når der ikke er konkrete problemer med dem. Og samtidig kan det spøge i hans tanker, billedet af hende den rigtige der drejer til venstre ved Marmorbroen og forsvinder. Han ved altså at hun er her i byen, ikke langt væk, alene det er da noget. Tænk hvis han havde været nødt til at tage til det Indre Mongoliet. Eller bare Flensborg. Håbet er slet ikke urealistisk.

Claus:

Gro vågner på sin plads på bænken. Carno ligger lidt for tæt på hende. Han sover stadig, og hun rykker lidt længere ned ad bænken, ned mod den gamle okse, der til sommer skal vige pladsen for den ny. Den ved det og Gro ved det. Taur vil dræbe den og sætte dens horn på huset. Carno vil få lov at æde dens indvolde, måske vil Reno få lov til at deltage i det måltid. Når det blir sommer skal det ske. Gro holder meget af den nye okse, men hun glæder sig ikke til at den gamle skal dø. Hun kunne måske få den ud i al hemmelighed en eller anden dag i løbet af foråret, men hvordan skulle den få noget at æde derude. Den har stået så længe i huset og har været forkælet med mad og valle at den helt har glemt hvordan man gør når man selv skal finde mad. Og den har ikke længere kræfter til det. Den vil bare lægge sig og dø i solen. Det vil nok være smukt, men osse unyttigt.

Carno rykker sig i søvne lidt tættere på hende. Hun rykker selv et stykke længere ned mod oxen, væk fra Carno. Hun ved godt at Taur synes hun skal være Carnos kvinde og flytte med ham så snart han har fået bygget sit hus. Og det synes Carno vist osse, han vil gerne have hende allerede nu, endda mens han sover. Gro synes ikke godt om det. Han er stor og stærk, men han er alligevel helt forkert til hende.

Clo synes heller ikke godt om den idé, det har Gro hørt hende sige. Hverken Gro eller Carno er født her i byen. Det ville være bedre om Carno fik en kvinde fra byen, så kunne Gro osse få en mand fra byen. Og den mand kunne være Reno den dag han ikke længere er et barn. Det varer ikke så længe. Men Taur ved hvordan det skal være, og det ved Carno osse, og Clo skal tie stille med sin snak.

Gro har ikke lyst til Carno. Hun har heller ikke lyst til Reno, men ham kan hun vente noget med at blive givet til. Reno er nok osse mere enig med sin mor end med sin far. Men så længe Taur lever er det hans ord der gælder, det ved de alle sammen.

De andre i huset vågner efterhånden. Udenfor huset falder en kold regn, og det blæser. Carno er den sidste der vågner. De andre sidder allerede med deres mælk da han rejser sig. Clo råber arrigt til ham. Selvom vejret er dårligt skal de stadig passe hver deres. Og har han ikke et hus han skal have bygget ?

Carno svarer ikke, han kommer bare over til dem og mælken. Han har ikke haft travl med at bygge hus. Måske er han ganske tilfreds med pladsen på bænken i huset med horn. Men en mand med hans størrelse og styrke vil vel gerne have sit eget hus, mener Clo. Huset med horn er Taur's, og den dag han ikke er her mere skal det være Renos.

Carno ser ud som om han ikke har opfattet hvad hun siger, hun er ellers hans ældre søster. Taur ser heller ikke ud til at være interesseret. Gro begynder på dagens arbejde. Da de er færdige med mælken går Taur og Carno ud af huset. Lidt senere skal Reno osse ud. Gro er alene i huset med Clo. Nu kan hun spørge hvad det er med Carno og hvorfor han er kommet her til byen og ikke skal tilbage.

Clo fortæller at deres gamle far er død og at Carno har forladt sin by, ligesom Gro forlod sin by da hendes mor var død. Gro ved at det slet ikke er det samme. Mor var en fremmed i byen ved vandet, og Gro var derfor stadig en slags fremmed. Carno har været en mand af sin gamle bys gamle familie. Alligevel har han valgt at rejse, og han har endda fået den nye stamokse med. Og det vil Clo ikke tale mere om. Det er tydeligt at hun ikke er tilfreds med det udfald hændelserne har fået. Hun og Carno har måske haft den samme far, men hun bryder sig ikke stort om ham, hun kalder ham aldrig bror når hun taler om ham. Gro er sikker på at der er sket noget i den by så Carno

ikke kunne blive. Og hun håber at Clo en dag vil fortælle hvad det var, for hun må vide det selvom det ikke er noget godt.

Efter de er færdige med mælken får Gro igen lov at gå ud. Hun kan se på hvordan det går med at bygge Carnos nye hus, men hun kan osse gå ud af byen, ud til kvæget eller længere hvis hun har lyst.

Reno og to andre af byens drenge er ved kvæget. De to andre er omtrent på alder med Reno, det kan hun se af deres ansigter og den måde de taler sammen, men de er slet ikke lige så høje. Taur's familie bor ikke bare i huset med horn, de er osse næsten et hoved højere end de øvrige i byen. Der er kun den ene søn i huset med horn, men han skal nok blive en stor og stærk mand, og det vil ikke være længe. Det har Clo fortalt hende mere end en gang.

Drengene står mest og ser på den nye okse, den er stadig ny for dem. Den går fredeligt rundt i flokken lige nu, men alle dyrene ved allerede nu at han er den største. Gro går helt tæt på og ser oxen i øjnene. De er klarere end øjnene i den gamle okse, men de er osse ude i solen hver eneste dag. De er klare og mørke som Gros øjne, som mors øjne da hun endnu levede. Drengene står og kigger på dem med deres vandblå øjne, og Reno siger hun skal passe på ikke at gå for tæt på den. Gro er ikke bange for den. Så store dyr havde de ikke i byen ved vandet, men de forstår hinanden, hun og oxen. Der er noget ganske velkendt i de øjne for dem begge to. Et andet dyr, en ung tyr kommer lidt for tæt på Gro, og oxen skubber ham væk. Gro griner til Reno og de to andre drenge og går videre. Alle dyrene ser efter hende, men ingen af dem går med.

Det er måske lidt tosset sådan at gå ud i ingenting uden grund, og så i det vejr, men Gro er ligeglad. Hun trækker det vejr der er og finder sig i at der er lidt vand i det.

Solen er oppe over skyerne. Og der er en mand der tænker på hende. Det er ikke Carno og det er ikke Reno og det er slet ikke Taur. Måske er det den nye okse. Den er ikke en mand, men måske er den alligevel en mand. Der er en ro i dens øjne og dens bevægelser. Carnos bevægelser er langsomme, ikke rolige. Og hans øjne er utydelige. Han skulle have været en okse, og den nye okse skulle have været en mand. Så ville Taur have meget mere held med at få det som han ville.

Da mor levede kunne hun snakke med hende om sine tvivl og sine drømme. Nu må hun nøjes med at snakke med sig selv inde bag det våde hår. Regnen tager til, blæsten tager til, det pisker ind i hendes ansigt med både vand og små grene fra de nærmeste træer. Så dumt det er fortsætter hun fremad til hun når til åen. Det er ikke den hun går efter når hun sådan ikke går efter noget. Heller ikke denne gang er det vadestedet hun når frem til, men det er vist lidt længere østover. Der er flere træer her, særligt på den anden side af

vandet. De blade der ikke er blæst af er røde eller brune, oppe i et af træerne på den anden side sidder der noget og bevæger sig. Regnen falder nu så kraftigt at det er svært at se hvad det er. Måske er det bare en gren med lidt flere blade tilbage end de øvrige der sidder og basker i vinden. Men hun blir alligevel stående ved bredden og stirrer.

Det er ikke mor der sidder der så højt oppe, hun har lige ønsket at mor var her nu. Hun ved ikke hvor dyb åen er lige her, og den ser bred ud, hun kan ikke komme tættere på. Men mor klatrede aldrig i træer, mor elskede at være på jorden. Mor sad tit på jorden i stedet for på bænken i huset. Mor ville aldrig sidde oppe i et træ, heller ikke nu hun er død. Er det en anden kvinde ?

Er det en kvinde der klanrer sig til stammen for ikke at blæse væk. En kvinde der er vigtigere end mor, nu mor er væk. Der har ikke før været vigtigere kvinder i Gros liv. Lige nu er det Clo der lærer hende alt om behandling af mælk så den kan holde sig. Men det her er måske vigtigere, vigtigere på en anden måde.

Regnen stilner af et øjeblik. To store grå og sorte fugle letter fra det træ hun lige har betragtet. De flyver østover. En gren basker stadig oppe i træet. Hvis der sad en kvinde i det træ er hun væk nu. Gro vender om for at gå tilbage til byen. Det var jo ikke noget.

Kvæget står som det stod da hun gik ud, men Reno og de andre drenge er gået, vel sagtens i tørvejr. Dyrene står med røven mod regnen og vinden og venter på at det vejr skal holde op. Kun oxen står og kigger mod nord og ser Gro vende tilbage. Hun går over til den og klør den mellem hornene. Hornene breder sig ud som hun kan brede sine arme ud. Men oxen kan ikke gribe om hende med hornene og holde hende. Oxen er ikke en mand. Den har de rigtige øjne. Det er ikke nok. Den rigtige mand er ikke her. Det ville være nemmere hvis manden hun ville have bare var en mand i byen. Selvom det så bare var en mand hun kunne se i det skjulte.

Så mærker hun at der står en bag hende. Et stykke fra hende og betragter hende. Hun kan mærke blikket i sin nakke, og hun er ikke sikker på om hun skal være glad eller hun skal være bange. Det kilder i hendes mave og hun vender sig om. Der står kun en dum kvie og leder efter græs i mudderet. Er det bare den der har kigget på hende ?

Hun vender sig igen og fortsætter ind mod husene i byen, forbi oxen og det øvrige kvæg. Inde ved det første hus møder hun Carno. Han kommer slæbende med en pæl han har hugget til. Den skal åbenbart ikke bruges til det nye hus for så skulle han være gået en anden vej med den. Han kigger op og smiler til hende. Hun spørger hvad han skal med den pæl. Han siger at den skal stå på den anden side af kvæget. Den skal vise hvor byens jord begynder. Sådan en pæl har han savnet længe, og nu skal den sættes. I den by

han kommer fra havde de den slags pæle i alle retninger fra byen. Og Gro må gerne gå med og hjælpe ham med at sætte den.

Gro går med. Hun vil gerne se hvor han har tænkt sig at sætte den pæl. Han går et stykke forbi kvægflokken og begynder at sætte pælen i jorden. Først bruger han pælens egen vægt, senere bruger han en stor sten han osse har taget med. Gro spørger hvorfor pælen skal stå lige der, og han svarer at det er hertil byens kvæg går. Gro er ikke sikker på at kvæget ikke af og til går endnu længere ud, men det er Carno åbenbart. Sådan noget ved kvæget altid. Og skulle oxen eller et af de andre dyr komme i tvivl kan de altid se pælen. Man kan godt høre på Gros spørgsmål at hun er en kvinde og at hun ikke kommer fra en by med kvæghold. Gro glæder sig til at se kvæget gå forbi pælen og længere ud en dag.

De følges ad tilbage mod byen. Carno siger at det nu er aftalt at hun skal være hans, og så behøver de vel ikke hele tiden holde sig fra hinanden. Slet ikke nu når de er alene. Gro er ikke sikker på at den aftale gælder endnu, Clo er for eksempel ikke glad for den. Carno svarer at det ikke er Clos sag. Hvis han stadig var et lille barn ville han nok lyde sin storesøster, men nu er han en mand. Aftalen er lavet med Taur, og Carno har bekræftet den ved at bringe en ny okse til Taur's by. Der skal stærkere blod ind i flokken. De seneste kalve har været noget skravlede, det sagde Taur, og Carno forstod ham. Taur talte ikke kun om kvæg da han sagde sådan. Og Carno ved at han er endnu højere end Taur.

Tilbage i huset tager Gro fat i Clo og fortæller hvad Carno har sagt. Og Clo giver hende ret. Huset skal stå færdigt inden hun bliver Carnos kvinde, det er Taur's bestemmelse. De har endnu til gode at se om Carno overhovedet kan bygge et hus.

Gro fortæller osse om pælen Carno satte bag kvægflokken. Det vil Clo fortælle Taur, hun tror ikke han vil være tilfreds med sådan en pæl. Byen går lige så langt som folk i byen synes den skal gå, det skal ingen pæl bestemme noget om. Hun husker selv fra sin ungdom hvordan det er at bo i en by med pæle om. Hun var selv gået fra sin by og forbi pælen i ly af natten da Taur hentede hende. Gro kan se hende stå der og huske og se helt andre omgivelser. Så vågner hun igen og arbejder videre.

Gro ved godt hvordan det er. At huske den gamle by og næsten være tilbage igen. Det kan Clo åbenbart osse så mange år efter, være både her og der, både dengang og nu. Hun gør arbejdet færdigt og går ud og ser dem arbejde med det nye hus. Carno arbejder sammen med to store drenge fra et af de andre huse. Taur står der osse og ser på. Gro stiller sig over ved siden af ham, hun er endnu en del af hans hus, så det kan hun sagtens tillade sig.

Carno og drengene er ved at flække en stamme med en kile af sten. Det er lige så meget sved som det er regn der køber ned ad deres rygge. De tunge

køller laver ikke meget larm i det vejr, men stammen knager og giver sig langsomt og sikkert. Det er friskt træ. Den slags arbejde så hun aldrig i byen ved vandet. Der så hun aldrig et hus eller en båd blive bygget. De havde hvad de skulle bruge der.

Taur smiler og siger at Carno er en stærk mand. Gro giver ham ret, og hun håber ikke han er for stærk for byen. Taur smiler. Det skal hun tage helt roligt. Men Gro har stadig sine anelser. Hvis Carnos vilje er lige så stærk som han arme, hvordan skal det så ende. Tror Taur han kan binde Carno som en okse i den mørke ende af huset når arbejdet er færdigt.

Gro:

Claus pjækker for meget fra den uinteressante statskundskab. Han ved at det kan ende galt, at han nok er nødt til at melde fra den næste eksamen. Men der er noget andet der er vigtigere. Det er ikke problemet. Men nu har han gået rundt i kvarteret mellem Frederiksholms Kanal og Glyptoteket i tre dage. Frem og tilbage af Ny Kongensgade og tilbage af Ny Vestergade, nogle gange den ene vej rundt, nogle gange den anden. Han ligner nu ikke længere en billig privatdetektiv, han ligner mere en forbryder. En tyv måske, på udkig efter et eller andet i kvarteret. Han kender det nu, og snart vil det osse kende ham. Ham den underlige der vader rundt og kigger sig omkring dag efter dag. Der må jo være noget galt med ham.

Han overvejer et par gange at gå ind på nationalmuseet. Hun var kun i bluse og nederdel da han så hende, og så varmt var det heller ikke. Hun må bo eller arbejde et sted i nærheden når hun sådan er gået ud uden overtøj. Og det kunne da være fra Nationalmuseet. Men det kunne osse være fra et af kontorerne i kvarteret. De få relevante butikker har han allerede besøgt, og der er hun ikke. Han kan ikke bare vade ind hos alle advokater og tandlæger og hvad der ellers er, men museet kan han da betale sig ind på. Der vil det endda være naturligt hvis han går rundt og glor.

Men hun strålede jo ikke lige af at være en der arbejdede på et museum, det var den nederdel lidt kort til. Sådan kan man ikke se ud hvis man arbejder der. Hvis ikke det er i cafeteriaet. Og kan man vist endda gå derind uden at skulle betale billet.

Det ender med at han vover sig ind. Damerne i skranken og butikken er i en helt anden uniform. De er osse ældre, eller de ser i hvert fald ældre ud. Oppe i cafeteriaet er de yngre, men deres nederdele er længere. De ser osse strammere ud, de ville ikke kunne løbe som hun løb. Museet er en nitte, der arbejder hun ikke. Det må være et af kontorerne. Måske er hun piccoline, måske er hun en helt ung privatsekretær. Tanken generer ham kan han mærke. Det er ikke den rigtige plan at håbe på et tilfældigt møde et sted i området, så ender det bare med at han får generende tanker og dumme ideer. Han har prøvet i tre dage, det må være nok. Måske har Marie en idé til

ham, han kan ringe til hende. Men hvad pokker skal han sige til hendes projekt, ja eller nej ? Det rigtige er vel at være den flinke fyr og sige ja. Hvis det altså er det flinke svar osse på lang sigt.

Og så er det hende der ringer først. Mens han sidder med telefonen i hånden ringer hun. Og nu er hun selv kommet i tvivl. Hun har jo hørt hvad han sagde, og hun vidste godt det hele. Men det var alligevel noget andet når han sagde det.

Det er lige før han blir skuffet nu. Så er det måske ikke længere vigtigt om han siger ja eller nej. Men så kan han høre at hun stadig er i tvivl. Så han siger at hun måske skal bruge mere tid til at tænke. Og det skal hun, og det er han glad for, det er det han helst vil høre hvis han skal være ærlig. Og kan hun så hjælpe ham med hans problem imens, for han er kørt lidt fast. Så får hun jo puttet sine egne problemer i baggrunden, lagt dem om i baghovedet hvor løsningerne nogle gange kommer fra. Ja, han snakker.

Men hun kan hjælpe allerede, hun har tænkt på noget. Så skal hun komme over til ham, eller er det hans tur til at komme til hende og få en kop kaffe. Så skal han i hvert fald have adressen, for han ved jo ikke hvor hun bor. Og det får han da. Det er i orden at kende sine venners adresser så man kan besøge dem. Hun er ikke ved at spinde et net om ham, det er hun lige så meget imod som han er, det er han sikker på. Og det er ikke længere væk end han nemt kan gå derover.

Det er hendes far der åbner døren. Det er pænt af Claus og komme nu og hjælpe Marie med den opgave. Læser han osse Teologi ? Det gør han jo ikke, han læser statskundskab, men tværvidevidenskab er så meget oppe i tiden, det ved Maries far godt. Han er selv fransk- og engelsklærer på gymnasiet, og han har da haft et projekt sammen med fysiklæreren om Marie Curie. Og det er altså ikke sådan at hans datter er opkaldt efter hende, men man skal da huske at videnskab osse kan bedrives af kvinder.

Så kommer Marie og overtager Claus, og de går ovenpå i hendes lille lejlighed deroppe. Claus roser den, det skal han jo, men han gad altså osse selv bo sådan. Det er så ikke den mulighed han har.

Marie har lavet kaffe i sit eget lille tekøkken. Og hun serverer den i kopper med underkopper og teskeer selvom ingen af dem bruger sukker i kaffen. Claus har sat sig i en lænestol, Marie sidder i sofaen. Og så begynder de at snakke for alvor.

Claus må først fortælle lidt flere detaljer om sin eftersøgning af drømmepigen. Han fortæller om turene på fortovene og i butikkerne og i museumscafeen, han har stadig ikke set skyggen af hende siden han så hende ved Marmorbroen. Han har endda overvejet om han kunne komme til at bo i kvarteret. Det kan han ikke, der ser ikke ud til at være noget ledigt. Og hvis

der var ville han ikke kunne betale det, siger Marie. Det er et kvarter man skal komme og arbejde i - og tage hjem fra til fyraften.

Så han skulle måske få et job et af stederne. Så ville han have en undskyldning for at komme der så meget. Så er der godt nok ikke tid til at lede så fokuseret og målrettet, men det var jo heller ikke sådan han så hende den dag. Han så hende helt tilfældigt, og det er måske sådan hun skal ses. Der ligger da nogle ministerier i området, og han læser jo statskundskab, så passer det ikke fint sammen.

Og det er han så ikke så sikker på, han er kun på tredje semester, og det hænger ham i øvrigt langt ud af halsen. Han har bare ikke fået skiftet studie. Han har overvejet antropologi ligesom Kenny og Mathilde. Eller måske historie. Det gamle Egypten og Grækenland har altid trukket i ham. Det kan han bare ikke leve af bagefter. Han skal ikke være gymnasielærer. Som hendes far.

Marie synes det hele passer fint sammen. Hun har næsten en færdigsyet plan klar. Han skal da tage orlov fra statskundskab og tage et job på museet. Så kan han få snuset til både antropologi og historie, et er et museum for de to fag, hvis man kan sige det på den måde. Og så kan han både håbe at møde hende drømmepigen og få taget en kvalificeret beslutning om sin fremtid. Ja, han skal vel melde helt fra på statskundskab, så er den beslutning taget, og så bruger han ikke SU-klip mens han arbejder. Det er jo ikke bare en win-win-situation, det er en win-win-win-situation.

Hun er hurtig til at lægge planer, hende Marie. Måske lige hurtig nok. Det er jo ikke sikkert at man bare lige kan vade ind fra statskundskab på tredje semester og få et job på nationalmuseet fordi man overvejer måske at skifte til historie.

Men det er sgu da et udgangspunkt for at spørge. Uden han behøver at lyve om noget. Han skal bare ikke fortælle det hele om drømmepigen. Og hvis han ikke spørger får han i hvert fald ikke et job. Så han lover at tænke over den idé, det er bare ikke en plan endnu. Så har de begge to noget at tænke over. Og så skal han til at gå. Men Marie siger at hun så lige mangler en enkelt ting for at kunne tage sin beslutning og til at afgøre om han vil være den rigtige far i hendes projekt.

Hun er slet ikke i tvivl i forhold til det mentale. Hun ved han er godt nok begavet og har en rigtig type personlighed. Men hun ved stadig ikke helt om han ser rigtig ud. Hun vil gerne vide hvordan han ser ud uden tøj på. Så hun ikke fortryder midt i processen fordi hun ser et eller andet forkert ved ham. Han har jo set hende nøgen, og det tog hverken hun eller han nogen skade af.

Claus protesterer. Han har ikke set hende nøgen, og han har heller ikke haft behov for det. Og han har heller ikke bestemt sig til om han vil lave et barn

på hende eller ej, men det er ikke hendes udseende der kan få ham til at tvivle. Hvis de skal nøgenbade til sommer vil han ikke have noget imod det, men han kan ikke stå der i hendes lille lejlighed i hendes forældres hus og tage tøjet af som en anden mandestripper.

Han blir i virkeligheden endnu mere usikker på hvad hun er ude på. Er det en fælde som hos hende Miriam i Vejle ? Vil hun tage billeder af ham og gøre ham til grin på nettet ?

Det kan han ikke spørge om, så han er nødt til bare at sige nej. Og så kan det godt være at han lyder sur, men det er han altså ikke. Og det må han så selv om, og så må hun altså træffe sit valg i blinde, med fare for at få det hele ødelagt på et senere tidspunkt. Hun troede godt nok at han var mere sikker på sig selv, siden han kunne kaste sig ud i det med en ukendt drømmepige. Men hun kan da godt se at det nok er alt for meget at bede om. Hun siger ikke at han jo osse er noget yngre end hun er, men det ligger ligesom i luften alligevel. Og hvis han ikke kan tåle at vise sig for hende, hvorfor tror han så at en drømmepige vil vise sig for ham ?

Han rejser sig, men han går ikke. Han blir stående og ser sig om. Der er ingen der kan kigge ind ad de vinduer, og han kan heller ikke se hemmelige kameraer i hjørnerne. Hun har vel en telefon på sig, og så er det den hun vil bruge.

Hun ser hvordan han kigger omkring og siger at hun har låst døren. Så det er planlagt det her, det hele. Det gør ham endnu mere usikker. Hun siger at han ikke skal føle sig presset, så vigtigt er det heller ikke. Hvis han nu tager tøjet af mens hun kigger på den måde får han måske jern på. Eller osse krymper pikken, han synes det er koldt selvom han har alt tøjet på. Det er alt for mærkeligt at stå her ved et kaffebord med to kopper og underkopper og det hele og tage tøjet af. Det går slet ikke. Og du skal nok alligevel finde den drømmepige Claus. Alt andet ville være for neurotisk.

Han tager hurtigt alt tøjet af. Det kan han da godt og uden problemer. Han drejer endda en omgang rundt for hende. Det føles koldt og pikken krymper sig vist lidt. Han spørger om hun er tilfreds med det hun ser. Det er næsten sjovt at se hende i ansigtet lige nu. Han har næsten alt tøjet på igen inden hun er færdig med at svare.

For hun er noget overrasket over sin egen reaktion. Hun var da forberedt på at han godt kunne gøre det, hun forventede det faktisk. Men det ramte hende på en eller anden måde anderledes end hun havde forventet. Hvis det ender med at han skal lave et barn på ham er hun jo nødt til at tænke på at være sammen med ham, ellers virker det ikke. Og det kan hun sagtens, kan hun se. Men det er måske et problem for hende. Ikke sådan at hun vil have ham lige her og nu, sådan er det ikke, men det kom alligevel lidt tæt på. For hvis hun tænder på ham, kan hun så slukke det igen. Ikke følelsesmæssigt, det har hun

styr på, men rent fysisk. Han er fandeme lækker. Fandeme, siger den teologistuderende.

Claus undskylder at han krympede lidt i kulden, og det er hun helt ligeglad med. Men det her har altså ikke gjort hendes beslutning lettere. Og det er han ked af, og er det så ikke på tide han går. Det er hun enig med ham i, hun låser døren op og siger farvel. Ikke noget med at kysse, ikke noget med at give hånd. Hun bokser ham på skulderen. Som en skoledreng i fjerde klasse bokser efter pigerne.

På hjemvejen overvejer han hvad fanden der skete lige der. Med ham, dækkede han røv på den måde, eller var det ikke modsat. Prøver han ubevidst at spille på to heste, og kan det ødelægge hans fokus ?

Og med hende, hvordan kunne det virke sådan. Han ved godt han er en pæn ung mand og at en del piger synes det, men så enestående er hans udseende heller ikke. Med hendes baggrund og udseende vil fyrene da stå i kø for at vise sig frem for hende. Hun er kræsen på en eller anden måde. Og der må jo være et eller andet specielt ved ham som tænder hende. Det kan ikke bare være hans udseende og personlighed. Måske er det fordi at hun nu er sikker på at hun ikke kan få ham. Er det så udfordringen eller fordi hun er sikker på ikke at komme til at hænge på ham resten af livet. Og gør det overhovedet nogen forskel for ham ?

Nu er det hans eget projekt, hans eget liv han skal koncentrere sig om. Det var jo derfor han besøgte hende. Måske er der noget om hendes idé. Et job på Nationalmuseet. Hvorfor ikke. Men hvordan får han sådan et. Man går vel ikke ind fra gaden klokken lidt i syv om morgenen som man gør på en byggeplads, det er han ret sikker på. Måske står der noget på deres hjemmeside. Han må hjem og undersøge det. Godt han ikke fik stådreng da han stod der og drejede rundt. Godt hun blev siddende på sofaen og ikke kom over og rørte ved ham. Så er det jo lige meget om hun på en eller anden måde alligevel har fået taget billeder af ham, han har ikke noget at skjule eller skamme sig over ved det. Det var akavet, men der skete jo ikke noget. Han vil ikke ligne en blotter, der er ikke noget hun kan bruge til afpresning sådan som hende Miriam og Vejle nok var ude på. Og sådan er Marie heller ikke.

Men hvis hun var kommet over og havde rørt ved ham. Så var den nok vippet op på samme måde som nu, men den er heldigvis klemt inde i tøjet, og jakken går helt ned over, og ingen på gaden kan se noget som helst uden han behøver bukke sig forover. Og der er i øvrigt ingen ude at gå lige nu og han har fortovet helt for sig selv. De eneste levende væsner på det grønne område er nogle ænder og et par måger. Ænderne kan godt mærke at han ikke har tænkt sig at smide brød ud til dem, de kommer ikke løbende hen til ham. Til gengæld letter mågerne og flyver deres vej.

Projektet, han eget projekt, Nationalmuseets hjemmeside, der må stå noget om jobmuligheder eller i hvert fald en kontaktadresse, en eller anden måde man kan komme i kontakt med dem. Men han er osse nødt til at forberede sig lidt så han siger det rigtige. Hvorfor han tror at historie lige er ham. Og netop lige ham. Hvis hun havde rørt ham eller bare lagt an til at gøre det, var det jo gået helt galt.

Claus:

Gro kan høre Carno råbe udenfor. Han er vred. Taur var osse vred da han gik ud, men ham kan hun ikke høre. Hun er nødt til at gå ud for at se hvad der sker. Carno står alene ved træstammen med sin kølle i hænderne. Stenkilen er banken halvt ind i den ene ende af stammen.

Taur står lige udenfor sit hus. Han råber ikke, han står der bare. Byens indbyggere har samlet sig i to rækker omkring hele optrinet mellem Taur's hus og Carno's kommende hus. Der er ingen store drenge ved træstammen. Taur har sagt at Carno kan flække den stamme alene, og det er Carno ikke tilfreds med, derfor råber han. Taur svarer ikke, han har sagt hvad der skal siges og mener det er nok, det lyser ud af hans måde at stå så tavs på.

På et tidspunkt blir Carno så vred over at stå der og råbe uden at få svar, at han løber mod Taur med køllen hævet over sit hoved. Taur blir stående og venter. Først da Carno begynder at svinge ned mod hans hoved træder han til side og slår Carno hårdt nederst på ryggen med sin venstre hånd. Carno falder med køllen i begge hænder og slår sit ansigt mod en sten i mudderet. Han slipper køllen og rejser sig med blodet løbende fra et sted ved siden af næsen. Han går frem mod Taur som for at gribe ham om halsen med begge sine store hænder. Taur sparker ham mellem benene, Carno bukker sammen og får på vejen ned endnu et hårdt slag i ryggen, denne gang fra Taur's højre hånd. Denne gang blir han liggende. Taur siger han skal se at blive færdig med sit hus og går så ind i sit eget hus med horn. Gro blir stående lidt og kigger sammen med en masse andre af folkene i byen. Carno rejser sig langsomt og samler køllen op og går så over og begynder at slå stenkilen længere ind i træstammen. Han slår hårdt, men han er osse stærk. Blodet fra hans kind drypper ned over hans mudrede trøje.

Gro går osse ind igen i det hornede hus. Taur og Clo sidder på bænken og snakker. De snakker om kvæg, ikke om Carno. Det må de have gjort inden Gro kom ind.

Om aftenen spiser de alle fem sammen som de plejer. De taler ikke om slagsmålet, der er ikke mere at tale om. Det var et slagsmål med et slag og et spark og et slag. Det var Carno der modtog det hele.

Senere lægger de sig på bænken som de plejer. Taur og Clo og Reno og Carno og Gro. Carno holder sig i pæn afstand af både Reno og Gro. Alle, osse Gro, falder vist hurtigt i søvn.

To dage senere er de to store drenge igen med til at bygge Carnos nye hus. Det må Taur have tilladt, han giver endda selv en hånd med. Drengene henter nyskårne græstørv mens Carno og Taur flækker stammer til planker og hugger stolper til. Alle stolperne er til huset, ingen af dem skal sættes hvor byen holder op. Den holder ikke op, husene blir bare fjernere og fjernere. Gro har været ude at se efter. Den pæl Carno satte ude ved kvægflokken er væk igen. Hullet den stod i er dækket til.

Drengene må have fundet et godt sted at hente de græstørv, de er ikke ret våde. I første omgang blir de bare lagt i en bunke ved den ene ende af det kommende hus. Der skal flettes ris mellem pælene inden de skal bruges. Gro kender huse fra byen ved vandet. Der var bare ikke horn på, men ellers er de lavet på samme måde.

En sjælden gang henter Reno og Gro stadig grene med blade på. Bladene er faldet af mange træer, men ikke af dem alle. Reno siger at de kun skal tage grene med grønne blade. Hvis de er gule eller røde kan de ikke bruges. Gro gør som hun får besked på, det er en let besked at forstå.

Reno fortæller at hvis Carno dør så skal hun være hans, det har Clo fortalt ham. Og han ville derfor ønske at hans far havde slået Carno ihjel da han havde en grund til at gøre det. Så ville Reno ikke være nødt til at finde en anden kvinde. Han skal være større inden, det er nødvendigt, men det ville være nemmere hvis Carno var væk, for så var den sag allerede klar. Han kan ikke selv slå Carno ihjel, en så stor og stærk mand som Carno er det kun hans far der kan dræbe. Gro siger at hun kender flere der osse kunne. Hendes far solen, han kunne sagtens gøre det, men han har ikke tid til sådan en lille ting, og han er osse for langt væk. Den nye okse ville osse kunne gøre det hvis den ville, men den vil ikke. Reno foreslår at de forsøger at overtale den til det, Gro ser ud til at snakke godt med alle okser. Men Gro ved at det vil oxen nok osse dø af. Og hvis byen igen skal have en ny stamokse, så kommer der måske igen en ny mand med den.

Reno er sikker på at det aldrig vil kunne være en mand der er større end Carno. Carno er den største mand han nogensinde har set. Gro fortæller hun har set dem endnu større i sin gamle by ved vandet. De boede ikke i byen, men kom af og til på besøg i både. Da hun var lille var hun faktisk bange både for bådene og de store mænd. Mor var ikke bange for dem. Mor var ikke bange for noget. Reno siger at han selv vil forsøge at snakke med oxen om Carno. Gro svarer ikke, hun tror ikke det vil betyde noget. Sådan noget kan man alligevel ikke sige til en okse. Reno kan i hvert fald ikke.

Efter nogle dage opdager hun at Reno har noget andet for. Måske har han prøvet at tale med oksen og givet op. Han er i stedet begyndt at forsinke byggeriet af huset, det vil i det mindste udsætte pinen for ham. Og osse for Gro, så hun siger ikke noget om det.

I første omgang fjerner han bare græstørv fra bunken og gemmer dem i indhegningen under de indsamlede grene og kviste med blade. Gro ser det og de fleste i byen ser det sikkert. Det kommer ikke til at gøre den store forskel. Det er først den dag Reno begynder at fjerne noget af fletværket mellem stolperne Carno reagerer. Han siger ikke selv noget til Reno, Reno er Taur's søn. Han siger det til Taur, og Taur slår Reno hårdt på siden af hovedet så han falder om på jorden og blir liggende. Gro ser det og mange andre ser det. Clo ser det osse og blir rasende. Hun siger ikke noget, hun samler bare Reno op og får ham på benene. De går sammen ud af byen. Det er ikke bare Gro der af og til skal have noget frisk luft.

Men Gro plejer at komme hjem til spisetid, Clo og Reno kommer ikke hjem. Det er Taur og Carno og Gro der spiser aftensmåltidet. Og de er de samme tre der lægger sig på bænken for at sove, stadig på de samme pladser som de plejer, så der er god plads mellem Taur og Carno.

Næste morgen går Taur ud af byen for at lede efter sin søn. Carno vil med ud for at finde sin søster, men Taur siger at han skal blive tilbage ved Gro. Og Carno gør som der blir sagt uden at beklage sig.

Sådan går hele dagen, og de passer tingene og huset alene de to, og Gro får en fornemmelse af hvordan det vil være at bo med Carno alene i et hus. De gør begge det nødvendige, og det er mere nu de kun er to. Sådan vil det være til der kommer børn til der kan hjælpe med. Det virker til at Carno nyder det, men Gro ved at det slet ikke er sådan det skal være. Carno er godt nok noget mere mand end Reno, men han er ikke manden til hende, det er hun helt sikker på. Hun går flere gange i løbet af dagen ud af huset og kigger mod alle verdenshjørner om Taur ikke vil komme hjem med de to der har forladt byen. Det blir aften, og de er ikke kommet.

Det er kun Carno og Gro der spiser aftensmåltidet, og da de lægger sig på bænken til aften er der endnu bedre plads, men han lægger sig alligevel helt tæt over til hende, og hun er ikke helt sikker på hvad hun kan sige til det. Solen sover for længst, Taur og Clo og Reno er et sted udenfor byen. Og nede i den anden ende af huset rejser den gamle okse sig, kan hun høre. Det kan stadig af og til høres når han rejser sig, men det er blevet mindre og mindre i løbet af efteråret. Han ved hvad der venter ham når vinteren er forbi og pladsen skal gives til den nye okse.

Men nu har han rejst sig, og han er åbenbart ikke blevet forsvarligt bundet, for han går frem gennem huset, ikke til døren men over til bænken. Han

lægger sit store hoved på Gros ben, og hun sætter sig op og klør ham mellem hornene.

Carno rejser sig arrigt og griber oksens horn og forsøger at trække den væk. Den skal ned på plads og bindes. Men oxen er helt ligeglads med hans anstrengelser, den blir stående.

Han siger at den okse lige så godt kan blive dræbt nu med det samme, den skal alligevel ud af huset inden det blir sommer igen, og han kigger efter den kniv der skal bruges til det. Han spørger endda Gro om hun ved hvor den er. Den affældige okse skal ikke genere hende og lægge sit tunge hoved på hendes ben.

Gro ved ikke hvor den kniv er. Det er Taur der vogter kniven de dræber kvæg med her i huset, og han har måske taget den med da han gik ud for at hente sin søn. Man kan møde andre store dyr udenfor byen, så det kan være godt at have den store kniv med. Desuden generer det ikke hende at oxen lægger sit hoved på hendes ben, han lægger det ikke tungt. Og hun kigger hele tiden lige på Carno. Og Carno kunne nok dræbe oxen uden kniv, men oxen kunne bestemt osse skade Carno alvorligt. Oxen vil forsvare sig til det yderste, han vil ikke dræbes lige nu.

Det ender med at Carno ser ud som om han giver op. Han lægger sig på sin sædvanlige plads et pænt stykke fra Gro. Hun blir siddende og klør oxen mellem hornene. Måske er det forsøget på at flytte oxen uden held der har trættet Carno så meget, måske er det alle aftenens hændelser. Det lyder i hvert fald som om han falder i søvn, Gro venter længe før hun løfter oksens hoved fra sine ben og rejser sig op. Hun fører det store dyr ned på hans sædvanlige plads i den anden ende af huset. Han lægger sig pænt på plads, og hun binder ham ikke. Så går hun tilbage til bænken og lægger sig. Hun kan høre Carno trække vejret langsomt, tungt og skuffet. Og hun kan høre oxen trække vejret i den mørke ende af huset. Ind imellem snøfter han, hun er sikker på at han ikke sover. Til sidst falder hun selv i søvn.

Da de vågner, Carno og Gro, taler de slet ikke om nattens hændelser. Hun sørger for at han får sin morgenmælk, og han siger pænt og kort tak. Og så kaster de sig over dagens gøremål. De arbejder som om de skal være alene om husholdningen hele dagen. Og det betyder at Carno ikke får bygget på sit hus i dag.

Men hen mod middag kommer Taur og Reno tilbage til byen. Gro ser dem på lang afstand mens hun er ude at trække vejret udenfor husene. Hun ser dem gå roligt ved siden af hinanden, de taler sammen som far og søn. Hun får ikke øje på Clo.

Da de kommer ind i byen spørger Carno hvor hans søster er. Og Taur siger at det ved han ikke. Så snakker de to ikke mere om den sag. Da Gro blir

alene med Reno spørger hun ham om det samme, og Reno svarer som sin far, at han ikke ved det. Gro spørger videre, hun vil vide alt hvad der er sket, men Reno blir ved med kun at sige at hans far fandt ham og bad ham om at gå med hjem. Gro spørger om Clo var med da Taur fandt ham, og det kan Reno ikke huske. Måske er hun gået videre ind i skoven, måske er hun gået vestpå, han ved det ikke.

Et par dage senere kommer Clo tilbage til byen. Hun siger heller ikke noget om hvor hun har været. Når Gro spørger, svarer hun slet ikke. Ellers kan de tale helt normalt om alt muligt andet.

Carno har vist ikke fortalt noget om natten med Gro og den gamle okse, og Gro siger heller ikke noget. Engang imellem, når hun er alene i huset, går hun ned til oxen og siger tak. Han er stadig ikke blevet bundet, og det siger hun heller ikke noget om til nogen. Carno siger ikke meget, han bygger videre på sit nye hus sammen med de to store drenge og med lidt hjælp fra Taur når han ikke har mere at gøre i sit eget hus. Huset er ved at tage form, ved midvinter vil det står færdigt, så kan han flytte ind i sit eget hus. Og Gro kan flytte med.

En dag sætter hun sig derfor sammen med Clo for at tale om lige det. Taur har bestemt at hun skal flytte med Carno, at det skal være sådan, og det kan de to ikke lave noget om på. Men hvis Gro ikke er i byen når Carno flytter, så kan hun jo ikke flytte med. Og Clo var alene væk fra byen i mange dage, og hun lever endnu, og Gro vil gerne vide noget om det. Hvis Clo ikke vil fortælle hvad der skete da Taur hentede Reno hjem, så må hun selv om det. Men hvis hun fortæller hvordan hun levede så længe alene udenfor byen vil det måske kunne redde Gros liv. Clo må vide noget der er vigtigt at vide osse for Gro. Og Clo nægter stadig at tale om det.

Taur og Carno har i stedet store planer. Når huset står der skal der være fest. Og når festen slutter vil Gro gå med Carno ind i sit nye hus, og det vil være midvinter og solen vil igen blive stærkere. Snart vil den nye stamokses afkom blive født i kvægflokken, det vil blive forår. Og så skal den nye stamokse ind i huset med horn, og Carno skal være med til at dræbe den gamle okse. Og han vil blive budt både oksens hjerte og lever i det måltid.

Clo har fundet den gamle dragt frem, den dragt mor havde på da hun lå på marken med solen og mellemmanden. Den dragt skal Gro bære til festen. Det er slet ikke en vinterdragt, skørtet er kort og blusen er tynd, men så må festen blive det kortere. Sådan har Taur bestemt det. Carno har aldrig før set sådan en dragt, men han er enig i bestemmelsen.

Dagen oprinder, bålet er tændt foran det nye hus, Gro er i mors dragt, og heldigvis passer den hende. Den nye okse står bundet ved det nye hus. Det er ikke her den skal bo, men det var Carno der bragte den til byen, og den skal se det hele ske. Der er dræbt hele to store kalve og hele byen spiser med ude

ved bålet, det er hverken slud eller regn, og bålet er stort. Gro spiser meget lidt.

De unge begynder at slå pinde sammen, Taur samler lyden med sit skinddækkede kar. Ingen danser endnu, alle vil se Gro danse i mors dragt. Hun begynder at danse hen imod den nye okse og springer op på ryggen af den. Ryggen er stor og bred som en mark, hun sætter sig ikke ned, hun bliver ved med at danse. Og Oksen virer med hovedet.

Med et sæt sætter han af, sprænger tøjret og løber ud af byen. Gro sætter sig på knæ og holder fast i hans horn. Oksen styrter ud, væk fra byen, væk fra hvor kvæget går. Folk i byen prøver at løbe efter, men ingen kan indhente den store okse. De må stå der på græsset og se ham forsvinde sammen med Gro mod den synkende sol. Det er mod sydvest, mod den by oksen kom fra. Vil han bare hjem, og ved han at han har Gro med på ryggen ?

Solen forsvinder ned bag nogle træer, Gro ved godt at det her ikke er holdbart i længden. Men det er da sjovt så længe det varer.

Gro:

Claus går ind på Nationalmuseet. Der stod godt nok på deres hjemmeside at de ikke tog mod uopfordrede ansøgninger, men der stod osse et telefonnummer. Og han har ringet og fået en aftale. Han skal tale med en der hedder Papaya, tror han hun sagde. Underligt navn. Måske er hun fra Sydamerika. Måske er det hende han så, hendes stemme lød rigtigt, hun kan sagtens se sådan ud. Som hende, som hun så ud da hun løb over vejen ved Marmorbroen. Sort hår og bluse og nederdel. Hvis han er heldig er det hende.

Og så heldig er han så ikke. Der står Papaya Andersen på døren, damen bag skrivebordet har et stort kruset, gulligt hvidt hår og en lang blomstret kjole. Hun har lagt sine store ben op på skrivebordet og ser undrende på ham. Han præsenterer sig og hun kigger på sit ur og tager benene ned fra bordet. Det må han undskylde, tiden er løbet fra hende. Men nu skal han da fortælle hvorfor han gerne vil arbejde på Nationalmuseet, for det er åbenbart vigtigt. Det fik hun da ud af deres telefonsamtale.

Claus kan jo ikke sige noget om den væsentligste grund, men de andre er vel osse gode nok. Han har jo alvorligt overvejet at skifte til enten historie eller antropologi, hovedfagene på museet. Men Papaya er næsten mere interesseret i hans nuværende studieretning. Da han ringede sad hun og var ved at formulere en stillingsannonce. De skal bruge nogle flere studenterhjælpere til at færdiggøre en digitalisering nede i arkivet. Her vil hans administrative baggrund måske være en fordel. Kombineret med hans interesse for historie og antropologi altså. Og selvom det er så som så med

baggrund med den administrative i hans nuværende studie, skynder han sig at give hende ret.

Han skal derfor til samtale med chefen nede i arkivet. Han kan få en aftale allerede i eftermiddag klokken to. Hvor heldig har man lov at være. Han er nødt til at minde sig selv om at han altså ikke har fået noget job endnu, men han har lyst til at fejre det alligevel. Han skal alligevel have noget at spise og går op til strøget for at finde et sted. Han ender ved et lille listigt sted med kage og varm chokolade. Det er lige det det skal være. Og han prøver at ringe til Marie for at fortælle hvor langt han allerede er kommet. Hun tager ikke telefonen, og han skriver en besked i stedet for.

Klokken ti minutter i to er han tilbage på museet. Denne gang skal han gå forbi Papaya Andersens kontor og helt ned i den anden ende af gangen og tale med fru Klosterhede, hun er chef i arkivet.

Der står Marianne Klosterhede på døren, men døren står åben og kontoret er tomt. Claus er ikke klar over om han skal gå ind eller bare vente ude på gangen. Hvis han går ind ser det måske ud som om han vil snuse i noget der ikke kommer ham ved. Men der står en stol lige indenfor døren, og ude på gangen er der ikke noget at sidde på. Og hvis han bare står og står, så ser det vel osse underligt ud. Han er lige ved at beslutte sig til at sætte sig ind på kontoret, da han ser hende komme gående imod ham, samme vej som han selv er kommet.

Det er jo ikke hende det burde være, selvom hun har sort hår og en sort nederdel på. Hende her er ældre end hans mor, vil han tro. Det sorte hår er meget kort og sikkert osse farvet. Og så er det alligevel hende det skal være lige nu, for det er Marianne Klosterhede. Hun beder ham gå ind på kontoret og sætte sig i den stol han lige har haft kig på.

Det er et job på fuld tid, men kun frem til sommer eller måske lidt hen på efteråret. Det er til overenskomst-mæssig løn for studentermedhjælper, og der er ingen pensionsordning. Tastearbejde. Han skal være omhyggelig og registrere alt, osse de håndskrevne tilføjelser og notater når de er relevante. Og Claus siger at han er i stand til det hele, han er i stand til hvad som helst for at få det job. Han burde måske spørge om det er tilladt at forlade stedet i frokostpausen, men det er vist et forkert signal at sende lige nu. Han spørger i stedet om de er flere om arbejdet, og Marianne Klosterhede fortæller at de er en lille flok studenterhjælper på opgaven, men et par af dem er holdt op her op til eksamen, så de vil kun være tre lige nu, og så er det meningen der skal ansættes et par mere så de kan overholde tidsplanen. Der kan osse blive arbejde imellem jul og nytår.

Hun synes hun er nødt til at spørge om han så er interesseret. Det er han jo, og så kan han begynde på mandag. Hun tager ham med til det lokale han skal arbejde i. Det er en etage ned, og det ligner et lagerlokale der er midlertidigt

indrettet som en slags kontor for studentermedhjælpere. En fyr på hans egen alder med briller og langt hår sidder og taster. Marianne Klosterhede forklarer Claus at det er Adrian og fortæller Adrian at Claus er Claus og starter på mandag. Og hvor er Melanie, og Adrian siger at hun vist er syg. Den sygemelding har Marianne Klosterhede ikke fået.

Claus går med sin nye chef op på administrationsgangen og de siger farvel til hinanden. Hun siger at hun ikke håber at han får for mange sygedage, for det har forsinket dem noget allerede. Claus siger at han ikke plejer at være så syg at det gør noget. Og så aftaler de at han kommer til hendes kontor mandag morgen, så vil hun sætte ham i gang.

Marie har svaret på hans besked. Bare med en tommelfinger, men det er osse det svar hans besked fortjener. Han skriver at nu har han osse fået jobbet endeligt, og han skal starte allerede mandag morgen, og hun svarer med endnu en tommelfinger. Svaret kommer med det samme, så han kunne lige så godt ringe. Men det er ikke nødvendigt nu. Hvis hun var kommet videre i sine overvejelser havde hun vel skrevet det. Eller ringet ham op. Nu skal han lige beslutte sig til om han skal melde fra UNI eller bare forblive indskrevet. Hvis han melder fra ryger hans SU. Han ved faktisk ikke hvad han vil få i løn på museet, hun sagde ikke beløbet, og lønnen er nok bagudbetalt, og SU er vist forud. På den anden side skal museet da have hans skattekort, og det skal SU frigive, ellers blir han vel trukket rent skat af sin løn. Det er ret irriterende at han skal bruge tid på den slags, når han hellere vil finde hende der skal være hans kærlighed.

Og han må heller ikke glemme Fyn og Kreta. Der er stadig noget fra de to store øer der skal med i hans eftersøgning. Han skal ikke søge der, hun er jo her i byen, men han skal vide noget mere om de to steder. Det er på en eller anden måde vigtigt. Og det er ikke det lumre rygte om de fynske pigers villighed der betyder noget. Hvis det bare handler om at få fisse er der andre og mere direkte veje til målet, i hvert fald for ham, det har han da opdaget. Det er noget andet med Fyn. Nordfyn endda. Området omkring Bogense. Der har han aldrig været forbi, det ligger et stykke fra hovedruten over land, men måske skulle han en omvej forbi. Hvis han ser området, ved han måske hvad det drejer sig om.

Han har jo fejret ansættelsen inden den var endeligt i hus, så han tager bare hjem. Og der er ingen rigtig måde at forberede sig på det nye job, det med at melde fra på UNI må vente. Han vil ikke fortsat gå rundt i kvarteret mellem kanalen og Glyptoteket. Det eneste han kan foretage sig er at drømme om hende den rette resten af ugen og weekenden med. Nu har han da et billede af hvem hun er, et fjernt billede, men trods alt noget der ser ud til at kunne blive en håndfast realitet. Maries problemer må hun selv løse, han har givet sit input, ja han har vel givet mere end det. Hvis hun havde rørt ham, det må han lade være med at tænke på. Det har han alt for god tid til. Du tænker lidt rodet nu unge mand.

Mandag morgen står han igen ved Marianne Klosterhedes kontor. Denne gang sidder hun der allerede. Hun følger ham ned ad gangen og ned i kælderlokalet. Både Adrian og hende Melanie er der allerede, men de er endnu ikke begyndt at taste. De snakker og drikker kaffe af store hvide krus. Marianne Klosterhede præsenterer Claus og beder Adrian sætte ham ind i dagens arbejde. Og så kan hun i øvrigt oplyse at hun har samtaler med endnu et par ansøgere i løbet af dagen, så de måske snart igen kan blive fuldtallige i kælderen.

Claus får plads ved en stationær computer som de andre, og Adrian begynder at sætte ham ind i jobbet. Det ser ud til at være let at gå til, så selvom han må have fokus på skærmen får han osse tid til at skæve til Melanie. Umiddelbart kunne hun nemlig godt ligne hende han så i det fjerne. Håret er lidt lysere end han havde forestillet sig, men det kan jo være lyset og regnen der har snydt ham. Længden passer i hvert fald. Og hun er godt nok i Hummelbukser og en kort jakke i dag, men han kan jo ikke forvente at hun har det samme på hver eneste dag. Alderen ser osse ud til at passe, men ansigtet er forkert. Hun ser så gennemført trist ud, og det triste udtryk ser ud til at sidde godt fast. Hun er ikke hende den rigtige, og det var den rigtige han så ved Marmorbroen, det er han stadig sikker på.

Han begynder at taste ind fra sin bunke kartotekspapirer. Af og til må han da spørge de andre, han prøver hos både Adrian og Melanie i løbet af dagen, så får han osse talt lidt med hende. Hun svarer lige så sikkert eller usikkert som Adrian, men han blir samtidig mere og mere sikker på at hun ikke er den rette. Hun ville heller aldrig have løbet på den måde som den rigtige gjorde og som han så.

Men nu er han her, og han er i gang. Han spørger om det er ok at gå ud i frokostpausen, og det er det. Det er kun en halv time, og i det vejr de har lige nu er det ikke noget Adrian kan anbefale, men smag og behag kan jo være forskellig. Han vil godt nok tilråde Claus at have en madpakke med. Og de skiftes til at hente en kande kaffe i cafeteriaet, ligesom de osse gør om morgenen. De har en billig ordning der.

Claus har en madpakke med, men han har ladet den ligge i jakkelommen. Han er ligeglad med kaffen og går ud i pausen. Madderne kan han spise på en bænk eller i en port når han har fem minutter. Han har i hvert fald et kvarter til at sidde og kigge eller gå og kigge inden han skal tilbage til arbejdet. Sammen med turen derind og turen hjem har han nu hver dag en time til at se sig om i kvarteret. Uden at blive bemærket, og uden at se på bygningerne, dem kan han alligevel udenad. Men for at se på de mennesker han passerer, for at være heldig en gang til.

Han stirrer bestemt ikke på alle. De fleste ser han kun i al hast og måske kun i øjenkrogene. Kun når der er noget der ligner er han nødt til at se efter. Det

sker sjældent, og den første uge på museet går hurtigt uden der er rigtig gevinst. Fredag kommer Marianne Klosterhede ned i kælderen lige før fyraften. Hun vil da lige høre om Claus er faldet godt til i gruppen og arbejdet. Og sige at på mandag starter der en til, så de igen er oppe på fuld styrke. Og planen er stadig at de skal have to mere ind. Der kommer sandsynligvis to computere mere på et tidspunkt, og så må de jo se hvordan de kan få plads til det hele i lokalet. Adrian siger han har en idé, så det behøver Claus ikke bruge tanker på.

Weekenden er naturligvis en lortetid i forhold til at kunne kigge sig om i kvarteret, der hvor han gerne vil kigge sig om. Han tør ikke længere gå rundt og bare glo uden en fornuftig anledning. Både fordi det ser dumt ud udefra og fordi det åbenbart ikke virker på den måde. Han kan selvfølgelig gå ind til byen ad boulevarden eller kanalen, og den modsatte vej når han skal hjem igen. Det kan ikke ses at han nok går en omvej, men det kan tydeligt ses hvis han ikke har et mål for turen. Og i denne weekend har han altså ikke noget for inde i byen. Han kan blive hjemme ligesom sidste weekend. Eller han kan se Marie. Han kan i hvert fald ringe og høre om hun har taget en ny beslutning eller stadig holder fast i sin gamle plan. Det er god nok hendes projekt, ikke hans, men holder hun fast i planen blir han jo involveret, endda ret involveret. Så det kan ikke undgå at fylde hans tanker allerede nu, det må være legitimt. Hvis hun bare ændrer planen kan han få ro på den front og koncentrere sig om sit eget.

På kort sigt er der jo osse noget spændende ved hendes projekt og hans andel i det. Alt andet vil være løgn Claus. Problemerne er lidt mere langsigtede. Hvordan vil han have det med at få et barn han ikke må kalde sit, en unge han skal være komplet ligeglad med. Han ved jo slet ikke noget om hvordan det overhovedet er at have et barn, han har ingen forudsætninger for at forestille sig det. På den anden side har han heller ingen chance for at vide noget om hvordan det vil være at være sammen med hende den rigtige i virkeligheden. Og det går han benhårdt og målrettet efter, så godt han kan i hvert fald. Er det ikke lige så usikkert ?

Han ved bare at den chance er han nødt til at tage. Og ringer alligevel så til Marie, og hun tager telefonen. Han spørger om de ikke er nødt til at ses. Hun har ikke taget nogen beslutning endnu, så hun kan ikke fortælle ham noget. Men derfor kan de da godt ses. Skal det være hos ham eller skal det være hos hende. Han er vist mest tryk ved at det er hos ham, der hvor han selv har nøglen til døren. Hun foreslår så at det blir ude i byen i stedet for. Nu har han et arbejde, så det har han vel råd til.

Han har kun haft jobbet i en uge, så han har endnu ikke fået løn. Men han har da råd, hvis det ikke skal være et alt for dyrt sted. Hun vil ikke på bodegaen, men der er et konditori oppe på den anden side af S-banen. Og det er ok med ham. En kage kan han da altid få ned.

De mødes sidst på eftermiddagen, og hun har allerede bestilt kaffe og en kage til dem begge to. Claus ville måske have valgt en anden kage og en cola hvis han selv skulle have bestilt, men hun har gjort det i den bedste mening, så han brokker sig slet ikke. Tænker måske bare at her ser han alligevel aldersforskellen mellem dem. Eller osse er det noget hun har med hjemmefra, hun serverede kaffen i kopper med underkopper da han besøgte hende. Hans egen mor ville kun have gjort det ved en særlig lejlighed.

Hun spørger ind til jobbet og hvad han har oplevet. Så kommer hun ikke til at snakke om sin egen usikkerhed. Claus vil jo gerne have det afgjort osse, men han presser ikke på. Det kommer der ikke noget godt ud af. Han har vist lovet at hjælpe hende hvis hun holder sig til den oprindelige plan. Hun skal have lov til at gennemleve alle konsekvenserne oppe i hovedet, ellers hænger han bare på det løfte.

Hun gennemlever vist ikke så meget i det hoved lige nu, så vidt han kan se. Hun lever sig i stedet ind i hans beretninger om Adrian og Melanie og Marianne Klosterhede. Hun spørger endda ind til den første han snakkede med på museet, hende Papaya. Hende har Claus ikke skænket en tanke siden han fik jobbet. Han kan ikke se nogen grund til at Marie vil vide noget om hende. Måske vil hun bare vide noget om det for ikke at tænke på sit eget. Det er helt i orden, lad det bare blive i baghovedet i stedet for, der kan problemerne vokse sig meget tydelige.

På den ene side og på den anden side. Måske skal han lade være med at overveje tingene så meget, han kan alligevel ikke tænke dem frem. Hun lægger sin hånd på hans hånd og ser ham i øjnene og siger at han nok skal finde sin drømmekæreste. Hun siger det næsten som om hun var hans mor. Men sådan ville hans mor aldrig sige det. Hun ville sige at han skulle tage sig sammen og se at få gjort noget ved det. Men hun snakker altid kun om uddannelse. Marie siger han har tiden for sig. Og lader sin hånd blive liggende. Det skal ikke være hende, det er ikke hende, det skal ikke være de to, de ved det begge to, men det er alligevel en rar fornemmelse.

Da de går skal hun videre til et andet møde. Han skal bare hjem, så de skal hver sin vej. De lover at ringe sammen, og Marie lover at have taget sin beslutning inden de ses næste gang. Og så skal de høre noget musik, skal de ikke? Noget ordentlig musik.

Claus:

Gro er hoppet ned fra oksen, den har stoppet sit løb. Det er mørkt nu, og det er på tide at vende tilbage til byen. Hun tager fat i det knækkede tov og begynder at gå tilbage mod byen og Carnos nye hus. Der skal hun nok flytte ind, men Carno blir aldrig hendes mand. Den mand venter et andet sted. Hans forventning vil beskytte hende, hendes far vil beskytte hende, og de to okser, den gamle og den nye, vil være deres hjælpere.

Hun er ikke i tvivl om at hun nok skal finde vej i mørket, retningen er hun helt sikker på. Og oxen følger hende som var det et lille barn hun holdt i hånden. De lyde der kommer bagfra er oksens lyde. Den snøfter lidt og puster lidt, og af og til knækker den grene. En smule træer er der osse her. Og så kommer en mand lydløst op bagfra, op ved siden af hende. Han er ikke så stor som Carno, han er nok endda mindre end Taur, men han er større end Gro. Heldigvis er oxen endnu større, så der er ikke noget at være bange for.

Hun synes hun har set ham før. Han er måske en af de sølle fuglejægere hun og Clo og Taur mødte da hun var på vej til byen første gang. Han spørger hvor hun er på vej hen, og hun siger at hun er på vej hjem. Han siger at det er en lang tur i mørket. Oxen er løbet langt med hende. Han har buen med som sidst hun så ham, hvis han da var en af de fuglejægere. De pile han har med i hånden er så små at de hverken kan skade hende eller oxen alvorligt. Han spørger om han skal gå med et stykke af vejen. Han vil ikke gå ind i byen, der har han ikke noget at gøre. Gro vil ikke bestemme hvor han skal gå. Hvad han gør her i mørket med bue og pile til fuglejagt kan hun ikke se, men det er hans sag og ikke hendes. Det er heller ikke helt let for hende at forstå alt hvad han siger. Han ord er lidt anderledes, de er hverken som i hendes gamle by ved vandet eller i den nye med kvægflokken og Carnos hus.

Det blir en lang tur, og han snakker næsten hele vejen. Måske har han bare brug for at slippe af med en masse ord. Han siger han hedder ElleEgge, og hans snak er lige så lang og betydningsløs som hans navn. Gro siger ikke noget, lader ham bare snakke, det fylder da nattemørket lidt ud. Natten er ved at være forbi da de nærmer sig byen, det lysner i nordøst, og verden er ved at få farver igen. ElleEgge har rødt skæg og lysende blå øjne. Håret kan hun ikke se, det er dækket helt af en skindhue. Og hun mærker hvor kold hun selv er blevet i mors lille dragt.

Han siger farvel inden de møder kvæget udenfor byen, ved stedet hvor Carno satte den pæl der alligevel ikke skulle stå der. Nu svarer Gro farvel, ElleEgge snakker videre mens hun går ind mod husene. Hun har oxen med helt ind i byen hvor det ser ud til at alle stadig ligger og sover inde i husene. Gro går over til det nye hus og går ind mens oxen blir stående udenfor ved den pæl hvor den var tøjret. Tøjret vokser ikke sammen, men for oxen kunne det lige så godt være sket.

Gro ser sig om i huset. Bortset fra at der ikke er plads til en gammel okse nede i den mørke ende er huset ganske magen til Taurs hus. Det hele er en smule mindre, så det er som at se huset med horn på lidt større afstand. Taget sidder lidt lavere, så man føler sig højere. Det må være det. Carno ligger på sin vante plads på bænken, alene, pladsen til hende er ledig. Hun tænker på at lægge sig der og vågne sammen med ham, hun kan mærke at hun er træt nok til at lægge sig, men det vil alligevel være forkert. Og Carno

slår øjnene op og spørger til oxen. Hun siger den står ved pælen udenfor, og han lægger igen hovedet ned på bænken. Måske kan han næsten tro at hændelserne den foregående aften var en drøm, men kun næsten, for hun står stadig i mors dragt.

Gro sørger for morgenmælk til dem begge og Carno drikker og griner tilfreds. Han får endda lov at røre hendes hænder da han tager mod mælken, men så heller ikke mere. Han ved godt hvilken kraft hun har bragt med ind i hans hus, hun er slet ikke i tvivl.

I løbet af de næste mange dage springer foråret frem i og omkring byen. Alle køer i kvægflokken får kalve, og alle kalvene lever. Byen har aldrig oplevet noget lignende før. Taur's beslutning om at hente Gro til byen var den rigtige, det siger alle til hinanden, selv Gro siger det. Det er med god ret Taur og hans familie lever i det hornede hus. Det eneste usikre er om ikke osse Gro skulle have boet der. Det mener Clo, det mener Reno derfor osse. Gro tager det som det kommer, det skal nok komme. Carno er ikke den rette mand for hende, det ved hun, men hun kan sagtens sove i hans hus mens hun venter. Han siger godt nok at Taur osse vil have at han skal plante et barn i Gro, men hun ved bedre. Han må plante de børn i byens andre kvinder, og det gør han osse. Gro har ikke brug for at blande sig i det.

Carno er ikke den rette. Reno blir heller aldrig den rigtige uanset hvor meget hår han efterhånden får i ansigtet. End ikke Taur ville være den rette. De to okser kunne det måske have været hvis de havde været mænd. De er okser og ikke mænd. Den rette ved allerede hvem hun er, og så snart hun ser ham ved hun hvem han er. Det er da ærgerligt at han endnu ikke er kommet frem, hun glæder sig til at det sker. Hun ved hun må være tålmodig, ellers får hun ham aldrig.

Hun passer sit i Carno's hus, men hun er stadig ung nok til at give en hånd med hos Clo og Taur. De to er ikke længere helt unge, og det er tydeligt at Clo af og til blir hurtigere træt. Taur bestemmer selv hvad der er hans pligter, så han kan stadig sagtens klare dem alle. Kvægflokken vokser, alle ved at Gro har hjulpet til det, og alle ved at Taur har hentet Gro til byen.

De taler endda om det, Taur og Gro. Gro ved at hun slægter mor på, og osse sin far solen. Taur taler om sin store bror, en mand da Taur stadig kun var en stor dreng. Den mand mor kaldte mellemmanden, men som Taur nu kalder Egge og hele tiden har kaldt Gros far. Han talte osse med oxen, siger Taur, som han kan se Gro gøre.

Gro vil da gerne vide hvad der er blevet af Egge. Det ville mor ikke tale om, hun vidste det ikke, sagde hun, og Taur taler heller ikke gerne om det. Clo ved heller ikke noget, og hvor i alverden skulle Carno vide noget fra.

Han er ikke hendes far, det ved hun, han er kun en mellemmand. Men alligevel hedder han næsten det samme som den sølle fuglejæger der fulgte hende tilbage til byen. Det må betyde noget. Mor fortalte i sin tid at mellemmanden kom fra skoven, men alt udenfor byen ved vandet var jo skov for hende, sådan husker Gro det i hvert fald. Mor elskede at stå ved vandet og se ud over det, skoven var ikke hendes verden. Og Gro skulle osse være ganske ligeglad med den mellemmand. En fugl på himlen mens mor lå der og modtog hende som liv fra solen kunne betyde lige så meget eller lige så lidt. Der var da en fugl på himlen, fortalte mor. Og myrer på hendes skuldre. Det var alt sammen lige uvigtigt. Solen plantede Gro i mor og sørgede for at kornet groede på marken så der blev grød til hele vinteren. Mellemmanden var bare som en sky på himlen og en vildfaren bi på en mark. Han kunne hedde Egge, han kunne hedde lige hvad han havde lyst til. Men nu har Gro lyst til at vide noget mere om ham. Hun har været så længe væk fra vandet og mor at det er kommet til at betyde noget. Er den mellemmand så snart lige så vigtig som den mand der skal være hendes ?

Det er han slet ikke.

Alligevel kommer hun til at tale med de andre i byen om Taur's bror, med folk der er gamle nok til at huske ham og vide noget. Men de vil alle helst kun tale om hvordan han var, ikke om hvor han blev af. Når hun spørger om Taur's bror kunne tale med kvæget fortæller de mange historier om det. Om hvordan han kunne få den store okse til at følge ham hvorhen han ville uden at binde noget fast i den. Hvordan han kunne sende kvægflokken hen et nyt sted med bedre græs og løv uden at gøre andet en at tale til den. Men hvor han blev af taler de ikke om, det ved de ikke noget om, han forsvandt bare. De undgår endda at bruge hans navn, det gør Taur ikke længere det gjorde Reno heller ikke kan hun huske. Taur er osse hans bror, Egges bror. Og for Taur er Gro Egges datter. Og når det er sådan noget han ved, hvordan kan hun så spørge ham om noget og vente et ordentligt svar.

Hun er lige ved at håbe at hun møder den fuglejæger igen. Så kan hun spørge ham hvorfor han hedder ElleEgge. Så lange navne skal have en forklaring. Men der er osse noget forkert ved ham, hun er glad for at hun havde oxen med i en snor efter sig da hun mødte ham. Et par dage senere prøver hun igen at tale med Taur om Egge, og Taur blir nærmest vred på hende. Den historie skal hun lade ligge ufortalt.

Den fuglejæger er jo ikke Taur's ældre bror, og han er ikke mellemmanden, så meget er hun helt sikker på. Han er bestemt ikke ældre end Taur, han er noget yngre, måske endda yngre end Carno, måske næsten på alder med hende selv. Helt præcist kan hun ikke sige det, men han kan ikke på nogen måde være hendes mellemmand. Hvorfor har han så noget af hans navn. Kan hun lade den del af historien ligge ufortalt. Selvom han kun var mellemmand og ikke hendes far. Det hele roder sammen og blir ved med at fylde i hendes tanker. Og ElleEgge er ikke manden der skal være hendes, slet

ikke, men vil han gerne være det, og hvor kender han hende fra, for var det ikke som om han vidste hvem hun var ?

Måske skal hun bare foretage sig noget nyttigt. Sørge for at den overskydende mælk blir gemt rigtigt. På denne tid af året er der ikke meget, men det lidt der er kan osse bruges og osse godt gemmes.

Og så skal hun ind imellem danse med oxen. Den nye dans på oksens ryg er blevet en del af alle festlige lejligheder nu. Og som foråret springer ud og de nye kalve fødes og overlever, er der meget at fejre. Bare hun viser sig i mors dragt og kalder oxen til sig, begynder alle i byen at larme i takt og følge hende med øjnene. Hun har osse lært at stå på hænder på tyrens ryg, det vækker vild jubel hver gang hun gør det. Og det virker osse på kvæget. Kalvene vokser hurtigt til. Det er en god okse byen har fået, og Gro er god til at få den til at virke.

Hver gang hun har danset på oksens ryg spørger Carno om han alligevel ikke skal plante et barn i hende osse, så han kan vise at han er lige så god til at styrke byen som den okse han medbragte. Og Gro gentager hver gang at det må han vise på alle andre kvinder der vil give ham lov. Og det er ikke så få, siger han, og hun tror ham gerne. Hun behøver ikke se det med sine egne øjne, hun vil faktisk helst være fri.

Carno har efterhånden været rundt i alle de huse han er velkommen i, og selvom det er mange, og selvom mange af byens kvinder nu bærer et barn i maven, så er han kommet så langt igennem som han kan. Gro ved ikke om han har plantet alle børnene, det betyder heller ikke noget for hende, men det varer jo noget længere inden de børn blir født end det gør med kalvene. Carno er utålmodig og rastløs, og da Gro stadig siger nej til at bære et barn for ham, begiver han sig ofte udenfor byen, forbi de pæle han aldrig fik sat. På jagt siger han. Med bue og pil, men aldrig efter fugle. Tit kommer han hjem uden bytte.

Om han i stedet har fundet kvinder ude i skoven, eller han har bedækket ulve og bjørne, det ved hun ingenting om. De rifter og sår han har med hjem er dybe, synes hun, men han siger selv at de stammer fra grene og torne i skoven. Han har været mange gang over åen og nordøst på, og en gang har han været i byen ved vandet, fortæller han. Kvinderne der faldt ikke i hans smag, og han kan godt forstå at Gro forlod den by der stank af fisk og grød. Køerne der var magre, og kalvene var små. De ville have haft glæde af både ham og hans okse i den by. Gro er kun blevet så dejlig fordi det var Taur's bror der plantede hende.

Gro er nødt til at høre hans historier når de ligger på bænken om aftenen. Nok kan han ikke røre hende, men hun kan ikke forbyde ham at snakke, ikke engang når det han kommer med er dum snak. Hvad ved han om mor der kom i båden over havet, og hendes far solen der skinnede hende lige

igennem mellemmanden og ind i mors skød. Så kornet groede som kalvene nu vokser efter hendes dans på oxsen.

Sommeren kommer, den gamle okse skal ud, den ny skal ind. Alle i byen skal overvære det. Den gamle okse skal trækkes ud, Taur skal holde den, og Carno har fået lov til at dræbe den. Den er så gammel at dens kød ikke kan spises uanset hvor længe det blir stegt og hvor lidt det blir tygget. Men hjertet og leveren, det skal Carno have som ham der dræbte oxsen. Og måske kan han derefter få et af hornene, et han kan gemme i sit hus, mens det andet skal pryde Taur's hus sammen med de andre horn. Sådan fortæller Carno det på bænken om aftenen, og Gro kender historien på forhånd, for hun har hørt Taur og Clo og Reno og mange andre fortælle den. Og det ved Carno godt, og dog fortæller han det højt og tydeligt og ikke med den hvisken han plejer at bruge til at fortælle om sine jagtture.

Så da det skal ske, ved alle hvad der skal ske. Det er sagt mange gang i byen af både voksne og børn. Osse oxsen ved det, den har vidst det længe, så den går langsomt ud af huset. Det er næsten for langsomt og for spændende. Gro tilbyder at hjælpe til, hun ved hun har et godt tag på den okse, og det ved Carno bestemt osse, men Taur afslår hjælpen. Han og Carno kan sagtens trække den okse af huset for sidste gang, og det må tage den tid det tager. Gro må gerne hjælpe senere når den nye okse skal ind. Hun skal bedanse den for sidste gang inden den føres ind i huset, så den er der hvis kraften tyndes for meget ud. Men måske vil den stadig have mere lyst til at more sig i flokken i stedet for at skulle stå som sikkerhed i huset.

Taur har fundet den blanke kniv frem. Det er den Carno ikke kunne finde da han var alene med Gro i det hornede hus, og han ved stadig ikke hvor den har været gemt, for Taur har fundet den frem alene mens alle var ude af huset. En dag, når Taur ikke længere lever, den dag skal en anden have ansvaret for den kniv. Det skal nok ikke være Carno. Hvis Reno på det tidspunkt er en mand er det ham der skal vide hvor kniven er, det skal Clo nok sørge for. Carno bider det i sig og nyder at han i hvert fald får lov til at dræbe oxsen og spise hjerte og lever. Og måske skal have et horn for det. Hvis Reno stadig kun er et stort barn når Taur dør er det måske alligevel ham der skal flytte ind i det hornede hus, og så kan han selv have et horn med. Det siger han ikke noget om, men alle ved at sådan må han tænke. Selv Reno og Clo må vide det.

Oksen når ud til bålet foran huset. Oksen virrer med hovedet da den får røg i næsen. Carno skynder sig at føre kniven. Åren er åbnet, men blodet sprøjter ikke som fra en kalv. Det løber langsomt og tykt ned over oksens bryst, og den synker sammen uden en lyd. Øjnene var på forhånd nærmest døde, nu er de stadig store og brune, men helt døde. Maven blir skåret op og indvoldene trukket ud. Carno fører kniven, Taur og Clo hjælper med at sortere indvoldene. De rækker ham hjertet og leveren. Hjertet skal først en tur på bålet, Carno pakker det ind i mudder og smider det derind. Leveren

begynder han med det samme at spise. Nu er det Taur og tre andre mænd der skærer halsen over så hovedet kan flyttes over til det hornede hus. Kroppen slæber de over til et bål der er tændt et lille stykke ude af byen.

Og så kan den nye okse føres frem mens det gamle hjerte bager inde i bålet. Gro har skiftet til mors dragt og kalder den nye okse til sig. Alle i byen har set det der nu skal komme mange gange. Nu skal de se det for sidste gang hvis alt går som det skal. Oksen ved det godt, Gro ved det godt. Hun står op på oksens ryg der stadig er stor som en mark. Hun løfter armene og alle begynder at banke i takt. Selv Carno begynder at tygge i den takt på den enorme lever mens han slår en stor venstrehånd på sit eget knæ. Det er sidste gang det her, og taktens styres af Taur fra det skinddækkede kar. Det er hurtigere end det plejer at være denne gang. Gro bøjer sig frem og griber i hornene og rejser kroppen op med benene i vejret. Der lyder det sædvanlige brøl fra flokken, måske er det lidt kraftigere end ellers denne gang.

Og måske vil Oksen besøge sin kvægflod for sidste gang, optændt af Gros akrobatik på hans horn. Måske vil han videre. Han sætter i løb ud af byen, Gro står stadig på hænder på hans horn. Mors dragt flyver om hende, blusen falder ned over hendes øjne så hun ikke kan set. Hun kan høre mor tale til hende, hvordan hun dengang stod på båden og vinden piskede hendes hår om ansigtet. Hun glemmer at tale til oksen, blir bare stående der med hornene i hænderne og benene lodret i vejret.

Da hun kommer så meget tilbage til sig selv at hun igen kan sætte benene ned på oksens ryg er de næsten helt ude ved kvægflodden. Men oksen løber stadig som den ville fortsætte som sidste gang den løb af med hende. Denne gang er det ikke sjovt, det kan blive farligt. Hun beder oksen vende om, og den gør som hun siger. Hun sidder pænt på knæ på oksens ryg da de igen rider hen foran bålet. Den rytmiske larm er holdt op, og der lyder et lettelsens suk fra forsamlingen. Carno tygger videre på leveren.

Gro:

Claus blir ved med at se på Estrid. Det navn passer slet ikke til hende, så gammel er hun ikke. Hun er så lille og så lys at hun burde hedde Stella eller Gry. Ja Gry skulle hun hedde. Men hun hedder Estrid og er lige startet om morgenen. Marianne Klosterhede kom med hende og præsenterede hende for de andre tre. Han er helt sikker på at hun ikke er den drømmepige han har set, men der er noget spændende ved hende. Hun har endnu ikke sagt så meget, men når hun siger noget lyder det næsten som en slags sang. Snakker hun fynsk ?

Marie har skrevet at hun alligevel ikke får brug for hans hjælp til at få det barn. Det glæder ham da, så skal han ikke tænke mere på det. Hun sluttede beskeden af med at skrive tak, og han svarede selv tak. Og nu tikker en

besked mere ind. Han skal passe sit arbejde og han har ikke tid til at læse den lige nu.

Hun skriver at hun har opdaget at hun allerede er gravid og at hun på den måde får opfyldt sit største ønske. Men endnu engang tak for at han hjalp hende med overvejelserne. Claus spørger ikke hvem der har gjort hende gravid, det rager ikke ham. Han svarer ikke, han taster bare videre ind i arkivsystemet på computeren. Det er Adrian der sætter Estrid ind i arbejdet. Hun er i tvivl om det med de håndskrevne notater kan han høre. Men det tager Adrian sig af. Claus synes det er let nok. Hvis håndskriften er ulæselig skal det ikke med. Og ingen vil alligevel kontrollere det bagefter. Papirudgaven skal vel gemmes langt væk i en endnu dybere kælder når det hele er digitaliseret. Hvis det da ikke ryger på forbrændingen.

Marie skriver en længere besked mere. Hun regner med at det er Pelle der er far til barnet. Regner med. Pelle.

Planen er nu at de skal giftes næste sommer når barnet er født. Claus har været en stor hjælp for hende i forløbet. Som om han har siddet på røven af Pelle imens eller hvad. Men nu er hun helt afklaret. Hun håber ikke at han er blevet forstyrret alt for meget i sit eget projekt, og hun ønsker ham held og lykke med at finde sin drømmepige.

Claus svarer ikke. Der er ikke noget at svare. Har det her været planen hele tiden, eller har hun haft to planer på en gang. Regner med at det er Pelle. Pelle eller måske Kenny eller måske Claus. Hvor mange heste har hun spillet på. Eller det ville måske være mere passende at sige at hun har spillet på flere tyre.

Melanie spørger hvad der er så interessant på den telefon. Og Claus siger at det ikke er noget. Han kaster sig over indtastningen igen. Kællingen har taget ham i røven, længere er den ikke. Han kigger op på Estrid i stedet for. Hun ligner ikke en der kunne tage ham i røven. Men lige nu er det lige før hun gerne måtte hvis hun ville.

Det er jo ikke fordi han havde lyst til at få et barn sammen med Marie. Han ville vel helst være fri hvis han skal være ærlig. Men han tog hende alvorligt, og han tog hendes overvejelser alvorligt. Og så har problemet hele tiden været løst. Med Pelle eller en eller anden anden som hun osse har taget røven på. Røv - røv. Tænk på din drømmepige Claus. Det var synet af hende der gav dig det lykkelige sug i maven. Ikke den sure fornemmelse af Marie lige nu.

Han er nødt til at snakke noget mere med Estrid. Hvis hun spiser sin frokost i kælderen ved computeren er han måske osse nødt til at gøre det en gang eller to i stedet for at gå den tur han plejer. Han har slet ikke glemt det vigtigste, hende den rigtige, men han har på fornemmelsen at Estrid kan lede ham videre ad det rette spor.

Han er ved at taste ordet 'spor' og ser han har fået skrevet 'sssss' i stedet for. Han skal koncentrere sig om en ting ad gangen nu. Hvis han tillader sig at multitasking går det galt for ham. Det var det Marie gjorde, og nu ender hun i et skide teologisk fornuftsægteskab på førstesalen i sin fars og mors hus. Det er sgu sølle.

Estrid snakker stadig med Adrian. Han står ved siden af hende stadigvæk. Skal han ikke osse passe sit eget arbejde. Tror han at han er blevet en slags chef fordi han har været her så længe. Det har Melanie vel osse. Hun ser stadig trist ud. Trist og træt. Hun har stadig de hummelbukser på, de må være lige varme nok efterhånden. Hun har hængt jakken på stolen. Hun har en tynd hvid bluse på med en meget blå BH indenunder. Det er måske ikke noget hun har tænkt over. Af og til virker det som om hun ikke tænker så meget. Men måske tænker hun på noget andet. Hun synger ikke som Estrid når hun endelig siger noget.

Til frokost spørger Estrid om de må gå rundt i museet og se på samlingerne i pausen. Adrian siger at det må de godt, men de må ikke spise undervejs, der må ikke medbringes madvarer i udstillingerne. Og i cafeteriaet må der ikke spises medbragt mad. Men de kan da hente noget kaffe der, det plejer de.

Estrid synger at hun da godt kan springe frokosten over. Claus siger at det kan han osse, så de kan følges. Adrian og Melanie har allerede taget deres madpakker frem, Adrian spørger om en af dem så kan tage kaffen med fra cafeteriaet når de går forbi. Det lover Claus at gøre.

De går op i hallen og ind i udstillingen med effekter fra Kina og Japan. Estrid synes det er spændende, men hun kan sagtens tale mens hun kigger. Og Claus har gættet rigtigt, hun er fra Fyn. Fra Bogense endda. Bogense, det var det han kunne lugte. Hun er et spor på trods af den lyse hårfarve. Og så har hun endda brune øjne, bemærker han. Så hun har måske affarvet håret. Det kan han ikke tillade sig at spørge om nu. Der er ikke ansats til en mørk stribe i skilningen, så måske er det naturligt så lyst. Hun går på tandlægehøjskolen, siger hun. Hun skal måske stå på en skammel når de skal rode folk i munden, så lille er hun. Man kan vel ikke få en tandlægestol der kører ned under gulvet. Det siger han ikke noget om, men han spørger til Bogense, det er vel det vigtigste for ham.

Hun synes Bogense er højdepunktet af udkant. Mindre end Danmarks røvhul, bare et myggestik på venstre balle. Hendes far og mor og to brødre bor stadig i byen og kommer nok aldrig derfra. De er lystfiskere alle fire og elsker Bogense. Estrid blir aldrig lystfisker. Og hun vil altså være tandlæge. Måske. Hvordan det kan have med hans drøm om den rigtige kvinde at gøre, det fatter han slet ikke. Er hun bare et vildspor.

Så siger hun at hun som barn drømte om at blive arkæolog. Og så endte hun med at grave i tænder i stedet for. Det synes hun selv er så morsomt at hun griner syngende af det. Hun er et spor, det kan han mærke helt ind i knoglerne, han kan bare ikke få øje på hvordan. Han er i hvert fald nødt til at være interesseret, og bare sådan at hun ikke tror det er hende han er interesseret i. Skal han fortælle om sin drøm ? Det har han ikke lyst til, ikke nu i hvert fald. Han vil ikke misbruges igen.

De snakker om nogle af de japanske dukker i stedet for. De har i hvert fald sort hår. Det er osse det eneste. Men Estrid synes de er godt lavet. Hun elsker at være på museum. Særligt når der ikke er en hel masse andre gæster til at forstyrre. Claus spørger om hun hellere vil gå rundt alene, men det er ikke det hun mener. Hun synes han er en rar fyr, og han er bestemt ikke påtrængende. Og det er dejligt at have nogen at dele sine oplevelser med.

Der er et billede af nogle japanske mænd der står ude i vandet med et fiskenet. Eller osse er de fra et andet land i Sydøstasien, han er ikke sikker. Men det er slet ikke sådan Estrids familie fisker. De står med hver sin fiskestang og kaster blink ud og haler dem ind igen. Og nogle gange er der makrel eller hornfisk på. Hornfisk. Måske er det det hun siger til ham. At han skal tage til Bogense og prøve at fange hornfisk fra stranden. Men hun siger at det kan hun ikke anbefale. Det er sygt kedeligt. Og hvis hun skal spise fisk foretrækker hun makrel.

Så må de igen i kælderen og arbejde. I hallen kommer Claus i tanker om at han har lovet at tage en kande kaffe med ned. Det ville have været pinligt at glemme det. Og det var næsten det han gjorde.

Til fyraften går de alle fire sammen op og ud af museet, men Claus drejer ned mod kanalen og Slotsholmen mens de andre går den modsatte vej. Han har ikke fået rede på hvor Estrid bor, det kan han altid få. Kan man fange fisk i kanalerne, det synes han ikke han har hørt om, men de hænger jo sammen med havnen, så det må vel kunne lade sig gøre. Men han skal nok hellere finde noget hav at kigge ud over. Ikke ved havnen men på en strand som Estrid sagde. Hvis han kan finde et sted hvor folk ikke svømmer rundt ude i vandet. Det er ikke længere sommer, men det skal lige passe at vinterbaderne mødes der hvor han vil fiske. Men han har slet ikke en fiskestang, og det er ikke noget at bruge penge på når han ikke har lyst til at fange fisk. Måske er det nok at se ud over havet og forestille sig at der kommer en båd ind mod land. Og at hun er med i den båd.

Han drejer op mod byen. Helt oppe ved enden af kanalen vender han sig og ser tilbage. Og der er hun, igen på vejen over Marmorbroen. På vej inde fra slotsgården og over kanalen og ind ad gaden i løb. Det er hende. Han går ikke tilbage og ser efter. I weekenden skal han ud til havet et eller andet sted. Og nu skal han i hvert fald ikke mødes med Marie.

Resten af ugen går han i hver eneste frokostpause op i udstillingerne sammen med Estrid. Det blir nærmest en tradition at han tager kaffen med tilbage. De går ind og ser vikingeudstillingen flere gange. Claus synes nok der er noget der lugter rigtigt, men helt rigtigt er det alligevel ikke. Det er for rastløst og øllet på en alt for vred måde. Der er for lidt sol over det. Masser af skarpt lys der blinker i metal, men ikke meget varme. Det taler han ikke med Estrid om, men et eller andet sted er de vist alligevel enige.

Fredag fortæller Marianne Klosterhede at de ikke blir flere. De fire skal gøre opgaven færdig. Hvis nogle af dem kan arbejde mellem jul og nytår så vil det være fint. Adrian kan slet ikke. Han skal til England og besøge sin far i juledagene. Han er faktisk først tilbage sjette januar. Men de andre kan sandsynligvis. Og de kan sagtens komme et godt stykke videre, osse uden Adrian siger Claus. Adrian spørger om det at de nu kun skal være fire betyder at de osse får sommeren med. Det kan Marianne Klosterhede ikke love. Måske er de nødt til at stoppe med udgangen af første halvår, uanset hvor langt de så er nået til den tid. For de vil vel stadig gerne have løn for deres arbejde. Claus er lige ved at sige at det er lige meget, men det mener han jo ikke, så han siger det heller ikke.

Lørdag står han tidligt op og tager toget helt til Køge. Der går han ned til havnen og sydpå derfra langs stranden. Det er stadig en diset morgen, der er endnu mere tåge over vandet end over land. Men der er måger derude, både i luften og i vandet. Af og til når de er tæt på stranden kan han endda se dem. Lidt længere nede af stranden kommer en lille hvid pram helt op i sandet. En mand vader ud i vandet og trækker den helt op på land. Han binder den ikke fast nogen steder. Han har en haglbøsse over skulderen og en hvid plasticpose i hånden da han går over græsset og ud til landevejen og begynder at gå ind mod byen. Claus går helt hen til prammen og kigger i den. Den er helt tom bortset fra to små flasker der har været noget bitter i. Propperne er væk, vel smidt i vandet, men flaskerne ligger der da. Der kan de nok ligge længe.

Det var hende der skulle have været i den båd. Ikke en skide andejæger eller hvad han nu var. Stranden er rigtig og vejret er rigtig, selv båden er rigtig, men det er den forkerte kyst og den forkerte dag. Båden han tænker på kom jo ikke i land i Bogense, den kom måske fra Bogense. Hun roede vel ikke selv, nej hun roede ikke. Du og dine anelser Claus, du blander det hele sammen og lægger brikkerne lidt forkert.

Han vender om og går tilbage til havnen, til byen. Han kan lige så godt tage toget hjem igen. Det havde ikke hjulpet at have en fiskestang med. Er det overhovedet lovligt at sejle ud og skyde ænder på den måde på denne tid af året. Fornuftigt er det i hvert fald ikke, men ænderne er måske gode nok. Den eftersøgning skal åbenbart have ham ud i alle mulige afkroge efter alle mulige vildspor. Har andejægeren skræmt hende væk ?

Estrid er stadig interessant på en eller anden måde. Han skal glemme båden og fiskeriet og koncentrere sig om hende i stedet for. Noget må hun da kunne fortælle ham. Hun er trods alt fra Fyn.

Han kommer hjem. Bjarne og Edith sidder ude i deres køkken og snakker da han går forbi døren. De har lukket den næsten helt, men han kan godt høre dem. Han går stilfærdigt forbi og når ikke at opfatte hvad de taler om. Det er vist noget med haven. Han går op på sit værelse og smider sig i sengen. Vejen til den rigtige må altså gå igennem Estrid, en vej i S-form. Så når han tænker på hende tænker han osse på endemålet. Og han behøver ikke tænke mere på Marie. Og slet ikke på Miriam der kaldte sig Mimi og prøvede at lokke ham i en fælde. De er bare distraktioner nu. Og så kan han høre der ryger en besked ind på telefonen.

Han rejser sig hurtigt og går over til det lille skrivebord hvor telefonen ligger. Det er Viktor der har skrevet. Han spørger hvorfor Claus ikke har været med når gruppen har mødtes. Det er jo flere måneder siden han har været med. Ja hvis et par måneder er flere måneder. De savner ham, skriver Viktor. Det bemærkede han ikke mens han var der, men nu bemærker de at han er fraværende. Efter flere måneder. Claus skriver tilbage at han har taget orlov. Han skal vel osse få meldt sig fra den eksamen, så de ikke tror at han bare har glemt det. Eller ignoreret det. Jobbet har han jo i hvert fald indtil sommerferien. Men han skal ikke gøre det lige nu. Nu skal der tænkes.

Han vågner, og det er allerede mørkt udenfor. Han er nødt til at se på telefonen for at se hvad klokken er. Den er 21:04. Viktor har svaret på hans besked. Han er ked af det, skriver han. Nu kan gruppen ikke lægge op til eksamen i fællesskab, de er nødt til at reorganisere. Men hvis Viktor får en chance for at organisere eller reorganisere er han vel glad og tilfreds. Claus er sulten og svarer ikke på beskeden. Han går ud til kogepladerne ude på gangen og laver et spejlæg. Han har ikke noget rugbrød, og han gider ikke finde brødristeren frem til de toastbrød han har tilbage. Men de er for gamle til at blive spist direkte fra pakken, så han smider dem på panden efter spejlæggene. Så kan de suge det sidste smør. Så går det fint som aftensmad. Og så er han nødt til at vaske op og rydde op efter sig, han gider ikke have en æggetallerken stående på værelset når han vågner. Og hvis han bare stiller det ud på gangen blir Edith bekymret på den sure måde. Det gider han heller ikke.

Men han er faktisk færdig med at sove lige nu, så han går på nettet og ender igen på Kreta, der er vist osse noget der. Pigerne er da mørkhårede ved Middelhavet så vidt han ved. Hvis de altså ikke er affarvede. Han må have spurgt Estrid om hun farver håret. Det skal bare falde naturligt ind i samtalen på et tidspunkt.

Han finder en masse om labyrinten og Ariadnes røde tråd. Skæbnen Theseus ruller ud efter sig for at kunne finde tilbage. Han har da set manden med

tyrehovedet engang i en film, men der var da ingen tråd med. Nogle labyrinter er så indviklede at man risikerer at møde sig selv hvis man løber hurtigt nok. Så er det vel godt med den tråd, så man kan se hvem der kom først. Så den røde tråd er da det oplagte billede på at tiden ikke kan gå baglæns, det ville osse være noget rod. Men han er i hvert fald sikker på at han lige så godt kan melde fra på statskundskab. For han skal da læse historie. Antropologien var osse bare et sidespor, det var fordi Kenny tilfældigvis gik der. Og Mathilde. Og når nu tiden ikke kan gå baglæns, så giver det da mest mening at læse historie. Han synes selv at logikken er klar og ikke til at skyde igennem.

Labyrinten er et oplagt vildspor. Minotauros er vigtig. Den hornede mand. Og de hornede hjelme er ikke fra vikingetiden, de hører sammen med lurblæserne, de er fra bronzealderen, det ved han da. Det skal han huske på mandag. Han skal vel osse huske at få købt julegaver.

Klokken er over to om natten inden han lægger sig igen, og guderne må vide hvornår han er faldet i søvn. Hvis han overhovedet har sovet. Klokken er ikke engang otte da han står op og spiser en halvtør sidste endeskive fra posen med toastbrød og drikker en kop nylavet kaffe. Det er søndag, men butikkerne er åbne, vist endda længe i denne måned. Han skal købe en gave til sin mor, det er han nødt til. Det er længe siden han holdt op med at give fætre og kusiner. Men hvad med Estrid. Han har ikke kendt hende ret længe, men de har talt en del sammen og gået sammen i udstillingerne, og de har fortalt om hinandens familier. Hvis han nu køber til alle de andre tre i kælderens, så vil det vel ikke virke alt for påfaldende. Og Marianne Klosterhede behøver han ikke tænke på. Og Kenny og Marie og Viktor og de andre på UNI er alt for langt ude.

Hvis han køber et rødt garnnøgle til Estrid, vil hun så forstå det eller misforstå det. Han kan jo ikke osse give Adrian og Melanie garn, det vil de ikke kunne se nogen mening i, og Adrian vil måske opfatte det hånlige. Han kan jo give dem det i pakker alle tre og bede dem om at vente med at åbne til juleaften. Eller Adrian skal vel vente til julemorgen ovre hos sin far. Og så skal han altså have en gave fra Claus til at fylde i flyet. Det er vist ikke bare lige.

Han ender med at købe garn til sin mor. Så kan hun tro at han håber at hun strikker noget til ham. Og det må hun gerne tro, for det vil ikke være helt løgn. Og hun vil blive glad for at kunne passe på ham på afstand uden han bor hos hende. Til Adrian og Melanie og Estrid køber han hoptimister. Adrian får en blå, Melanie den smiley-gule og Estrid får den røde. Spiralfjederen under den røde hoppedreng har samme farve som resten af figuren. Så kan det da lugte lidt af rød tråd til hende. Hun opdager det nok ikke, men det kan da sætte sig i hendes underbevidsthed.

Han har osse købt indpakningspapir og noget gyldent bånd, så han pakker ind med det samme. Han er klar til jul lidt tidligere end han plejer at være.

Og han er klar til på mandag i rette tid til det. Efter jul blir det igen lysere, det ved han.

Claus:

Gro ser hvordan Carno prøver at kæmpe sig igennem den store lever. Den er nok blød, men den er osse meget stor. Han skæg er sort af blod og hans øjne er allerede trætte. Hun har været med Taur inde i huset for at sætte den nye okse ind, nu er den bundet der hvor den gamle okse lå. Den nye okse blir stående. Han ved han skal være her længe, måske resten af livet, men han overgiver sig ikke lige med det samme.

Hun har osse skiftet fra mors dragt til sin sædvanlige hverdagsdragt da hun var inde. Mors dragt opbevares hent naturligt i det hornede hus, så hun må skifte til og fra den der. For hende er festen nu slut, hun skal aldrig mere danse på den nye okses ryg, nu skal dagene bare være helt almindelige. Det er snart midsommer. Det er en del af det store hjul, det er det samme hvert eneste år. Det var det samme i byen ved vandet hvor hun voksede op med mor. Det var det samme, osse der hvor mor kom fra, inden hun sejlede over vandet til sin nye by. Hvis Gro nogensinde får en datter, hvilken by mon hun så skal ende i. Gro er i hvert fald endt her.

Carno er igennem leveren og henter det indpakkede hjerte ud fra bålet. Det må han kæmpe endnu mere med end med leveren. Men for at få det ene horn er han nødt til at spise op, det ved alle i byen. Gro kan se at det ikke gør det nemmere for ham at alle nu sidder og kigger på det. Selvom de ikke alle kigger hele tiden, er der hele tiden en eller anden der kigger. Gro er sikker på at det irriterer ham, men han har ingen vej udenom. Og for dig Gro er der heller ingen vej udenom. Du skal leve og dø i denne her by. Du er drømmenes mål for mere end en mand, men kun en er den rigtige for dig. Hun ved at hun vil finde ham en dag, og hun er helt tryk ved at vente så længe det skal være.

Hjertet er ikke blevet mere mørt af at blive bagt i bålet, det er blevet hårdere. Carno knækker en hjørnetand i undermundten og brøler af smerte. Nu stirrer alle de andre på ham på en gang. Han har givet en tand i håbet om et horn, er han parat til mere ? Alle er nysgerrige.

Carno lægger det bagte hjerte ved siden af bålet og rejser sig og går. Han er vred, det kan alle se af hans ryg. Gro går langsomt efter ham, hun bor trods alt i hans hus. Alle andre blir siddende på pladsen i byen og kan se bålet og det uspiste hjerte, stadig med mudderskorpe på den ene side.

Carno er gået et stykke ud af byen. Nu står han hvor han satte den pæl, den pæl der ikke fik lov til at blive stående. Nu står han der, og Gro kan se at han ikke ved om han skal vende om eller fortsætte ud og væk. Ud i skoven til ElleEgge og de andre sølle fuglejægere.

Gro lægger sin hånd på hans skulder og siger han er nødt til at vende om. Han går med tilbage mod byen. Hun holder ham i hånden som holdt hun i oksens tov. Da de kommer frem til bålet, sparker han det hårde hjerte ind midt i bålet. Han trækker hende med ind i sit hus og lægger hende på bænken. Han tror at han nu skal ligge der med hende, men det har han misforstået helt. Han skal ligge som han plejer hvor han plejer, siger Gro, han er træt, han er forædt og han er ulækker i skægget. Han skal bare lægge sig til at sove. Og han gør som der blir sagt. Og Gro går igen ud til de andre.

Hun ser Taur og Reno bære oksehovedet med begge horn på ind i deres hornede hus. Clo sidder ved bålet og ser tilfreds ud.

Bålet brænder langsomt ned. De øvrige om bålet begynder at søge deres egne huse. Til sidst sidder kun Gro og Clo ved bålet. Gro spørger om Taur ikke venter at hans kvinde kommer ind, men Clo siger at mænd har godt af at vente, så de lærer noget om at være mennesker og ikke kvæg. Og hun spørger om Carno har været der hos hende og forsøgt at plante et barn. Og Gro siger at det har Carno ikke, og det har ingen. Clo ryster på hovedet og smiler på samme tid.

Rigtigt mørk blir det efterhånden ikke, så de sidder der længe, de to alene. Clo spørger osse til Gros møde med den sølle fuglejæger i skoven, ElleEgge. Hun ved hvem han er, og ham er hun ikke tryk ved. Hans far dræbte jo din far, siger hun. Dræbte ham og åd hans hjerte. Sådan noget gør skovens jægere af og til. Taur brugte mange dage på at finde det udyr og dræbe ham.

Gro må spørge for at få flere detaljer. Var det ElleEgges far der dræbte Taur's storebror Egge. Og hvorfor gjorde han det. Og hvor, og hvordan vidste Taur noget om det. Men Clo ved ikke ret meget mere end det hun allerede har fortalt. Hun kender ikke engang udyrets navn, Taur nægtede at bruge det da han kom hjem efter sin vellykkede jagt på ham.

Gro spørger så om Taur som hævn åd den navnløses hjerte. Og det vidste Clo alt om, for det feje hjerte fortjente ikke at blive ædt af en mand. Hans lig var blevet hængt op i et træ og blev fortæret af fuglene. Osse hjertet. Taur havde bevidnet det inden han tog hjem, så han havde været væk i mange dage. Men hans søn Elle er nu begyndt at kalde sig ElleEgge for at håne Taur. Og Taur kan ikke dræbe en mand der har taget hans brors navn. Så det er måske osse derfor ElleEgge hedder noget så langt og fjollet.

Gro kan nok forstå hvad der er sket, men hun kan ikke helt forstå hvorfor. Taur kunne dræbe manden der åd hans brors hjerte, men han er nødt til at skåne manden der tog hans brors navn. Måske har hun lært at forstå kvægfolkernes sprog, det er ikke så forskelligt fra sproget ved vandet og hjemme hos mor. Men mors måde at se verden var alligevel en ganske anden. Og heldigvis har det ikke noget med Gro selv at gøre. Hendes far er solen,

Taurs bror Egge var kun en mellemmand. Enhver ved at solen kan så. Når man kan høste mere end det man selv har lagt i jorden er det fordi solen har sået det mere. Så han kan naturligvis osse plante et barn i den rigtige kvinde. Mor var sådan en kvinde, og sådan et barn er Gro. Det fortæller hun Clo, og Clo ryster igen på hovedet og smiler på samme tid.

Og så er det tid at de kommer ind i deres egne huse. Gro regner med at Taur ligger i det hornede hus og snorker så Clo kan lægge sig i fred. I Carnos hus sover manden i hvert fald hørligt så hun kan lægge sig. Hun er ikke nervøs ved at ligge på samme bænk som ham. Han skal nok lade være med at røre hende så længe hun siger nej. Og det er ikke fordi du vil spare dig til den rette Gro, det er fordi du slet ikke har lyst til andre. Det er hun helt overbevist om nu.

Dagene blir stadig længere. Gro arbejder i Carnos hus som hun skal, sørger for mælken, sørger for mad og sørger for at huset er til at være i. Når det er gjort går hun stadig til det hornede hus og hjælper der. Clo er trods alt ikke så ung længere, og indtil Reno kan bringe en kvinde til huset kan hun lige så godt hjælpe til.

Carno passer sit udenfor huset om dagen, de er kun sammen om natten. Og han prøver ikke mere at røre hende. Hun ved at han stadig af og til forlyster sig med kvinder i de andre huse i byen, og af og til, når han tror hun sover, kan hun høre han forlyster sig med sig selv.

Og så kan dagene ikke blive længere dette år, det er midsommer og der skal være fest. Taur kommer til Gro og siger at hun så må danse uden okse, men han forventer at hun stadig vil danse i mors dragt, for det virker så godt for kvæget. Han ved hun har den evne fra sin mor og ikke fra hans bror, men han sætter alligevel stor pris på den. Han glemmer altid solen når han taler om det.

Gro har ikke lyst til at danse rundt i flokken i den dragt. Hun vil ikke stå der i en bunke mennesker og svaje og lade sig beglo på tæt hold og begramse af de andre. Der skal være alvor i dansen, ellers kan det være lige meget, og så kan hun slet ikke. Hun spørger om hun ikke i stedet kan danse med en af de store kalve, en af den nye okses mange sønner.

Det vil Taur da være svært tilfreds med. På den måde vil kraften gå fortsat og endnu tydeligere videre i resten af byens kvæg. Og Gro siger at hun selv vil vælge og hente den rigtige kalv til dansen. Sådan vil du vise din søgen efter dit egentlige mål, kære Gro.

Hun går ud til kvægflokken og vælger en smuk tyrekalv og beder den om at gå med tilbage til byen. I første omgang er den noget uvillig, så hun skynder sig tilbage til det hornede hus og skifter til mors dragt. Med den på prøver hun igen, og kalven går roligt med hende. Hun stiller den i første omgang bag

det hornede hus, der hvor de har haft løv gemt til vinteren. Det er alt sammen ædt nu, så der er rigeligt med plads i indhegningen. Hun aftaler med kalven at den skal komme til når der blir slået i takt på pinde og kar. Derfor lukker hun ikke en låge efter sig. Den låge skal lukkes når der blir lagt friskt løv i indhegningen senere på sommeren, ikke nu.

Og så går festen i samme takt som altid. En kalv, ikke den Gro har hentet, er blevet dræbt og stegt. Alle tygger i kød, det bedste de har lært. Ungdommen slår på pinde, Taur slår på skindet på sit store kar, alle begynder at klappe eller slå, nogle begynder at synge, og Gros udvalgte kalv kommer frem mod bålet. Gro går den i møde, hun går rundt om den, og den vender sig efter hende og følger hende med øjnene. Den har endnu ingen horn. Gro rører den på panden midt imellem der hvor hornene vil vokse ud. Kalven virrer tilfreds med sit store hoved, de danser, kalven og Gro. Det er en ny forestilling for byen, flere og flere synger med.

De danser til kalven er træt og lægger sig på jorden. Gro lægger sig henover den og holder den varsomt om halsen. Festen er forbi, og folk begynder at gå til deres huse. Gro rejser sig og kalven rejser sig og går igen ud til kvægfløkken. Den spjætter stadig lidt med benene. Carno har stået i døren til sit hus og ventet på hende. Han er lidt vred over at hun sådan har valgt en kalv i stedet for ham. Den skal nok vokse til en stor og flot tyr, siger Gro. Og han må jo finde sig i at det ikke kan være anderledes. Så længe hun ikke giver kalven et navn. Og det kan hun ikke, siger hun.

Nogle dage senere er hun og Clo igen færdige i ordentlig tid i det hornede hus, så de har tid til at snakke over mælken mens de vrider valle af. Og Clo spørger igen om nogen nu har plantet et barn i Gro, og Gro forstår ikke hun stiller det spørgsmål. Ingen mand har været sådan ved hende, og solen har ikke skinnet på hende på den måde. Men Clo synes hendes bryster er blevet noget spændte, og det kan være et tidligt tegn. Gro siger hun har haft sine blødninger som hun plejer, og hun synes i øvrigt osse hendes bryster er ligesom de plejer at være. Og Clo siger at det ved Gro nok bedst selv, men hendes øjne siger noget andet, og Gro er irriteret. Hvordan skulle en mand kunne plante noget i hende uden hun opdagede det? Selvom hun sov ville hun nok mærke det. Hun ved jo godt hvordan sådan noget plejer at ske, og det er ikke sket for hende endnu. Og alligevel ser Clo på hende med de øjne. Måske vil hun nu få mindre tid til at hjælpe i det hornede hus, når det skal være takken. Hun siger det ikke, men hun tænker det.

Reno er osse begyndt at få endnu flere hår i ansigtet, og det er nok til at han snart tror han er en mand. Han begynder at møde Gro oftere når hun er ude af sit eget hus. Det giver hende endnu mindre lyst til at komme og hjælpe i det hornede hus. Den dreng skal hvis han har så travlt finde en anden kvinde at forsøge sig med, han skal holde sig fra hende, for hun venter på en. Og hvis Reno tror det er ham hun venter på, så tager han fejl. Hun har sagt det flere gange til ham, både med ord og med sine hænder. Hun kan styre en okse, så

hun kan da osse fjerne uønskede drengelhænder fra sin krop. Det behøver hun ikke hjælp til.

Du er din mors datter Gro, det blir tydeligere og tydeligere for dig. Og dit ry er vokset, ikke bare i byen, men i landet langt omkring.

Det var Taur der fortalte hende at andre mennesker ude omkring er begyndt at tale med beundring om byens kvægflok og Gros kræfter. Han møder af og til folk som han fortæller om det, og det var lige så ofte ham, Taur der blir beundret. Af og til kommer fremmede for at købe en tyrekalv for at få del i kraften, og de kalve er ikke billige.

Da der en dag kommer folk fra Clos og Carnos gamle by på besøg, gemmer Carno sig i sit eget hus og kommer ikke frem. Clo er fremme udenfor husene og taler sammen med Taur med de fremmede. Disse fremmede mener ikke at de skal betale noget for en kalv. Den kalv er en frugt af deres egen okse, og den okse har Taur ikke betalt for. Clo siger at den okse er hendes arv efter hendes far, og Taur er helt enig med hende. Desuden havde de taget Carno med, Carno der osse har en arveret. De siger ikke selv noget om hvor Carno nu er.

De fremmede er kun to og altså ikke rigtigt farlige, og de har hørt om Gros dans med oxen og resultaterne af den dans. Og kan de ikke få en gratis kalv, kan de så ikke i stedet bare låne Gro. Bare til en enkelt dans med deres egen gamle okse. Og det mener Taur nok de kan, men det vil koste det samme som en kalv. Efter noget tingen frem og tilbage blir prisen for en tyrekalv og en dans fra Gro aftalt til nogle værdifulde smykker Clos far har efterladt sig. Og Gro skal ikke rejse den tur alene, Taur og Clo skal med så hun kan komme sikkert frem og osse tilbage.

Mens de skal være væk skal Reno passe det hornede hus alene. Det har han gjort før, og han blir glad og næsten mere voksen hver gang det sker. Men at Carno nu osse skal passe sit hus alene i flere dage, det er noget nyt. Gro er nødt til at fortælle ham det. Han er ikke ude af sit hus mens de fremmede er i byen, så han har ikke hørt noget om aftalen. Det kræver noget overtalelse at overbevise ham om at historien er rigtig, og glad for det blir han ikke.

Allerede tidligt næste dag drager de vestover og måske en anelse mod syd, Gro og Taur og Clo, de to fremmede og kalven. Det er mest åbent land de skal igennem, der er ikke meget skov på den tur. Træerne er små og spredte, og af og til er der endda meget langt imellem dem. De møder heller ingen fuglejægere eller andre skovfolk.

Til gengæld ser de flere steder dyrkede marker som dem Gro kender fra byen ved vandet. De ser osse nogle af husene der hører til, men dem går de ikke tæt på, der har de ikke noget at gøre. Nogle steder støder de på flokke af geder og får, og nogle gange er der nogle drenge ved dyrene. De nærmer sig

hverken dyr eller drenge, og drengene gør heller ikke mine til at hilse på dem. Taur og Clo og de fremmede fra Clos gamle by kender turen og ved hvordan den skal gøres. Gro følger bare med, men hun blir nysgerrig og spørger Clo hvorfor de slet ikke hilser på de huse og de drenge. Clo forklarer at dem behøver de ikke tale med, de har ikke kvæg.

Gro siger at både Taur og Clo da kom til byen ved vandet og talte med folk der. Og Taurs bror havde da været på besøg. Der var der heller ingen kvæg, kun en enkelt malkeko til nogle af husene. Og Clo forklarer at det kun var for at hente Egges datter at de kom der. Hvorfor Egge i sin tid havde været der kan hun ikke svare for.

Gro forstår at de må have hørt om hende, og de må osse have hørt at mor var død. Det var jo derfor de kom efter hende. Men hvordan de har hørt det ved hun ikke. Der er meget om landet hun aldrig har vidst. Men Taur kommer vist noget mere omkring og ved meget mere. Nu ser hun det selv. Der er flere mennesker i verden end hun har vidst om. Mor talte aldrig om mennesker udenfor deres egen by. Hun fortalte om landet på den anden side af havet, Gro havde selv set det i det fjerne på en klar dag, men mor havde aldrig talt om mennesker der. Men det var der sikkert, kan hun se, og måske er de der endnu. Men hvis der er så mange mennesker i verden, så kan han, ham den rigtige, så kan han befinde sig mange andre steder end hvor hun er. Han kommer måske ikke bare af sig selv til hende. Mor har lært hende meget, men slet ikke det hele.

Gro:

Claus har holdt jul hjemme hos sin mor. Nu er han på vej hjem til sit eget værelse. Han skal på arbejde allerede tredje juledag, det har han lovet. Det var så den jul, og han har heller ikke forventet mere.

Han får hverken hilst på Bjarne eller Edith, han finder bare sit værelse og går i seng. Og Byen er næsten død da han tager afsted om morgenen. Han er helt alene i togvognen ind til byen. Han er fremme ved museet lidt over ni. Marianne Klosterhede er der allerede sammen med Estrid. De står ude på gangen og snakker. Måske er der andre på arbejde andre steder i huset, men de kan hverken se eller høre nogen. Det er et stort hus. Der plejer at være mumlen og summen her og der, men nu er der tavst.

Marianne Klosterhede fortæller at Melanie desværre har meldt sig syg, så de må se hvad de to kan nå. Hun har selv nogle småting hun skal tage sig af inde på sit kontor. Det kan godt være hun smutter en eller to gange i løbet af dagen, men hun vil i hvert fald være der til at lukke dem ud til fyraften.

Claus og Estrid går ned til deres rum i kælderen. De hænger deres frakker på en knage bag døren. Estrid har taget en rød kjole på, der er små klokker trykt

på stoffet. Det er måske en julekjole fra Bogense, men det er vist ikke noget hun har fået i gave, ikke i år i hvert fald.

Og nu de er alene i kælderen kan de tale på en anden måde end når Adrian og Melanie er der. Marianne Klosterhede kigger ned et par gange og der er osse tastearbejdet der skal passes. Og det gør de bestemt osse. Men det er ligesom stilheden i det store og næsten mennesketomme hus breder sig som en særlig ro ned i kælderetagen, og det indbyder til mere snak.

I frokostpausen går de som sædvanlig op i udstillingerne. Nogle af dørene er lukkede, men de er ikke låst, og de fleste steder er der tændt noget lys. Estrid vil ind i den asiatiske afdeling, der er nogle bestemte billeder hun gerne vil vise ham. Af og til trækker hun ham i ærmet for at få ham lidt hurtigere med, nærmest som han var en hund der går for langsomt. Han ved godt at de porcelænsdukker ikke forestiller hans drømmepige, men derfor kan nogle af dem da godt være kønne nok.

De finder ikke de billeder, det må være et andet sted hun har set dem, og nu er det osse ved at være tid at komme tilbage til arbejdet i deres eget kælderlokale. Claus bemærker at hun har bare ben i sandalerne. Det havde hun bestemt ikke da hun mødte ind i morges. Hun havde vist endda støvler på. Han har ikke set at hun har skiftet. Men på den anden side sparer de ikke på varmen her i juledagene, i hvert fald ikke nede i deres kælderlokale.

Hun spørger om han har en fast kæreste. Det har han jo ikke, men han har kig på en. Hun spørger hvem det er, og han må indrømme at det ved han ikke meget om. Han har kun set hende et par gange, på ret stor afstand godt nok, men han er sikker på at det er den samme og at det er hende det skal være. Hun spørger hvor længe han har ledt, og han siger at det er længe.

Har han så ikke savnet det fysiske nærvær. Det synes han ikke, men måske lever han osse meget af sit liv i sine tanker og drømme. De kommer forbi et toilet, og hun skal lige ind og hælde vandet fra kartoflerne. Det er sikkert sådan noget man gør i Bogense. Hun siger at han bare kan gå i forvejen.

Han går ikke i forvejen. Han blir stående i den lille mellemgang og venter høfligt på hende. Da hun kommer ud går hun helt tæt på ham og spørger om han alligevel ikke engang imellem er lidt liderlig. Det sker da, indrømmer han, og hun siger at det er hun altså lige nu. Hun har taget trusserne af, og han kan selv se. Hun træder et skridt tilbage og løfter op i kjolen. Claus ser hende stædigt i øjnene.

Se nu bare ned på hendes kusse Claus, og tænk på hvilken glæde I kunne berede hinanden. Estrid er det helt rette mellemrum mellem dig og din drømmepige, det rette bløde mellemrum.

Claus træder et skridt frem og lægger sin hånd over det hun vil vise ham. Han mærker en af sine fingre glide op i hende. Har du nu fået ring på fingeren Claus. Han kan ikke længere se hende i øjnene, dem har hun lukket.

Bagefter tænker han at det er lidt som med Mimi eller Miriam eller hvad hun nu hed rigtigt dengang i Vejle. Da hun ville lokke ham i en fælde og lægge kompromitterende billeder af ham ud på nettet. Eller hvad det nu var hun ville. Men han er ikke bange for at det er det Estrid vil. Og det ser da heller ikke ud til at der er overvågningskameraer i mellemgangen. Estrid går igen på toilettet, og denne gang går Claus i forvejen ned i kælderrummet. Marianne Klosterhede står der og kigger i deres papirbunker. Hun vil vist se hvor langt de er kommet.

Hun spørger efter Estrid, og Claus siger at Estrid er på toilettet. De har lige været til frokostpause begge to. Marianne Klosterhede vil dem i virkeligheden ikke noget. Hun vil måske kontrollere om de pjækker eller om der blir lavet noget. Måske keder hun sig bare. Hun skal til at gå da Estrid kommer ind og siger hej. Ester har de grå strømpebukser fra i morges på igen, men er stadig i sandaler. Støvlerne er måske for varme indendørs. Marianne Klosterhede siger igen at hun kommer og lukker dem ud til fyraften. Hun lukker dem altså ikke inde hvis det er det de tror. Men dørene skal låses og alarmerne skal slutes til i administrationsområdet inden de kan gå. Så hun stoler altså på dem. Men er det så ikke den samme alarm i udstillingsområderne. Og hvis det ikke er, er den så slået fra eller til ?

Hun når at lukke døren inden Claus og Estrid kommer til at kigge på hinanden og grine. Men han skal altså ikke tro det blir det samme hver dag som hun siger. Og det tror han bestemt heller ikke. Så er hun altså alligevel så meget fynbo, eller hvad er det nu man siger. Han beder hende fortælle om Bogense. Det kan måske få dem til at falde lidt ned begge to. Samtidig skal de jo osse nå at taste noget så Marianne Klosterhede blir tilfreds.

Hun siger vist noget om Bogense. Det sætter sig ikke rigtig i ham. Når hun snakker om stranden rykker det lidt. Han var så forsigtig dengang med Mimi, han var så usikker da det var Marie. Og hende den lyshårede fynbo får ham med det samme. Han spørger om hun farver håret. Og det gør hun ikke, hun er ægte blondine både på hovedet og andre steder. Så han måske ikke efter ?

Han spørger om hun nogensinde har været på andejagt. Det har hun ikke og det har han heller ikke. Det ender med at de taster stort set i tavshed resten af dagen. Der blir kun snakket når en af dem er i tvivl om noget håndskrift.

Marianne Klosterhede er der præcist til fyraften. Hun har stadig frakken på da hun kommer ned efter dem. De har allerede slukket deres computere, og Estrid har skiftet til støvler og tager frakkerne på. Og så må de håbe at Melanie er rask i morgen, siger Marianne Klosterhede. Claus og Estrid nikker

uden at give hende ret. De skal hver sin vej, så de skilles ude på fortovet. Hun giver hans hånd et klem. Det føles rart.

Claus går ned til kanalen og ud mod havnen. Der ligger en større træbåd ved kajen, et skib han ikke før har set. Hun hedder Kreta, som man ville sige det på sømandssprog. Han har ikke glemt Kreta. Kreta og Knossos. Det kan godt være hun er i København lige nu, men sporet fører på en eller anden måde tilbage til Kreta. Over Fyn. Men har han ikke allerede overstået Fyn. Det var da et skridt på vejen. Ha ha, Claus hvor er du morsom. Men han skal for helvede se at få meldt fra den eksamen så han ikke blir noteret som udeblevet. Det er jo ikke nok at Viktor ved det.

Han går direkte hjem og på hjemmesiden. Der kan han vist gøre det. Han prøver og kan ikke få det til at fungere. Måske er det noget med deres system, måske er det bare noget med ham. Han ender med at skrive det hele i en mail til studievejlederen. Han melder sig ikke bare fra eksamen, han melder fra på studiet i det hele taget. Den første løn fra museet er gået ind på kontoen, og UNI og SU kan rende ham i røven. Indtil han søger ind på historie altså. Det foregår vist stadig inde i byen. Og han formulerer sin mail så pænt at han ikke får smækket med døren. Derinde kan de i hvert fald ikke høre hvad han tænker.

Han ringer med det samme til sin mor og fortæller hende det. Hun har jo set det komme, siger hun, og så spørger hun hvordan han ellers har det. Han siger at det er et dejligt job på museet, selvom det er tidsbegrænset.

De følgende dage er Melanie igen på job. Hun er næsten helt rask, siger hun. Hun ser lige så rask ud som hun plejer. De sidder alle tre og taster intenst, Marianne Klosterhede er yderst tilfreds med tempoet. Claus går ud i byen i frokostpausen, hvad Estrid gør ved han ikke noget om.

Han skal fejre nytår hos Kenny og Mathilde. Det har de aftalt for flere måneder siden, og det er der vel ingen grund til at lave om på, siger Kenny i telefonen. Og det er der vel ikke. Han regner med at han sagtens kan støde ind i Marie til den fest, men han har vel ikke noget at lade hende høre. De skal selv have drikkevarer med, og Claus køber en ramme gulddamer. Det er ikke noget særligt, men det er godt nok. Krudt gider han ikke købe.

Til nytårsmiddagen er de Kenny og Mathilde og Pelle og Marie og Claus. Han skynder sig at hælde godt med øl ind til alle tre retter, osse til tiramisuen. Og så kan han sidde og halvsove i sofaen mens de andre fire spiller trivial. Klokkeren lidt i tolv sparker Kenny til hans sko. Det er ved at være skåletid. Pelle har købt champagne, ægte champagne. Bagefter går de ud og ser fyrværkeri og fyrer osse selv lidt af. Pelle har købt et batteri der kan skyde meget længe. Claus er træt og har tænkt sig at gå hjem. Han siger farvel til Kenny og Mathilde og Pelle. Marie giver han et knus. De har ellers ikke sagt ret meget til hinanden i løbet af aftenen. Og så går han.

Sidst han gik hjem derfra fulgtes han med Marie. Hun var fuld dengang og gik med ham hjem. Hun er osse fuld nu, men nu er det Pelle hun skal følges med. Der tikker en besked ind på hans telefon. Godt nytår min egen. Underskrevet med tre hjerter, et S og tre hjerter mere. S, er det Estrid. Så er det sgu noget krukkeri. Hun må have luret hans nummer i kælderen. Eller hun har måske fået det af Marianne Klosterhede. Det må i hvert fald være hende. Hvem skulle det ellers være.

Men Claus, det er vigtigt at holde ved, selvom du er en smule beruset, så kan du stadig tænke klart. Estrid var vejen, Maria var bare i vejen. Og nu er du igennem Estrid, du skal videre, men derfra. Derfra.

Han skal i hvert fald ikke besvare den besked. Han glemmer ikke sådan lige hendes mund ved sit øre. Men mere alvorligt mente hun det jo heller ikke selv. Den besked følte hun sig måske forpligtet til, vel ikke andet. Han er nødt til at ignorere hende. Være en dum skid der i kælderrummet. I et halvt år, mindst. Er han nødt til at sige op ? Så slemt behøver det ikke være Claus, du har stadig lov at være en flink fyr, det har du det bedst med. Svar nu på den besked på din tingest. Og han skriver i lige måde. Uden at underskrive med hjerter, men bare med et C.

Han går hjem og sover, og han sover osse første januar væk. Så kalder arbejdet på museet. Der er stadig fire dage til Adrian er tilbage, og Melanie er igen sygemeldt. Estrid er mødt i lange mørke bukser og en knappet skjorte med flip. Hun mangler bare en jakke for at ligne en rigtigt vigtig person. Håret er sat op i en lille bitte hestehale. Hun siger pænt hej, men hun rører ham ikke. Det er en lidt skuffende lettelse. Til frokost siger hun at han kan bestemme hvad de skal se på hvis han da vil følges. Han har måske håbet lidt på lidt gråd og tænders gnidsel, en chance for alligevel at være en flink fyr, der bare siger pænt nej. Men det virker som om at hun synes han er brugt nu. Hun var godt nok hans vej frem mod drømmens kvinde, og han var så vejen frem til noget andet for hende. Og det rager ikke ham hvad det er. Hun er da ikke blevet gravid. Men er han selv det rigtige sted nu ? Det er her, lige i nærheden. Men måske ikke lige her. Og som hun kan høre hans tanker griner Estrid og siger at det er godt at de er så unge at de har tid til omveje. Måske tænker hun mest på sig selv.

Omveje eller vildveje. Statskundskab var nok mest en vildvej. Men han er da ung nok til at være vild engang imellem. På sin egen stilfærdige måde. Og han håber at Estrid var en genvej, på sin egen vilde måde. Skal det så være udgangspunktet for et smukt venskab. Som de siger i slutningen af Casablanca. Nej, Marokko er for langt ude på kanten af hans vej. Nationalmuseet og Bogense og Knossos, det er punkterne. Og så Vejle, kan må ikke glemme Vejle.

I en eller anden respekt for karmaloven, som han i øvrigt ikke tror på, beslutter han sig til at skrive et takkebrev til Miriam. Han er da sikker på at hun var ude på at snyde ham, måske endda ydmyge ham, men det viste sig at hun var den helt rigtige vejviser med spredte ben og et gå-væk-skilt mellem lårene. Det bør hun vide, det kan måske hjælpe osse hende videre i sit liv.

Nej, nu skal du ikke få alt for høje tanker om dig selv Claus. Du skal huske at holde fokus, specielt på omvejene. Og han lægger ikke mærke til at Estrid ind imellem kommenterer udstillingen, han ser slet ikke effekterne. Den danske oldtid er bare så grå og brun.

På vejen hjem går han hele vejen forbi både hovedbanen og Vesterport og langs søerne helt op til Østerport, så kan han tage S-toget derfra. Vejret er bestemt til det, koldt og klart hele omvejen, i klare farver. Dem kan han osse finde her selvom solen allerede er nede bag husene.

Da han kommer hjem åbner Edith døren inde fra hendes og Bjarnes stue og kalder på ham. Han har været derinde et par gange før. De har endda tilbudt at han kan komme ind og se fjernsyn der, men det er rigeligt med hans egen skærm synes han. Så hvad vil de nu ? Bjarne står midt i stuen med en avis i hånden og smiler fjollet. Det ser i hvert fald ikke ud til at de vil smide ham ud af værelset eller noget andet ubehageligt.

De ved godt at det ikke er noget særligt siger Edith, men de har altså en lille gave til ham. Det har jo næsten lige været jul. Og de kunne ikke lade være, den passede så godt til ham. Den er pakket ind med en sløjfe om. Han har altså ikke en julegave til dem, men det skal han ikke tænke på, det er ikke en julegave på den måde.

I papiret er der en lille æske. I æsken er der en lille figur af en pige i balletskørt. Bjarne siger at det er en lille kopi af en skulptur af Degas, en bronzefigur med et stofskørt på. Måske kender han den.

Den figur kender Claus ikke, det er ikke et kunstmuseum han arbejder på. Det siger han altså ikke. Han ved ikke helt hvad han skal sige. Han er heller ikke til at have nips stående på en hylde eller i vindueskarmen. I hans lille karm på værelset ligger der af og til et par bøger. Han har ingen hylder, men hun kan naturligvis stå på skrivebordet ved siden af skærmen.

Bjarne og Edith har en del hylder og små borde rundt omkring i stuen. Nogle til bøger, nogle til glas, nogle til blomster, og så osse små figurer hist og her. Den lille danserinde ville passe meget bedre her i deres stue, men det kan han jo ikke bare sige. Hans mor har mindre af den slags end de har, og hun har ellers rigeligt. Og hvorfor synes Bjarne og Edith at han skal have en lille figur af en pige med strutsfødder. Er de bange for at han savner en kæreste. Det er jo ikke bare en eller anden kæreste han savner, det er en ganske bestemt.

Kan den danserinde være en slags substitut ? Blir hun en irriterende påmindelse ? Eller kommer hun bare til at samle støv ?

Han spørger om hun mon kan pudses så hun blir blank. Og det tror de bestemt ikke han skal prøve på. Det er bare en kopi i malet gips, ikke en ægte bronzefigur. Men lige sød for det, ikke.

Han siger tusind tak og nej tak til en kop kaffe. Da han kommer op på værelset kommer han i tanker om at han har glemt papiret og sløjfen nede i deres stue. Det burde han have taget med og selv smidt ud. Selvom det nok ikke er noget Edith regner for noget. Han lader figuren ligge i æsken ved siden af skærmen. Men han tager låget af så hun kan kigge op fra sin lille kiste. Eller ligner det mere Cirkeline i tændstikæsken ?

Hvad så Claus, tror du så det betyder noget ? Han er da for gammel til at snakke med dukker. Men er han osse gammel nok til at snakke så meget med sig selv. Du må gerne drømme Claus, men du skal huske at drømme sødt.

Han går i seng.

Claus:

Gro ser på den fremmede okse i det fremmede hus. Den er ikke så gammel som Taur's gamle okse, slet ikke, og den er heller ikke så stor som den nye. Hun er nødt til at tale noget med den inden hun kan danse med den, siger hun. Og Taur siger at hun helst skal danse på den. Det har den bedste virkning.

Den fremmede okse står i et fremmed hus der har tilhørt Clos gamle far og som nu tilhører hendes ældste bror Clov. Og som menneskene her taler en lille smule anderledes end hjemme i Gros og Taur's og Clos by, sådan skal hun osse starte lidt forfra med at få hende og den fremmede okse til at forstå hinanden. Taur synes det tager lidt lang tid, men det må det gøre, siger Gro, ellers blir dansen nytteløs.

Clov står der sammen med Taur og kigger på at hun taler med oxen. Hvis de bare gik udenfor til Clo og alle de andre ville det måske gå lidt lettere og hurtigere. De to mænd ligner hinanden så meget at det er næsten uhyggeligt, og de er ikke engang brødre. Clov har ikke helt så mange horn på sit hus som Taur har. Derudover kunne man skifte den ene ud med den anden uden nogen opdagede det. Ingen af dem siger et ord om Carno.

Men hun kan jo ikke bede Clov om at gå ud, det er hans hus. Og så er det måske meget godt at Taur osse står der. Så kan de da se på hinandens ansigter ind imellem i stedet for at glo på Gro og oxen og deres samtale, de forstår den alligevel ikke, og det ved de godt. Til sidst synes de osse selv at det er for kedeligt. Clov spørger Taur om de ikke skal gå ud og se til resten af

kvægflommen. Taur spørger Gro om hun tør være alene med den fremmede okse. Det tør hun bestemt, og Clov og Taur går udenfor.

Hvis ElleEgge havde været en rar mand og ikke en sølle fuglejæger, søn af hendes mellemmands morder, hvis hans øjne havde haft en rar glans og en brun farve, så havde den fremmede okse lignet ham. Du tænker lidt underligt bagvendt Gro, men sådan skal det måske være ?

Hun kan høre Clo og nogle af byens kvinder tale sammen udenfor huset. De er ved at gøre klar til festen, for fest skal der da være til dansen. Clov har allerede dræbt en kalv, og kvinderne er ved at skære den ud i passende stykker så der er nok til alle i byen. De griner sammen. Det er i den by og den forsamling Clo i sin tid har været barn, det kan tydeligt høres på latteren.

Gro taler alvorligt med den fremmede okse. Hun skal indgyde den noget mere kraft ved den dans. Han er måske i tvivl om han orker det. Men hun er sikker på at hun nok skal få ham vækket når han står der i solens sidste stråler og hun danser på ham. Så hun skal nå at tale ham til rette og klar inden solen går helt ned. Clo har lagt mors dragt ind i det fremmede hus, Gro skifter til den, og straks er der bedre kontakt til den fremmede okse. Hun skal hele tiden huske at det ikke kun er evnerne hun har arvet fra mor, det er osse dragten.

Taur kommer igen ind i huset. Alene denne gang. Clov er vel optaget af forberedelserne udenfor. Er hun ved at være klar ? Han ser jo at hun har skiftet til dragten. Og ja, hun er klar, og hun håber at den fremmede okse osse er. Han går i hvert fald med ud og stiller sig i første omgang lige ved husets dør. Han må kunne se, eller i hvert fald lugte at en af hans artsfæller, måske endda en af hans sønner ligger i bålet i afmålte stykker og steger, klar til tænderne i byens indbyggere og gæster. Taur og Gro sætter sig som alle de andre og får hver et stykke kød. Taur får et stykke med knogle i, Gro får et stykke uden. Clo sidder der allerede og tygger og smiler til dem begge. På en eller anden måde må det det alligevel være rart for hende igen at være en del af sin barndoms by. Mange her har engang været hendes legekammerater.

De larmende pinde starter ganske som hjemme, osse her er det de unge der begynder. Og Clov har som Taur et kar med skind til at samle takten. Og så må du gerne gå i gang Gro. Den fremmede mark på oksens ryg er nok ikke så stor som den hjemme, men du kan sagtens være der. Husk at de fleste her i byen aldrig har set noget lignende. Og husk at slutte af med en håndstand på hornene, det kan vække jubel.

Hun kalder oxen til sig, ser den i øjnene og springer op på ryggen af den. Hun sidder først på knæ, men rejser sig så og løfter armene. Oksen står helt roligt, og hun kan stadig pege på solen som hun står der. Så sætter hun armene ned på tyreryggen og vipper hele vejen rundt. Rytmen i forsamlingen øges både i styrke og hastighed. Hun laver endnu et par spring hele vejen

rundt. Så vender hun en halv omgang, griber hornene og løfter sig op så det er med fødderne hun peger mod solen. Og så er det ikke bare rytmen der blir mere intens, det er osse solens lys der blir stærkere og varmere. Det er ikke bare mor og hendes dragt der virker her, det er osse hendes far.

Hun er ikke bange for at oxen skal løbe af med hende her, det skulle da være ind i huset og ikke ud af byen, så meget har hun forstået på ham. Han blir pænt stående helt stille indtil hun springer ned på jorden. Så begynder han at gå mod huset, men Gro griber i hans ene horn, Taur i det andet, og sammen leder de den fremmede okse ud mod sin kvægflok. Der skal han gå de næste dage og sprede sin kraft i flokken, inden han igen skal under tag inde i sit let hornede hus. Så gammel og affældig er han ikke, at han ikke kan tåle det.

Taur og Gro følges tilbage til byen. Hun gjorde det godt siger han, hvis ikke de næste kalve i flokken blir store og livskraftige er det i hvert fald ikke hendes skyld. Så er det fordi Clov er for nærig med løv om vinteren. Man kan ikke bare lade kvæget sørge for sig selv, der skal arbejdes for den livskraft af både dyr og mennesker. Og Clov har fået den besked.

Gro sætter sig ved bålet og spiser videre af sin kødklump. Hun har stadig mors dragt på, solen bevæger sig ned bag husene i byen. Taur blir stående og fortæller forsamlingen hvad det er de har overværet. Gro har sat sig tæt på Clo der sidder og griner sammen med sine gamle legekammerater. Når hun nu har det så hjemligt her i byen, hvorfor snakker ingen så om Carno. Men da Gro nævner hans navn i et stille spørgsmål, blir alle tavse og latteren holder helt op. Clo begynder at snakke om den dans de lige har set. Hun roser Gro for at have gjort det så smukt, hun håber hendes bror Clov vil være glad for resultatet, og det meste af det hun siger er det samme som Taur lige har stået og sagt. Småsnakken breder sig igen omkring bålet.

Taur, Clo og Gro overnatter i Clovs hus. Bænken er lang, længere end i Taurs hus, og Clov kan sagtens ligge med sine kvinder til den ene side mens de tre gæster ligger til den anden side. Heller ikke her kan de tale frit, Gro glæder sig allerede til at de næste dag skal hjemover. Det er ikke hendes fødeby, men hun tænker nu på den som hjemme. Hun ved Clo har det på samme måde, det har været sjovt at besøge sin barndoms by, men hjem er hjem. Måske kan Gro en dag komme til sin barndoms by og grine på samme måde. Selvom hun jo ikke længere har levende slægtninge der. Så det vil nok være noget ganske andet, det er hun bange for.

Hun sover uroligt, det er et fremmed hus med fremmede lyde. Der er en hvisken og en skramlen fra Clovs side af bænken. Om det osse er Clov eller kun er kvinderne kan hun ikke høre, men hun har en fornemmelse af at hun overhovedet ikke burde høre det. Taur og Clo trækker vejret som om de allerede sover. Gro er ikke bange, det er bare lidt ubehageligt og forkert det hele. Nu fniser en af kvinderne endda. Men omsider blir der stille og Gro

falder hen. Det er ikke mere usikkert her Gro end det er overalt. Drøm i stedet om din mand, du ved jo hvem det er selvom du nok ikke kender ham endnu.

Næste morgen får de alle mælk ganske som derhjemme. Kvinderne i huset sørger for det hele, de er nok om det. Clo og Gro blir siddende og lader sig betjene som Clov og Taur. Og derefter kan de komme afsted.

De er bare lige forbi kvægflokken udenfor byen da Gro begynder at spørge igen. Hvad er det for noget, hvorfor må man ikke snakke om Carno i byen. Og Taur forklarer at da de i sin tid kom til byen for at gøre krav på Clos arv efter sin far, var de endt midt i sønnernes slagsmål. Både Clov og Carno havde gjort krav på huset. Clos og Clovs mor var død allerede da Clov og Clo var børn, og Carnos mor levede endnu, så hun mente at hun og hendes søn skulle have huset. Der havde desuden været endnu en bror med endnu en levende mor, men den bror var død kort tid i forvejen. Og Clov hævdede at det var Carno der havde dræbt ham. Det benægtede både Carno og hans mor, men alle andre i byen troede mest på Clov og den afdøde brors mor, der i øvrigt nu var en af Clovs kvinder.

Hverken Taur eller Clo kan sige hvem der havde mest ret, de aftalte med Clov at de selv kunne vælge den bedste tyr i kvægflokken og tage den med som stamokse, hvis de så osse tog Carno med. Kun Carno og ikke hans mor. Og Clo havde overtalt Carno til at gå med til den løsning. Gro spørger så til Carnos mor. Er hun så stadig i byen ?

Det var hun dengang de drog af med Carno og oksen, men de så hende ikke ved dette besøg, heller ikke ved festen og danset. Clo lægger til at det da undrede hende, for Carnos mor havde været en af hendes venner fra barndommen, men de andre havde ikke omtalt hende, og Clo havde ikke spurgt. Det er ikke bare Carno der er glemt i hendes gamle by, det er osse hans mor.

Gro spørger så om de ikke har været lidt utrygge ved at tage Carno med og overlade Gro til ham. Og her svarer de ikke enig. Clo siger ja, Taur siger nej. Taur ved godt hvordan han får en knægt som Carno til at lystre, det har han allerede vist. Clov ved det åbenbart ikke, og måske gør de indviklede familieforhold i den by det heller ikke lettere for ham. Clo uddyber ikke sit svar, hun tier bare stille.

Men Gro forstår nu bedre hvorfor hun fra starten var noget utryg ved Carno, det skyldtes altså ikke kun hans størrelse. Og hun vil stadig næsten hellere bo hos den ynkelige fuglejæger ElleEgge. Det var trods alt ikke ham selv der dræbte mellemmanden. De kan ikke være sikre på hvem Carno har dræbt, men dræbt det har han, det er hun i hvert fald sikker på. Men nu er hun i øvrigt ikke længere bange for nogen af dem, hverken for Carno eller for ElleEgge.

Taur taler noget videre om Carno. Det er jo ikke umuligt at Carno taler sandt, at han ikke har slået sin bror ihjel. Men Gro husker hvordan Cano kom efter Taur med køllen løftet i begge hænder. At Taur i det tilfælde var dygtigere og vandt den kamp var ikke Carnos fortjeneste. Carno er stor og han er stærk og han er ikke altid særligt klog. Når hun ikke er bange for ham er det fordi han er bange for hende. Var han ikke det, ville hun stadig være noget usikker på ham.

Clo siger de skal se at komme hjem. Om ikke andet så fordi de har smykkerne der betalte for kalven og Gros dans med på rejsen, og på rejser er man altid mere ubeskyttet. Kostbarheder kan friste mange selvom de ikke skal igennem skove. Taur siger det er lidt stort at kalde betalingen for dansen en kostbarhed, og i øvrigt ved ingen at de har den med. Taur har den i en lille pose ved bæltet. Gro synes de skulle have talt om hende som den vigtigste kostbarhed, hun er synlig for alle, og hun deler Clos nervøsitet.

Ved en af de byer de passerer skal Taur ind og tale med nogen. Selvom det er en by uden kvæghold. Det er sådan noget Taur kan gøre og som ingen andre i byen kan. Clo spørger om det ikke kunne vente til en anden dag, de er ikke så langt fra deres egen by nu, og Taur kan vel gå alene til den gede- og fåreby en anden dag. Men Taur siger det er meget vigtigt at det blir i dag. De to kvinder sætter sig under et lille skævt træ for at vente. Så får de osse tid til at snakke videre om Carno og Carnos mor. Clo regner med at Clov har fået jaget hende af byen, eller osse har han fået hende dræbt, han har nok ikke gjort det selv. Hun har lige så lidt tillid til Clov som hun har til Carno. Og de er begge hendes brødre, siger Gro. Men den eneste Gro tror rigtigt på er Taur. Han har reddet hende fra hendes far, og han har sørget godt for hende siden. Taur er en meget klog mand, og når han siger at hans ærinde i byen her er vigtigt, og når han siger at de ikke er i fare på hjemturen, så har han nok ret for det har han altid haft.

Det er osse Taur der siger at Carno bør plante et barn i Gro. Synes Clo at han har ret i det? Og Clo siger at det vil være det bedste, det vil vise sig at han har ret. Og Gro ved at det er hun nødt til at sige, ellers gør hun sit eget liv til ingenting. Gro er glad for at Taur kommer tilbage til dem så de kan komme videre hjemad.

Clo spørger om han fik klaret sit ærinde. Det fik han.

Så går de, ikke langsomt men heller ikke hurtigt hjemad. Mellem de spredte træer begynder de at se kendemærker for deres egen by. Taur går støt og roligt fremad, de to kvinder er lige bag ham. Clo begynder at trække vejret roligere.

Da de kommer endnu nærmere byen ser de en røgsøjle stige op. Det ser ud til at være noget mere end et bål der brænder. Nu løber Clo forrest, Gro er

lige efter. Taur prøver at gå noget mere roligt, men han er ikke langt efter dem.

Det er Carnos hus der brænder. Carno og nogle andre af byens mænd prøver at hive planker ud fra taget og slukke ilden i dem ved at slå på den med skind eller ved at træde på den. Clo løber over og spørger efter Reno. Carno siger at han ligger inde i det hornede hus.

Gro:

Claus har før gået hele vejen gennem byen fra Vesterport til Østerport på under en time. Af og til kommer der nogle turister i vejen på strøget, og der er lyskryds på Kongens Nytorv. Ellers er der ikke mange forhindringer. Det er altså et lille område, den indre by. Men hvorfor i alverden er hun endt lige her. Hun er måske bragt hertil, hun er vel ikke kommet af egen fri vilje. Det passer ikke med hans meget upræcise billede af hende. Hun har et større vingefang forestiller han sig. Men kan han bruge sådan en erkendelse til noget som helst. Det kan han i hvert fald ikke hvis det bare er noget han bilder sig ind.

Han sidder på sit værelse og prøver at finde ud af hvor han selv er. Geografisk og på hvilket stadie på livets vej. Der har allerede været langt flere end de tre Kierkegaard taler om, så vidt han husker. Du tænker alt for dybt og indviklet Claus. Du skal bare holde op med at lede, så vil du møde hende, det var sådan du så hende de to gange du så hende.

Og han tør ikke tro det. Er det ikke bare noget lommefilosofisk new-age pis og carpe diem pladder. Rigtigt pladder, ja. Han har brug for rigtigt pladder. Vådt og beskidt som det der sidder under skosålerne en regnvejrsdag på det grønne område. Det skal bare være i tykkere lag. Pladder under neglene, du skal på arbejde Claus. Mennesket lever ikke af drømme alene. Der skal kød på bordet, Nationalmuseet kalder.

Det er blevet koldt. Særligt om morgenerne bider det i kinderne. Men det er trods alt blevet lysere. Da han møder ind på museet er solen stået næsten helt op. De sidder alle fire studentermedhjælpere i deres kælderrum og taster det bedste de har lært. Og trods februarkulden går han de fleste dage ud af museet i frokostpauserne, ud og kigger i omgivelserne. Det var her han så hende, men det er snart længe siden nu. Af og til siger han dog ja til at gå med Estrid op i udstillingerne i stedet for, ikke fordi der skal ske noget, for det skal der ikke, det synes ingen af dem, men for alligevel ikke at skære hende helt af. Han skriver da osse af og til med Maria. Og så vidt han ved er det ikke en kommunikation Pelle ved noget om. Han må ikke overskære en eneste forbindelse der har været i hans søgen efter den rette. Hold fast i det hele Claus, det er gennem det hele du skal finde frem til hende det skal være.

Han er sikker på målet, han er sikker på at han nærmer sig målet, men han ved endnu ikke hvordan han kommer det sidste stykke vej. Byen er nok ikke så stor, men den er stor nok til at hun kan gemme sig mange steder, steder han endnu ikke har set efter. Der er andre steder end Nationalmuseet, og det er derfor han de fleste dage ser sig om i de andre gader i området. Det er der han har set hende, set to glimt, men to glimt af kød og blod.

På vejen hjem prøver han at dække et større område. Han er blevet glad for turen langs søerne, selvom det er koldt som nu. Det er godt for ham at gå langs vand kan han mærke, og der er noget mere vand i søerne end i kanalen. I kulden er noget grødis begyndt at samle sig i enden af en af søerne. Isen er usikker, står der på et skilt. Det ser ud som om den er usikker på om den overhovedet vil være is. Det er vel kun i Kierkegaards hjemby skilte og is kan afføde den slags eksistentielle betragtninger. Han er vel stadig student og fniser lidt for sig selv.

Der ligger et eller andet og skulper i grødisen. Det er lige ved at se lidt uhyggeligt ud, men da han ser efter er det bare en stor træstamme der ligger der. Der står endda to ænder på den og pudser fjer. De pudser måske varme i dem. Hvordan sådan en stamme er endt her er et større spørgsmål. Det er ikke en gren og ikke en planke, det er en stamme, nyligt fældet. Men det er heldigvis ikke et spørgsmål han behøver svare på. Er du sikker på det Claus ? Ja det er han helt sikker på. Det har jo vist sig at det ikke er en nødstedt kvinde der ligger der i grødisen. Og hvis det havde været det er han heller ikke sikker på at han ved hvordan han skulle have reddet hende. Han kunne vel bare have råbt efter hjælp.

Han ved ikke meget om træer, så han kan ikke sige hvilken træsort det er. Det betyder vel heller ikke noget. Måske er det et fældet vejtræ, eller et træ fra en af parkerne, og så er stammen væltet af den vogn den blev kørt væk på. Og så er den trillet ned i søen, og så er de blevet enige om at det var for besværligt at hente den op. Hvis de overhovedet har lagt mærke til at den trillede af. Det har de nu nok, men det er jo heller ikke hele stammen, de har vel bare skåret den i passende stykker inden de kørte den væk. Du har vel ikke lyst til at bruge mere tid på det spørgsmål Claus ?

Hvis nu han havde vidst noget om træer. Men hvor skulle han vide det fra ?

Han skynder sig hjem og læser i en bog han har lånt, en om de første mennesker i Danmark. Han er mere og mere sikker på at han gerne vil ind på historie. Og det er vel i byen og ikke flyttet ud på Amager. Så kan han lede videre i indre by mens han læser. Måske kommer eftersøgningen til at tage lang tid, det må han se i øjnene. Men han mangler vist nogle gymnasiefag for at komme ind. Det skal han have undersøgt, når han er færdig med at læse i bogen om de første mennesker. Ertebøllefolket, det lyder på en eller anden måde både smukt og romantisk. Marie havde ret i at han er en drømmer. Og hun satte ham da på sporet af jobbet i museet. Hvad helvede har hun så

tænkt sig med ham Pelle. Hun læser teologi, det regner Pelle ikke for en skid. Han synes alt på UNI er spild af tid. Hvad fanden kan hun bruge ham til. Måske er han god til at kneppe. Og hvad rager det nu dig Claus, hun har vist dig så meget vej som hun kan.

Men i den sidste besked inviterede hun på kaffe og kage på et konditori i Købmagergade. Hun ved jo han kan lide kaffe og kage. Og han har ikke svaret. Er det så fjollet at svare nu når det er næsten et døgn siden hun skrev. Han kan jo ikke lade som om han ikke har set på sin telefon, det vil ingen tro på, slet ikke Marie. Han kunne jo bare have takket nej med det samme, og det gjorde han ikke. Og det er først i morgen hun har inviteret til. Og så skriver Estrid og spørger om han har en opskrift på fastelavnsboller, for så må han gerne tage den med i morgen. Måske har hun sendt den besked til ham ved en fejltagelse, med den er underskrevet med hendes sædvanlige S og et par hjerter. Og han skriver at han plejer at købe sine kager i Føtex. Han underskriver med sit sædvanlige C. Og skriver til Marie at det godt kan passe med en kop kaffe på Købmagergade i morgen. Men han behøver ikke kage. Marie bekræfter næsten med det samme med den tommelfinger. Estrid har ikke svaret.

Næste dag fortæller han Marianne Klosterhede at han er nødt til at gå en lille smule tidligere. Og for en gangs skyld er det Estrid der er sygemeldt og ikke Melanie. Og han smutter allerede lidt over to og skynder sig hele vejen gennem byen til den anden ende af Købmagergade. Marie sidder allerede på konditoriet, og hun har osse bestilt kage til ham. Bare en stor småkage med chokoladestykker, men alligevel. Han er sikker på at hun har læst hans besked, men den del med kage har hun altså ignoreret.

I starten sidder de bare og snakker som to gamle veninder. Pelle er nærmest flyttet ind i lejligheden i hendes forældres hus, og han synes det er lidt tosset at blive ved med at have to huslejer. Marie betaler stadig ikke for at bo hjemme. Claus spørger om hun har tænkt sig at gøre teologien færdig, og hvad med bagefter. Og måske vil hun være religionslærer på et gymnasium, hun skal i hvert fald ikke være præst.

Hun spørger hvordan det går med hans eftersøgning, og han fortæller det hele. Osse om Estrid. Ikke for at gøre hende misundelig, han vil bare være ærlig. Og hun spørger om Estrid så er drømmekvinden, og han siger at det er hun slet ikke. Og Marie fortæller at hun i hvert fald får dækket sine fysiske behov af Pelle. Og hvad siger han så til at hun læser. Det er han nærmest stolt af. Så det er måske noget andet når det er en pige, han gav i hvert fald ikke noget for at Kenny og Claus gik på UNI. Måske er det noget andet når det er teologi, siger Marie. Og det griner de begge to af, så snart hun har sagt det.

Claus blir ved med at tænke at der må være en grund til at hun har inviteret. Det kan ikke bare være for at få sådan en snak. Så til sidst spørger han. Forsigtigt, men han spørger. Og hun siger at hun ikke synes de skal glemme

hinanden bare fordi de ikke skal have børn sammen. Og hvad synes hun så de skal. Det spørger han ikke om. Ikke engang forsigtigt. Estrid har ikke svaret siden han skrev det med Føtex. Du er begyndt at lede i meget store cirkler Claus, måske skulle du overveje at fokusere lidt efterhånden.

Så skal han alligevel lede lidt mere målrettet. Det er altså ikke nok at han står og håber dagen kommer forbi så han kan gribe den. Der kan komme meget forbi, og man kan lige så godt prøve at være klar til at gribe det rigtige på sådan en almindelig torsdag. Han begynder at fortælle om lysten til at læse historie nu står helt klart for ham, og han behøver ikke blande Estrid ind i det. Han er usikker på om han ikke skal tage noget latin for at komme ind, og Marie siger at han bare skal være glad for at det ikke er græsk, for det skulle hun i sin tid, og der er bogstaverne osse nogle andre.

Claus siger at han i hvert fald er glad for at være sluppet for drengerøvene på statskundskab, og det må Marie gerne tage en stor del af æren for, og det er han evigt taknemmelig for. Han håber så at hun måske kan lede ham videre i den rigtige retning, men hun tror nu at det er bedst at de nøjes med at være venner uden projektansvar. Og Claus siger tak for kaffe og småkage og begynder at gå hjem. Hvis hun havde rørt ham den gang ville han i hvert fald selv have peget i en retning. Hvor plåt kan du være Claus, er det drengerøvene på statskundskab der har smittet for meget af på dig.

Hele vejen hjem kigger han godt efter om han skulle møde hende, hende det skal være. Men der er ikke mange ude i den kulde, og dem der er er pakket ind til ukendelighed. Der er ingen chance for at se sort hår eller nederdele. Og han har ingen andre ordentlige kendetegn. Han kunne måske håbe at genkende et bevægelsesmønster, måden at gå og løbe, men alle på gaden rokker bare afsted under de tykke lag stof de er pakket ind i. Det er ikke på den her tur han finder hende.

Næste morgen er Estrid rask igen og på arbejde. Ingen af dem snakker om kagebeskederne. Marianne Klosterhede kigger nu ned til dem næsten hver dag. Hun har meldt ud til sine chefer at de er færdige med indtastningen til slutningen af juni, så det er de altså nødt til at være. Og det betyder osse at deres ansættelse stopper der, det kan de lige så godt få at vide med det samme så de kan lægge deres videre planer på den baggrund. Både Estrid og Adrian vil begynde at søge noget andet. Adrian skal ikke læse lige nu, Estrid har været glad for en pause fra tandlægehøjskolen, og osse hun overvejer at melde fra og prøve noget helt andet. Melanie skal rejse til sommer, til Israel så vidt han forstår. Han ved godt hvad han selv skal, men han ved ikke hvordan. Han siger han skal læse. Han kan vel nå at melde sig til indtil femtende marts, er det ikke sådan det er.

Men han skal først prøve at finde fokus. Er det lige her på museet. Han har snart set alle de ansatte i øjnene synes han. Han er sikker på at hans drøm ikke er ansat i en fast stilling her. Og heller ikke løst ansat i kælderrummet.

Det er da hyggeligt at Estrid engang imellem trækker ham med rundt på en udstilling en halv times tid i frokostpausen, men han kommer ikke ind til kernen ved hjælp af det. Og han har endda overvejet om der skulle være spor i de gamle detaljer de sidder og taster ind. Alle omstændighederne. Selve fundene ligger jo i magasiner eller i montere i udstillingerne. Sværd og skjolde og sten og knogler. Noget af det taler da til hans fantasi, men ikke med den rigtige stemme. Hun gik jo, ja hun løb over brostenene, han så det med sine egne øjne. Hun er ikke et genfærd, hun er kød og blod, det ved han. Måske skal du nøjes med at fokusere på stemmen Claus. Men det kan han jo ikke når den hele tiden forsvinder.

Hvis bare han kunne tegne hende. Han har da prøvet. Med ynkelige resultater. Og så er det noget så vanvittigt som Papaya Andersen der som en stor og voldsom frelsende engel træder ind i deres ydmyge kælderlokale. Hun er bestemt ingen lille sød amorin, men hun har da hvide krøller og en kjole der næsten bruser som vinger hele vejen rundt om hendes krop. Hun har talt med Marianne, siger hun. Marianne Klosterhede mener hun. Og hun skal bruge hjælp, meget gerne af en af dem. Hun skal have hentet nogle optegnelser i Vejle. Claus har lovet sig selv aldrig mere at sætte sine ben i den by, så han kigger stift ned i sit keyboard.

Det handler om nogle private dagbogsoptegnelser fra en gammel udgravning i Egtved. De ligger hos en advokat i Vejle, det er noget fra et dødsbo, og advokaten har ringet til hende og spurgt om det kunne være interessant. Måske er det noget, måske er det noget ligegyldigt, det kan man først afgøre efter en nærmere undersøgelse. Så er der en af dem der vil tage toget til Vejle og hente det. Dagbogen er så medtaget at den er lagt ned i en kartotekskasse.

Adrian spørger om den ikke bare kan sendes med posten, men det er for usikkert, siger Papaya. Den advokat er osse en af hendes bekendte, og hun vil gerne virke tjenstvillig og professionel, sådan opfatter Claus det i hvert fald. Og det er ikke sådan at hænderne ryger i vejret i det lille kælderlokale. Claus blir ved med at se ned i sit keyboard, men han løfter hånden. Papaya siger en glad lyd. Claus kigger op og ser at hun smiler. Han vil naturligvis få betalt turen, og nogle diætpenge er der osse i det. Ikke meget, men dog penge.

Hvad er det man siger om sine dæmoner. Man skal se dem i øjnene, er det ikke sådan. Men er det ikke at overfortolke hans motiver. Det var jo ikke et mareridt, bare en ubehagelig og ubekvem oplevelse, og den skal sgu ikke styre ham. Måske vil den tur bare være en tiltrængt distraktion for ham, måske vil den bringe ham nærmere målet. Det er måske noget andet han skal fokusere på. Emnet og ikke stedet der skal i fokus. Og det kommer fra Papaya Andersen. Marie havde, uvist af hvilken grund vist interesse for damen. Men det var måske bare fordi hun havde et sjovt navn.

Der er ikke rigtigt andet der kan vejlede ham lige nu, så han har selv taget beslutningen. Han aftaler med Papaya at han tager toget til Vejle næste

morgen. Advokaten har kontor på noget der hedder Dæmningen. Papaya siger det vist ligger meget tæt på stationen, så han kan gå derhen hvis vejret ikke er alt for elendigt. Hvis det pisser ned eller stormer, særligt hvis det blir problematisk for det materiale han skal hente, så må han gerne tage en taxa. Diæterne er hans uanset om han drikker og æder pengene op eller ej, det må han helt selv om. Men transportpengene skal hun have bilag for. Togbilletter og taxakvitteringer og den slags. Det passer ham fint. Han skal i hvert fald ikke gå fra Vejle til Middelfart denne gang.

Hun lægger en hånd på hans skulder. Nærmest som en kammeratlig berøring synes han. De andre tre taster videre som om det ikke betyder noget. Men han blir mere og mere sikker på at det er det rigtige han gør nu. Og det er hans helt egen beslutning.

Han smiler. Så blev det alligevel Vejle og ikke Bogense.

Claus:

Gro og Clo står og ser på Reno der ligger på bænken og er død. En stribe blod løber fra hans ene øje og en større pøl ligger ved hans mund. Taur står i døren og ser det osse. Så vender han sig meget langsomt om og går ud til Carno og brandslukningsholdet.

Kort efter kommer han tilbage og siger at Carno fortæller at han så sit nye hus ryge voldsomt, og da han gik derind så han Reno havde øget og bredt bålet på ildstedet, så der var gået ild i bænken og ilden havde fået fat i nogle stolper og plankerne i taget. Han havde bedt drengen holde op, men Reno havde fortsat, og derfor havde han jaget ham ud med en kæp, og han havde vist ramt ham i hovedet. Reno var så løbet ind i det hornede hus, og Carno og et par andre var begyndt at forsøge at redde hvad der kunne reddes af Carnos hus. Reno kunne selv løbe, og han så ikke ud som en der var ved at dø.

Clo spørger om de skal fæste lid til den historie, og Taur siger at de andre ved Carnos hus siger det samme. Clo har svært ved at tro det, Gro har lidt lettere ved det. Reno har før forsøgt at hindre at Carnos hus overhovedet blev bygget, bare ikke så voldsomt.

Clo er fortvivlet og spørger om Taur nu vil lave sig en ny søn, om han vil plante en i hende lige med det samme eller hellere forsøge med en yngre og stadig frugtbar kvinde, og hvorfor ikke med Gro, hun står der jo lige her til det samme. Det er fortvivlet snak Gro, hun ved ikke hvad hun siger. Hun er knust over tabet af et barn, hun har prøvet det før, men ikke på den onde måde. Taur svarer ikke, han går ud for at hjælpe med at rydde op efter branden.

Clo vil have Reno ordentligt gravlagt. Han var næsten voksen og parat til at tage en kvinde ind i huset, hun er selv gammel og savner en hjælpende hånd.

Nu skal Gro vel ikke længere arbejde i Carnos nedbrændte hus, så hun kan flytte tilbage hertil. Det ser Clo bestemt gerne. Men Carno skal ikke flytte med, i hvert fald ikke så længe hun selv lever. Og så går hun osse ud af huset for at tale med nogle andre i byen, Gro er alene med Reno i det hornede hus. Ja, oxen er der da osse, men han tæller ikke rigtigt med lige nu.

Reno ligner bestemt osse næsten en mand som han ligger der. Hun husker drengen hun var sammen med for ikke så længe siden, da han lærte hende at klatre i træer og skære løkviste. Han havde været meget nysgerrig, men aldrig ubehagelig. Og dog havde han forsøgt som et barn at forhindre at Carno fik bygget sit hus, og nu har han forsøgt at brænde det af, og det har kostet ham livet.

Clo kommer tilbage med Taur. Hun taler voldsomt til ham. Reno skal lægges i en kiste og begraves ordentligt, han skal ikke smides i jorden som et spædbarn eller en selvdød kalv. Den stamme Taur har haft liggende til sin egen kiste, den må tages i brug til hans søn.

Taur siger at det er et stort arbejde. Og hvor skal Reno så ligge imens. Ikke bare der på bænken, det er sommer og han vil begynde at lugte slemt. Og det er ikke det rette minde for deres søn at efterlade sig.

Clo siger han må lægges udenfor og dækkes af sten så hans krop ikke blir ædt af fugle og ræve. Sådan kan han ligge mens kisten blir gjort klar. Og arbejdet med kisten skal Carno ikke deltage i. Han har måske samme far som hende, men det er alligevel ikke en far hun har gode minder om. Og nu har Carno dræbt først hendes bror og nu hendes søn. Carno er et udyr, det er hvad han er.

Taur er vant til at have det sidste ord i sit hus, men Clo er så fast besluttet i alt hvad hun siger at han bare kan nikke til det. Og han siger at Carno så kan ligge nede i den anden ende af det hornede hus, nede ved den okse han har bragt til byen, bare indtil hans eget hus igen er beboeligt. Når han ikke skal arbejde på kisten, får han jo tid til at arbejde på sit hus.

Gro har hele tiden været tavs tilhører, og hun kan allerede fornemme hvad Clo nu vil sige. For Carno skal ikke ind i huset her. Hun tvivler på at Carno taler sandt når han fortæller hvad der er sket. Hun har osse talt med andre i byen, og de siger det samme som Carno, og det er ikke fordi de selv har set det, men udelukkende fordi Carno har fortalt det. Hun har hele tiden vidst at Carno stræbte efter at komme ind i deres hus og tage Renos plads og Gro og huset i sin varetægt, og det er det han prøver nu. Han kan måske bo i et af de andre huse i byen, men det bedste ville være om han forlod byen, så kan han tage i skoven og leve med de ynkelige skovfolk, det er der han hører til. Hun vidste det ville gå galt allerede da Clov overtalte Taur til at tage den usling med sammen med oxen.

Taur synes nok den historie kan fortælles anderledes, Carno er en mand med megen livskraft, og det kan byen have lige så meget glæde af som af den nye okse, hvis Gro bare ville danse med ham som hun danser med okser og tyrekalve. Det vil Gro ikke, siger hun. Det er det første og det sidste hun siger om den sag. Og Taur og Clo fortsætter deres samtale fra hver sit hjørne. Taur har det ikke godt med at Clo ikke som hun plejer bare giver ham ret for at få freden i huset tilbage. Men nu er retten vigtigere end freden for hende. Det er deres søn der er dræbt. Den sidste de havde, Taur har ikke flere levende børn. Han får ikke flere levende børn med hende. Hun kan gå nordpå til åen og lægge sig til at sove nede i den, siger hun.

Taur er bange for at hun vil gøre alvor af det. Og han er bange for at Gro skal følge efter, for hun siger slet ikke noget. Gro kan se det i hans ansigt. Det er som at tale med oxen, han vil aldrig sige sådan med ord. Så både Taur og Clo og Gro går ud af det hornede hus. Taur kalder byen sammen og siger at det er hans vilje at Carno skal forlade byen og være fredløs efter drabet på Taur's søn. Og resterne af Carnos hus skal rives ned.

Carno siger at sådan fik Reno alligevel sin vilje. Og med det han tilfældigvis har i hånden forlader han byen. Clo og Gro bærer Reno ud af det hornede hus og lægger ham et pænt stykke fra døren opad husvæggen. Der skal han ligge til kisten er klar. Taur siger at han ligger i vejen når man kommer fra bagsiden af huset. Og så vil man skulle gå uden om ham hver eneste gang. Og Clo siger at så glemmer de ham ikke.

Derefter begynder hun og Gro og andre kvinder fra byen at bære sten hen og lægge dem omhyggeligt og forsigtigt rundt om og henover Reno. Nogle af stenene er så store at de må slæbe dem et lille stykke ad gangen og puste inden de kan gå videre med dem, andre er så små at de kan bære dem i en hånd. Men en stor dyngge blir det efterhånden, den blir mere og mere besværlig at komme udenom. De fortsætter til solen for længst er gået ned, men så er den døde dreng osse dækket helt og beskyttet mod fugle og ræve.

De spiser ikke noget den aften, de lægger sig bare på bænken i det hornede hus, nu kun Taur og Clo og Gro og ikke flere.

Næste morgen skal de have morgenmælk som de plejer, men da Clo og Gro er færdige med mælken og med at samle og presse resterne, går de ud og lægger endnu flere sten på bunken. Taur og et par andre mænd har fundet den stamme der skal bruges til kisten frem og er i gang med at flække en enkelt planke af oversiden. De øvrige mænd og de store drenge er i færd med at skille Carnos hus ad. Græstørvene er stadig næsten friske, så de kan let køres ud af byen og lægges i en bunke. De kan bruges til at dække når Reno er kommet i kisten. De stolper og planker der ikke er skadet af ilden lægges til side, de kan bruges til noget andet byggeri en anden gang. De brandskadede stolper og planker kommer på bål rundt omkring i byens huse, så de kan gøre en sidste gavn der.

Efter bare to dage er alle spor af Carnos hus væk. Stenbunken over Reno er den eneste påmindelse om at Carno nogensinde har været i byen. Og så er der måske nogle af de kommende små unger i byen han har fået plantet, men hvis de ikke hører det fra nogen vil de aldrig vide det. Taur og de to mænd er nu ved at udhule stammen med gløder og stenøkser.

Gro tænker ikke på Carno længere og heller ikke ret meget på Reno. Hun tænker på manden der skal komme efter hende og hente hende ud af byen. Men du må være tålmodig Gro.

Når hun er færdig med mælken inde i huset har hun meget tid nu, nu er hun kun med i et hus. Hun kan gå langt som dengang før den nye okse og alt det andet kom til byen.

Af og til er hun osse igen med byens drenge ude at skære løv af træer. Hun kan stadig huske hvad hun har lært, hun ved hvilke træer de kan skære i og hvilke de skal undgå. Og når hun så sidder oppe i træet kan hun se langt omkring og osse op i himlen. Hun ved stadig ikke fra hvilken retning han kan komme, så hun kigger så langt hun kan i så mange retninger hun kan overkomme. Og hun sidder ikke og forventer at få øje på ham, hun har hørt hun skal være tålmodig, så hun nøjes som regel med at drømme om at se ham komme. I din situation kan du ikke andet Gro. Når det kommer til stykket er hun overbevist om at han nok vil komme både uforudsigeligt og bagfra. Men han er stadig langt, alt for langt borte. Det er hendes lod.

De fleste af dagene går hun alligevel alene, ofte nordpå til det vadested de kom over første gang hun kom til byen. Og hun møder ingen fuglejægere eller andre skovfolk. Taur siger at de nogle gange er der, og andre gange er de der ikke, de flytter sig hele tiden ligesom fuglene gør.

Clo siger af og til at hun stadig synes at Gros bryster er vokset og bliver mere og mere spændte, og Gro svarer at hun stadig har sine blødninger og at ingen mand har plantet noget i hende. Skulle det være hendes far solen der har gjort det uden mellemmand. Det kan hun ikke tro, sådan en far er solen ikke. De bryster skyldes kun at hun er ved at blive en fuldvoksen kvinde. Clo tror måske at Taur nu har plantet et barn i hende. Måske er hun bange for det, måske håber hun det. Men Taur har ikke rørt hende på den måde, det ved hun bedst selv.

Så er det hun plejer at gå ud til kvæget, dyrene taler til hende på en helt anden måde og om helt andre ting. Af og til griber hun en tyr eller en ko om hornene, ikke for at springe op men bare for at holde, og hun klør dem mellem hornene, for det kan de godt lide. Og det er der ved kvæget hun finder den lille blanke skive. Først tror hun det er et smykke en eller anden har tabt, men det er bare en lille rund skive uden noget mønster på. Den er ikke meget tynd og det er ikke guld. Det kan ikke være et spor han har lagt

ud, han vil komme bagfra. Men hun tager alligevel skiven med hjem til det hornede hus. Selv uden udsmykning minder den hende om hendes far og om en erindring fra barndommen. Mors store skive. Den hørte da til dragten. Hvorfor fik de ikke den med da de gik.

Da hun kommer ind i stuen er der to fremmede sammen med Taur og Clo, en stor dreng og hans mor. Taur siger at drengen er hans søn Elk og at kvinden kaldes Give. Clo smiler og siger ikke noget. Gro kan ikke afgøre om de to fremmede er kommet til huset af sig selv eller om Taur har hentet dem. Hun ved heller ikke om det er rigtigt at drengen Elk er Taur's søn, eller om det er noget han siger for at have en ny søn i sit hus. Som hun kender Taur og måden der leves her i byen er begge dele muligt.

Så vidt hun kan se er Elk lige så gammel som Reno blev, men han er noget mindre i højden. Hans mor Give er osse ret kort af vækst, mindre end både Gro og Clo. Hun siger meget lidt, og Clo er stadig den første kvinde i huset. Hvordan Gro skal passe ind i rækkefølgen må hun se når de skal sove.

Elk siger heller ikke meget, og da begge de fremmede er så tavse, kan Gro ikke på deres sprog høre hvor de kommer fra. Er de fra en by med kvæghold, eller er de fra en by ved vandet? Hvordan de taler i de små byer med geder og får har hun endnu ingen fornemmelse af. Som de sidder der i det hornede hus ligner de i hvert fald ikke skovfolk. Og det er ikke kun skovfolkene der er små, der kan osse sagtens forekomme små mennesker i byerne. Det er heller ikke vigtigt Gro, du skal alligevel ikke blive i det hornede hus til evig tid, så lad du bare de nye komme til.

Hun går udenfor, men hun blir mellem husene og ser sig omkring. Hvis hun skulle flytte til et andet hus, hvilket ville hun så vælge. Der er stadig ikke et eneste hus i byen der er mere indbydende end det hun bor i. Hun går ind igen. Hun gemmer den blanke skive i en revne i en stolpe nede ved siden af oksen. Den kan komme helt ind i revnen, og man skal se meget godt efter for at få øje på den.

Gro:

Claus sidder i toget der kører ind på Vejle station. Han går hele vejen gennem tunnelen og op og ind i stationsbygningen. Vejret er rimeligt nok til at gå i. Han køber en fransk hotdog og en cola i kiosken og går ud på pladsen foran stationen. Han finder frem til vejen Dæmningen og bliver overrasket over at den er så flad. Den ligner hurtigt en almindelig vej, men med et vandløb som midterstribe. Det så han ikke første gang han var i byen, men da var det osse syd for stationen han skulle besøge hende. Hende Miriam der kaldte sig Mimi. Hende møder han nok ikke denne gang. Han går igen langs vandet selvom det er midt i byen. Her skal han finde kontoret der tilhører Papaya Andersens bekendte, Landsretssagfører Karsten Madsen.

Det viser sig at han hedder C. Madsen. Papaya husker måske ikke så godt, måske har hun bare aldrig set navnet bogstaveret. Det er i hvert fald det rigtige husnummer, så det må være det rigtige kontor. Carsten med C. Landsretssagfører C. Madsen. Damen i forkontoret kunne godt ligne hans drømmekvinde lidt. Sort halvlangt hår, sort nederdel og meget livlige øjne. Hun er ældre end hans mor, og meget venlig mod en ung mand der kommer lige ind fra kulden. Landsretssagføreren er klar om cirka ti minutter, vil han have en kop kaffe mens han venter. Det vil han gerne. Og hun sætter den på et lille bord ved siden af den lænestol han er blevet sat i. Der står osse stadig et askebæger. Et askebæger. Og hun spørger hvad han laver og hvorfor det er ham der skal hente den gamle dagbog. Kan det stadig interessere en ung mand som ham ?

Han fortæller at han er studentermedhjælper på Nationalmuseet og at han skal hente dagbogen for en af sine chefer. Ellers ved han ikke rigtigt hvad det handler om. Han har mest bare taget chancen for en tur i stedet for endnu en dag foran computeren. Det passer jo ikke helt, men hun siger hun forstår ham. Og så spørger hun om han interesserer sig for fodbold. Det gør han ikke så meget, og det skuffer hende noget, for Vejle var engang et af de fineste hold i Danmark. Har han aldrig hørt om Allan Simonsen. Det har Claus vist nok, men spillede han ikke mest i Spanien. Han kommer til at tænke på Viktor og vil hellere snakke om noget andet end fodbold. Det blir det kolde og smukke vejr. Det fungerer.

Så er de ti minutter gået og han har næsten ikke fået drukket af kaffen. Han må da gerne tage koppen med ind til landsretssagføreren. Derinde på kontoret står et rigtig bord med fire stole om, damen siger han kan sætte sig der. Landsretssagfører Madsen kommer ind ad en lille dør bagest i kontoret. Claus kan se en briks af en slags derinde. Madsen siger at hans læge har kommanderet ham til at tage nogle pauser på divanen hver dag. Divan, det er det sådan en briks hedder.

Madsen er en lille tynd mand med gråt strithår, han må veje det halve af hvad Papaya Andersen vejer. Han er ikke hendes gamle klassekammerat, han er mindst tyve år ældre end hende. Han beder damen i forkontoret komme med en kop og en hel kande kaffe, han kan se at Claus allerede er begyndt. Der er ikke underkopper med som hos Marie, det er store hvide krus, næsten magen til dem de bruger på museet. Der er desværre ikke noget til kaffen, og Claus siger at det da er helt i orden, han har lige spist.

Madsen skifter til nogle andre briller og piller dagbogen ud af den flade papkasse. De fleste sider er ganske rigtigt løse. Den er godt nok skrevet i en rigtig bog, påbegyndt en dato i 1919 siger han, men den har været limet i ryggen, ikke syet. De fleste af siderne er parvist løse, og da de fandt dem i den kommodeskuffe lå det hele hulter til bulter. Han havde været lige ved at smide det hele ud, men så så han er der stod noget om udgravningen, og så kom han til at tænke på sin gamle elev der nu er på Nationalmuseet. Det er

trods alt et af de vigtigste fund de har derinde. Så han ringede og spurgte om hun var interesseret. Og det var hun altså.

Madsen snakker og snakker. De har ikke travlt på det kontor. Måske får han pension, han er i hvert fald gammel nok til det, og så beholder han bare kontoret af sentimentale grunde. Der står osse en hel masse andet privat i den dagbog, noget der vist kun kan interessere den der skrev det, men Madsen har læst det hele for at kunne lægge puslespillet rigtigt. Heldigvis er de fleste optegnelser daterede, men mange af dem er kun med dag og måned og uden årstal, og optegnelserne strækker sig over mere end seks år. Et kvarter mindst varer den snak, Madsen har nydt at lægge puslespil, men så kommer dagbogen igen tilbage i kassen så Claus kan få den overrakt.

Han skal hilse Papaya, det navn og den pige glemmer Madsen sgu aldrig. Og så tilføjer han at det da er paradoksalt at man skal se bagud når man kigger på fortiden. Fortiden ligger jo ikke bagud, den ligger forud. Det er lige før han fniser af den bemærkning. Claus lover at hilse Papaya Andersen og skynder sig ud. Men han når osse at sige pænt farvel til damen i forkontoret. Og tak for kaffe.

Han går langsomt tilbage til stationen. Han går helt ude langs vandet i midterstriben så langt det kan lade sig gøre. Vejret er smukt og koldt, men ikke koldere end vandet kan løbe så det høres. Måske er den dagbog et vigtigt spor i hans søgen. Hvis han turde læse i den, der er da tid på togturen tilbage til København. Men han tør ikke. Hvis han får lavet rod i de sider igen. Han må lade dem blive i kassen som landsretssagføreren har lagt dem. Han går ind i kiosken og køber et blad. De har et der hedder Historie, det må være en passende erstatning, og så har han noget at læse i på turen tilbage til København.

Bladet er fyldt med billeder. Der står osse lidt mellem billederne. Det meste handler om Anden Verdenskrig, og billederne er i sort/hvid. De fleste er noget grumsede. Det er selvfølgelig osse historie. Frihedskæmpere og værnemagere og tyskerhåndlangere. Men tiden går da med det.

Da han skal af inde på hovedbanen er han lige ved at glemme æsken, han er halvt ude af toget inden han er nødt til at vende om. Og så skal han skynde sig for at nå ud. Men toget fortsætter jo til Nørreport, og der kan han da lige så godt stå af, han kan sagtens nå tilbage til museet længe inden fyraften alligevel. Og denne gang glemmer han ikke æsken, han beholder den i hånden hele tiden. Bladet lader han ligge i toget.

Vejret er lidt mindre smukt nu, der er skyer og det er begyndt at blæse noget. Han går med æsken fast i højre hånd ned ad Fiolen, ned over strøget og ned mod kanalen. Hans ben kender nu turen så godt at de kan gå helt selv. Han ser ikke grundigt på dem han møder på turen, de er alle for godt indpakkede. Han skulle selv have taget en trøje på under jakken osse i dag.

Inde på museet går han direkte til Papaya Andersens kontor. Han er vel ansat. Hun sidder og snakker telefon. Det lyder som noget privat, stemmen lyder i hvert fald sådan. Og det er en hun ikke bare lige kan slippe af med selvom Claus står der med æsken til hende. Han kunne jo bare lægge den foran hende og gå igen, men han skal jo hilse fra landsretssagføreren. Tror du da at hun kan oplyse dig om noget vigtigt Claus.

Papaya lægger telefonen og kigger op på ham. Han siger at her er æsken, og han skal hilse fra Carsten Madsen, og han staver altså Carsten med C og ikke med K. Men han fandt ham alligevel. Og Papaya Andersen tager æsken og siger tak. Der er noget i hendes øjne der får ham til at tænke på om hun har haft noget kørende med den lille landsretssagfører. De to sammen, men hun var måske en lille bly viol dengang. Det må være meget længe siden når hun sådan har gemt hvordan hans navn skal staves. Måske var staveøvelser ikke det de gjorde mest i. Og måske er det bare noget han forestiller sig, og hun har bare været hans elev på et kursus på Århus Universitet.

Det er nok ikke noget exceptionelt, siger hun. Men som museum skal man forsøge at få så meget som muligt med og passe på ikke at komme til at ignorere noget der senere kan vise sig væsentligt. Claus er sikker på at hendes personlige historie osse spiller ind. Og han håber at hans personlige historie osse vil blive påvirket, selvom han lige nu ikke kan se hvordan det skulle være. Det løber sammen Claus, både skidt og kanel. Bare du ikke tager fejl af knaphul og røvhul.

Papaya Andersen siger at han godt må holde fyraften nu, de forventer ikke at han kommer nede i kælderen i dag. Men han går alligevel derned for at hilse på. De andre tre sidder og taster. Og så kan han lige så godt tage den sidste time med når han alligevel er her.

Det er Melanie der spørger hvordan det gik. Han fortæller om den lille landsretssagfører, men ikke om sine visioner om den lille lærer og den store elev. Det var bare en sjov gammel og lille mand. Næsten som at se en sort/hvid film. Adrian spørger hvor lang tid togturen tog. Estrid sidder og smiler og siger slet ikke noget.

Til fyraften er det endda begyndt at regne en lille smule. Blød støvregn. Claus skyndte sig alligevel hjem. Han laver sin ansøgning til historie, men han tvivler nu på om han kommer ind. Det kan godt være fornuftigt med en uddannelse Claus, men du skal først og fremmest have fokus på dit liv.

Måske er hun slet ikke den eneste ene for ham når det kommer til stykket, i hvert fald ikke den eneste, men det er alligevel hende han vil have. Alle forhindringerne vil gøre det endnu mere fantastisk når det så lykkes. At overkomme og overvinde det umulige er et mål i sig selv. Det kan du lige så

godt indrømme Claus. Ja, og han er ikke engang flov over det. Han spiser nogle rugbrødsmadder og kører lidt rundt på nettet inden han går i seng.

På arbejdet følger de stadig en plan der gør at de blir færdige til tiden. Marianne Klosterhede har lovet champagne og kransekage hvis det lykkes. Og de er under alle omstændigheder ude af jobbet med udgangen af juni, så der er ingen grund til ikke at prøve. Og de er begyndt at gå lidt let henover de alt for besværlige håndskrevne noter og kører bare på.

Fredag til fyraften går Claus ind på Papaya Andersens kontor. Han skal lige høre om den dagbog var noget. Papaya kigger op og siger at hun ikke har nået at læse den ordentligt endnu. Han er lige ved at tilbyde at gøre det, dagbogen er trods alt fra Vejle, og det betyder noget, men han gør det alligevel ikke. Hvis han bare allerede havde været i gang med historiestudiet havde det nok været noget andet.

Udenfor museet står Estrid og venter, tilsyneladende på ham. De skal samme vej, siger hun, så de kan vel godt følges. Men hvordan ved hun hvad vej han skal. Hun har aldrig spurgt hvor han bor. Og måske skal han først ind til byen og ordne noget inden han tager hjem, det kan hun da ikke vide noget om.

Han går mod hovedbanegården, hun går med den vej han går. Det er lige før der er varme i luften, men det er altså vejret der gør det. Estrid synes han har snøret hende af her på det sidste. De er vel stadig gode venner, når det nu ikke skal være andet end det. Var det ikke osse det hun selv syntes det skulle være. Du skal altså være sød Claus, det er ikke hendes skyld du har det som du har det. Så jo, de er da stadig gode venner, han har bare haft lidt travlt her på det sidste. Det har de sådan set alle sammen. Og så har han fået taget sig sammen til at søge ind på historie, det har fyldt en hel del for ham her på det sidste. Han tror ikke han kommer ind i første omgang, men nu er det altså det han går målrettet efter.

Der ender hun vel osse, siger hun. Hvis hun ikke på en eller anden måde kan komme ud og blive assistent på en udgravning i stedet for. Hun kan godt undvære alle bøgerne. Dansk oldtid og dansk middelalder, der vil hun gerne være. Hun skulle måske være født dengang, foreslår han, men det er slet ikke sådan hun har det. Hun kan sgu ikke undvære brusebade og køleskabe, men hun vil gerne have fingrene ned i historien og læse tingene som de er. Hun er sådan set ligeglad med hvordan mennesker dengang har set på tingene, de havde jo ikke noget at sammenligne med, som hun siger. Det har vi nu. Op i røven med deres fortolkninger, det er realiteterne i jorden der tæller.

Claus forstår det med jorden, resten synes han er lidt mystisk. Men hun ser nu lækker ud når hun taler om det. Hvis hun på et tidspunkt ruller i mudderet, gider han måske godt rulle med.

Claus:

Gro er stadig husets datter, og Elk er derfor hendes bror nu. Nu er de tre kvinder om at passe det hele, Clo laver stadig mindre og mindre, Men Give har tilsyneladende masser af erfaring i arbejdet i et hus i en by med kvæghold. Elk ved osse hvordan han skal samle løv, så Gro behøver ikke oplære ham. Hun skal se at finde sig en mand i byen synes Taur, når nu det ikke er Carno hun skal have og bo hos. Men da Gro siger at hun da osse kan forlade byen, siger han nej. Hun er byens vigtigste kvinde, vigtigere end både Clo og Give. Havde hun ikke været hans brordatter, havde han selv taget hende. Uden at spørge om hendes mening, forstår hun.

Hun siger ikke mere om at hans bror kun var mellemmand, at hun er solens datter, det er derfor hun kan det med kvæget og okserne. Men hvis han indser det begynder han måske at genoverveje sin beslutning, så hun siger at hun vil se sig om i byen efter en mand. Der er godt nok kvinder i alle de andre huse lige nu, men som hun så hos Clov er der intet der hindrer at en mand har to kvinder i huset. Og Taur har osse nu både Clo og Give.

Gro vil ikke være kvinde nummer to eller nummer tre. Hun vil have sin egen mand, den rette, og hun er villig til at vente. Hun besøger for at glæde Taur alle andre huse i byen, men hun ved jo på forhånd hvem hun vil vælge. Ingen vil hun vælge, for han er her ikke endnu. Men han kommer Gro, det kan du være vis på. Du skal bare vente længe nok.

Det er i hvert fald ikke Elk hun vil vente på. Det tror han måske, ligesom Reno troede det. Reno vidste jo godt på sin måde at han ikke var en mand endnu, så selvom han prøvede at holde andre mænd fra Gro, så var han aldrig rigtigt ivrig i sine tilnærmelser til hende. Elk er ikke så tilbageholdende, men hun har heller ikke sat ham tydeligt på plads som hun gjorde med Reno. Måske er det fordi Taur kalder hende byens vigtigste kvinde, måske føler hun sig mere sikker. Elk nøjes hun med at vifte af som var han en irriterende flue.

Give er enig med sin søn som Clo var enig med sin. Så Clo er uenig med Give, og det er Taur osse. Han har nu Gro boende i sit hus som en datter, en datter der er alt for mandbar til at have boende når hun nu ikke kan være hans kvinde. Det siger han ofte og tydeligt. Give og Clo siger ikke hvad de mener med ord, men hvad de mener er lige så tydeligt.

Det har været svært at finde den rigtige rækkefølge at ligge på bænken nu. Taur skal ligge først, men så skulle både Clo og Give ligge næst, så Elk og så Gro. En eneste nat lå Elk ved siden af Gro, og det kunne den stakkels dreng slet ikke have i sig. Det gav så meget uro at alle på bænken sov dårligt. Men det var heller ikke muligt for både Clo og Give at ligge næst ved Taur. Så efter den urolige nat flyttede Clo, så rækkefølgen er endt med at være Taur, så Give, så Elk, så Clo og så Gro. Taur ser ikke tilfreds, men hvis han skal ligge først er der ikke andre måder siger Clo.

Så der er mange gode grunde til at Gro længes efter manden der skal komme og hente hende. Som det er nu er det sådan set utåleligt for alle i det hornede hus. Det er hårdt at vente, og Gro ville ønske hun kunne gå ham i møde. Inderst inde ved hun godt hvem hun tænker på, men hun ved ikke hvorfra han vil komme, hvilken retning hun skal kigge i. Kommer han bagfra som hun mest tror, ser hun ham slet ikke. Og han kan komme langt bagfra Gro.

Hver gang hun sidder i et træ eller står på en bakke lader hun blikket glide så langt rundt hun kan. Hun venter ikke at han bare kommer gående når hun kigger, så nemt vil det ikke være, men måske kan hun få øje på et tegn, et eller andet der vil vise hende hvorfra han er på vej.

Taur ved det, og han ved at han er nødt til at finde sig i det. Hvis han prøver for meget at tvinge hende til noget, ender det med at han og byen mister hende helt. Det har hun sagt ham lige ud. Men Elk har osse bidt mærke i hendes opførsel, og han har hun ikke lyst til at forklare noget. Han mener dybest set at når hun venter, så er det da ham hun venter på. Og hvorfor så vente, når han allerede er kommet. Derfor går hun helst alene, men han har det med at følge hende som en nysgerrig kviekalv. Sådan ser hun ham, som en kviekalv, og derfor er hun aldrig bange for ham. Men hun havde helst været ham foruden, og af og til lykkes det hende osse at slippe ud i området omkring byen alene. Så kan hun stå på en bakketop og spejde efter tegn uden at skulle svare på hans spørgsmål. Spørgsmål har hun nok af i forvejen.

Taur lader hende i hvert fald stort set i fred. Han har travlt med kisten til Reno. Hvis han forsømmer den er Clo der altid til at minde ham om det. Det kiste taler Clo meget om. Og så taler hun om Gros bryster der stadig vokser. Og hun skæver til maven for at se om den osse begynder at blive stor og spændt. Gro ved at der ikke er plantet noget i hende, og det er vel heller ikke der hun skal se manden komme fra. Man kan vel ikke blive med barn af at vente på en mand. Ende med at presse en mand ud hvor man forventer han kommer ind. Nej, sådan er verden ikke indrettet Gro.

Maven hæver heller ikke det mindste. Kun brysterne gør, og kun en lille smule. Alligevel er det Elk der er en kviekalv, det er hun bestemt ikke. Bestemt Gro, det er det rette ord, bestemt. Ham hun venter på skal være hendes mand og hun skal være hans kvinde, ikke hans mor, men derfor kan hun jo godt være klar og føle sig klar. Det kan vel ikke vare så længe.

Jo mere overflødig og uønsket hun er i det hornede hus, jo længere blir hendes ture og jo højere klatrer hun i træerne. Tættere på solen Gro, nej det har ikke noget med ham at gøre. Taur siger godt nok at hun skal finde manden i et hus i byen, og det er vel ikke fra bakker og høje træer hun finder det. Taur tror han kan beslutte, men det her kan han ikke beslutte Gro.

Hvis hun så kunne tage oxen med på turen, men det kan Taur trods alt forbyde. Han ville heller ikke kunne komme med op i træerne, der kan hun kun følges af fugle og egerne.

En dag højt oppe i en trætop ser hun et tegn på himlen ude østpå. Hun kan ikke se havet herfra, men den sky hun kan se må stå over havet. Hun har solen i ryggen og skyen har farve som et modent æble. En flok fugle flyver derude, og det ser ud om de flyver over skyen. De flyver mod sydøst. Hvis hun kunne stå på toppen af den sky ville hun kunne se ham. Længere væk fra vil han heller ikke kunne komme.

Hun har slet ikke lyst til at kravle ned fra det træ, og da hun alligevel begynder kan hun ikke finde ud af det. Hendes fod rammer slet ikke den gren hun føler efter, og hun glider nedad og hænger i en enkelt arm og spræller. Der er nærmest ingen grene på denne side af stammen, kun små ujævnheder. Hun må være kommet en anden vej op. Den vej skulle hun jo osse kunne finde ned, men den er der ikke. Hun favner stammen med både arme og ben og glider langsomt ned, og så er der en gren at stå på. Det er reelt ikke så længe hun hænger der i luften, man langt nok til at det bløder fra små rifter fra både arme og ben. Op gennem løvet kan hun nu se fugleflokken komme lige hen over hende. Er de vendt om, kan hun tage varsler af fuglenes flugt, eller har de noget helt andet i sinde ?

De leder bare efter mad Gro, men du spejder efter din mand. Rod nu ikke tingene sammen.

Hun kravler forsigtigt og langsomt ned. Det er meget små rifter hun har fået på arme og ben, men de er så mange at det kommer til at se noget blodigt ud. Hun må finde noget vand og have det vasket af, inden hun kan gå tilbage til sin by. Ellers begynder der at blive fortalt endnu flere historier om hende. Og hun kan ikke komme ud til havet og det store vand lige nu, så hun må nøjes med vandet fra en lille sø, en lille pyt. Men hun skal ud til havet kan hun mærke, og det skal ikke vare længe. Hun er nødt til at fortælle Taur hvorfor hun vil besøge sin gamle by, og hun kan ikke give ham den helt rigtige grund. Men der er det med skiven fra mors hus, den de glemte at få med da de gik derfra.

Blodet blir ved med at pible fra de små rifter selvom hun skyller med vand og gnider med mos. Hun ser ud som om hun har været oppe at slås med en bjørn, og så var det bare et højt træ. Det salte vand i havet havde været bedre, det er hun sikker på. Men til sidst, efter lang tid, er det så meget væk at hun igen kan tage sit tøj på og begive sig hjem.

Og da hun kommer hjem bliver hun da spurgt hvad der dog er sket. Clo og Give og Elk spørger, Taur er ikke i huset. Gro fortæller det hele som det var uden at tale om fuglene, og så kan de jo tro hvad de vil, det kan hun ikke lave om på.

Da Taur kommer ind fra sit arbejde med Renos kiste, fortæller hun at de har glemte noget til mors dragt da de forlod hendes barndomshjem. Det er ikke kun en bluse og et skørt, der hører osse et bælte til. Taur spørger hende hvorfor hun ikke har talt om det noget før, Clo siger at der altså ikke lå noget bælte ved dragten da de tog den.

Men Gro kan tydeligt huske det bælte, siger hun. Hun kom til at tænke på det for nyligt. Hun så godt nok aldrig mor bruge dragten og bæltet, men det lå altid sammen når de så på det, og de talte om det. Gro kan ikke se der skulle være brug for et bælte til det skørt, det sidder jo så fint af sig selv på Gro, og blusen er alt for kort til at kunne blive bundet til af et bælte. Taur siger at dragten jo har virket så godt indtil nu, så det bælte er der slet ikke brug for. Men Gro siger at det kan være med til at vise den rigtige mand hen til hende, og det kan de ikke sige noget til, i hvert fald ikke noget der kan få hende til at lade være med at tage tilbage til byen ved vandet for at hente det.

Gro:

Claus har sagt ja til at hjælpe uden at betænke sig. Bjarne har altid været en flink mand, og han er ikke helt ung længere og Claus kan da sagtens hjælpe med noget tungt arbejde ude i haven. Det er bare fire huller der skal graves og så noget tørbeton der skal blandes. Resten af arbejdet kan Bjarne sagtens selv klare, og det vil han vist osse. Det er lørdag og det er blevet forår, og er det så ikke bedre at arbejde ude i solen når man har siddet i en museumskælder hele ugen.

Claus kunne indvende at han allerede går meget ude i solen på vej til og fra arbejde, at han allerede har opdaget foråret og glædet sig over det. Men en hel dag i solen med spade og skovl, det vil ikke være at foragte. Han har jo tænkt på at han savner jord under sålerne. Rigtig jord, ikke bare pladder fra vandpytter på fliser og asfalt. Det kan da være en del af jagten på den rette. Og Estrid havde mindet ham om hvor meget mudder kan betyde.

Det skal blive til et espalier til nogle klatreroser, det har Edith og Bjarne bestemt at de mangler. Sådant et kan købes færdiglavet af metal, lige til at slå ned i jorden uden at grave, men Bjarne vil hellere lave det selv. Det blir det nok ikke billigere af, siger han, men så kommer det heller ikke til at se billigt ud. Og så kan målene passe nøjagtigt til deres have, og det ruste ikke på et par år men kan holde deres tid ud. Edith er enig, siger Bjarne. Claus tænker over det med deres tid ud. Selv skal han lige ind i tiden først.

Bjarne har allerede målt op og afmærket hvor hullerne skal graves. Stolperne er osse gjort klar. Men det er arbejdet med at grave der er lidt tungt for ham efterhånden. Han kan sagtens være med, så affældig er han endnu ikke blevet, men hvis de skal nå at blive færdige i dag, og det vil være lettest, osse i forhold til den beton, så er de nødt til at være to til at grave. Og Claus har

allerede sagt ja til at være med, så han behøver ikke mere overtalelse, men det får han alligevel.

Der er to spader til at grave med, og de begynder at grave de to første huller samtidig. Nu er det jo ingen konkurrence, siger Bjarne, han vil i hvert fald starte stille og roligt.

Et lille stykke nede ramler de på nogle mursten og noget mørtel. Claus spørger om der mon tidligere har ligget et hus her, for så er de måske i gang med en udgravning. Arbejdet på museet og Estrids drømme har da sat sig i ham. Bjarne kommer over og kigger på fundene i Claus hul og siger at det da nok er murbrokker fra dengang deres hus blev bygget. Det er de samme sten kan han se. Claus må give ham ret. Men du er alligevel på en måde på vej i den rigtige retning.

De skal ned i halvfems centimeters dybde siger Bjarne. Det er et pænt stykke. Claus når det først og begynder på det næste hul. Og her er ingen murbrokker under mulden, det er ren moræneler med små og halvstore sten hist og her. Han spørger Bjarne om han eller Edith har en fornemmelse af hvad der tidligere har været på arealet her, og det ved Bjarne ikke med sikkerhed, men han går ud fra at det har været landbrugsland inden det blev udstykket. Det er jo stadig nogle af de gamle huse og det gamle gadekær der ligger nede ved det grønne område. Det var jo en landsby inden forstæderne voksede sig helt herud. Og det er da osse en slags historie, men den er ret tæt på.

Og du kan mærke jorden Claus. Og du kan mærke sveden på ryggen og under armene. Du arbejder for sagen. Og han føler da osse at han kommer tættere på hende, eller i hvert fald tættere på at fornemme hende. Han er så klar til fysisk kontakt nu.

Da de er færdige med alle fire huller skal de til at blande den tørbeton. Det kan man osse købe færdigblandet, og det har Bjarne selvfølgelig ikke gjort. Han har købt en sæk cement, og de har en bunke grus tilbage fra dengang de lagde fliserne i indkørslen. Der vokser en del græs på den grusbunke, og det skal de hive væk først. Der sidder en del grus i græsrodderne, og det skal da rystes af og osse bruges.

De blander tørbeton af cement og grus med en skovl i en almindelig havebør. Der er til et hul i en børfuld, og der skal vendes godt rundt så cementen er ordentligt fordelt i blandingen. Det havde da været nemmere at købe færdigblandet tørbeton, men det havde osse været væsentligt dyrere.

Bjarne har slået tjærepap om foden af stolperne. De er af lærkestammer siger han. Claus kender godt det grantræ der taber nålene om vinteren, men ellers betyder det ikke noget for ham. Han nød at grave i jorden, at blande cement og grus siger ham ikke så meget. Og der er tre portioner til der skal blandes.

De sætter først stolpen i og hælder halvdelen af tørbetonen i hullet. Så bruger Bjarne en del tid på at sikre at den er i lod, både på den ene led og på den anden led, og så stamper de i betonen med en stump lægte og hælder det sidste i og stamper en gang til. Claus spørger om der så ikke skal vand på, men det skal der ikke. Det er derfor det hedder tørbeton. Det suger langsomt fugten til sig og bliver stærkere på den måde. Påstår Bjarne i hvert fald, og måske har han ret. Og det er vel det samme med kærligheden Claus, det kan vi godt lide at tænke.

Det er langt ud på eftermiddagen inden de er færdige, og Bjarne siger at Edith selvfølgelig osse har lavet mad til ham i dag, så han må meget gerne komme med ind og spise med hvis han har lyst. Der er stadig en hel del cement tilbage i den sæk Bjarne har købt, så han begynder at tale om at et par af stolperne i hegnet ind til naboens indkørsel osse trænger til at blive skiftet. Claus er lige ved at blive bange for at de er nødt til at arbejde videre med det, men det skal da laves en anden dag, ikke nu. Bjarne har jo ikke stolperne klar til det, de skal først købes, og denne gang skal de osse have noget tagpap om sig i bunden så de ikke rådner i jordoverfladen. Siger Bjarne. Men de skal vist i bad begge to inden de kan komme ind og spise. I dagens anledning skal det vist foregå inde i stuen.

Bjarne går i bad nedeunder, Claus går op i bad. Han skal vel bare tage hverdagstøjet på, ikke festtøj. Badet handler om at få cementen ud af håret og jorden væk fra neglene. Og ganske rigtigt, både Bjarne og Edith er osse i deres normale hverdagstøj. Selvom der er tøjdug på bordet og vinglas og kniv og gaffel og en lille ske til dessert over tallerkenen. Og to flasker rødvin. Claus har måske mere lyst til cola, men det siger han ikke, han er da opdraget hjemmefra.

De spiser kylling og pasta med persille og en hæderlig salat. Edith kan godt lave mad, kyllingen smager af rigtigt smør. Rødvinen kan sagtens drikkes, og efter dagen i haven blir Bjarne og Claus hurtigt snakkesalige. Claus fortæller at han er sprunget helt fra statskundskab og forsøger at komme ind på historie, og så vågner Ediths talemåder osse op. Hun har selv haft samme drøm, men hun endte så som farmaceut. Det er kun tre år siden hun stoppede på apoteket, men det har hun næsten glemt alt om allerede. Drømmen om historie lever til gengæld stadig væk. De har haft abonnement på Skalk. Måske vil han låne og kigge, de har endda fået nogle af årgangene bundet ind til bøger. Dansk oldtid er spændende, særligt bronzealderen med lurblæsere og guldsmykker er interessant. Den er godt nok blevet mere prosaisk efterhånden synes hun efter hvad de skriver i Skalk og osse i aviserne. Da hun var ung og gik i fjerde klasse var det nærmest en slags guldalder med evig sommer, det begyndte først at regne og blæse i jernalderen. Nu ved man desværre bedre, ser det ud til. Og det hører du efter Claus. Husk drømmene, mennesket lever ikke af fakta alene.

Bjarne blander sig ikke så meget i den del af samtalen. Det med historie og Skalk har vist hele tiden mest været Ediths drøm, ikke Bjarnes. Det er ham der går ud med tallerknerne efter kyllingen og henter desserten ind. Det er is og syltede pærer. Ediths hjemmesyltede, siger Bjarne. Han elsker sin kone, og det er nemt at forstå. Claus håber at ende med en kæreste i samme kvalitet. Han spørger hvor de har mødt hinanden. De har trods alt delt et par flasker rødvin, og så kan man godt spørge om sådan noget.

Bjarne griner og siger at det jo nærmest var et givet og arrangeret ægteskab. Deres mødre var gamle skoleveninder og Bjarne og Edith har osse gået i gymnasiet sammen. Og så har de vel været for dovne til at se sig om efter noget andet og bedre. Edith siger osse at det havde været umuligt for dem at finde noget bedre. Og så smiler de til hinanden. Der er nogle der har det nemt. Som i den gamle vittighed, det var jo nemt for dig mor, for du havde jo far. Og Claus ved at det havde hans mor så bare ikke. Er det så derfor Claus ?

Claus ved jo godt han er en håbløs drømmer. Men hvis han skal ind i et alvorligt forhold, så skal det ikke være noget pjat, så skal det være for alvor for alvor. Og så kan han osse kæmpe med næb og klør for at blive i det. Og derfor er han nødt til at være sikker på at han ikke ender i noget forkert. Han er nødt til at vide det er den rigtige, ellers vil han hellere undvære.

Edith spørger hvordan han så kan være helt sikker, og det ved han lige der, siger han og slår sig i mellemgulvet. Og derudover ved han at hun faktisk eksisterer. Han har nemlig set hende, godt nok på lang afstand, men han ved helt ned i maven at hun er den rette. Nu skal han bare finde hende igen.

Men hvis du nu ikke er den helt rette for hende, siger Edith, hvad så ? Og hvis hun føler sig jaget af dig, så kan det jo ende med at hun blir bange i stedet for at falde for dig. Og det tør han slet ikke tænke på, sådan kan det ikke være. Rent teoretisk kunne det da godt være sådan, men det er det ikke. Det ved han lige så sikkert som at han ved at det er hende. Han ved bare ikke hvorfra han ved det. Og så ved du måske endda osse det Claus.

Han siger tak for mad. Edith og Bjarne skal nok tage af bordet, det behøver han ikke hjælpe med. Han går lidt usikkert op på værelset. Der var mere krudt i den rødvin end der er i en guldøl, det kan han godt mærke.

Claus:

Gro er på vej tilbage til byen ved vandet. Som sidst hun gik her går Taur foran hende og Clo bagefter hende. For at pakke hende ind, for at være sikre på at få hende med tilbage til deres eget hornede hus i deres egen by. Hun er nødt til at få dem væk, i hvert fald for en stund når hun kommer frem. De må gerne følge hende ind i hendes gamle by, gerne med ind i mors hus, men hun vil selv stå ved vandet og se udover det uden at blive forstyrret af deres tavse tilstedeværelse.

De er kommet frem til den anden å, den de gik så længe langs med og den tætte skov der. Og hun er lidt mere utryk ved omgivelserne end da de gik ud. Hun kender Taur og Clo og er mere tryk ved dem, men hun kender osse nogle skovfolk. Måske er Carno i skoven med ondt i sinde. Og der er den sølle fuglejæger ElleEgge. Han hvis far dræbte mellemmanden som Taur og Clo mener er hendes far. Hun har mødt ElleEgge der har taget mellemmandens navn til sig som sit eget, og selvom hun ikke er bange for ham som sådan, så ved hun heller ikke hvad han kan finde på. Han er bestemt ikke blevet mindre forkert for hende efter hvad hun har hørt om ham.

Da de skal sove vil hun gerne ligge under samme skærm som Taur og Clo, der skal ikke bygges to skærme denne gang. Der er ellers grangrene nok, det er ikke det det skal komme an på. På den anden side har de alle sovet så længe i samme hus og på samme bænk, så det er ikke et problem for Taur at gøre det på den måde. Clo har slet ingen mening om det, i hvert fald ikke en hun siger noget om.

Under skærmen ligger Taur i midten med Clo til den ene side og Gro til den anden side. Det er første gang Gro sover lige ved siden af ham. De sover alle tre trykt og godt og blir hverken forstyrret af ræve eller skovfolk. Taur siger at han har tænkt på hvordan Give og Elk klarer at passe det hornede hus mens han, hans kvinde og hans forsterdatter er på langtur mod nord. Gro svarer ikke, det er ikke et spørgsmål hun har skænket en tanke. Men fosterdatter, er det sådan Taur tænker om hende. Hvis det betyder at han vil passe på hende er det kun godt. Hvis vi er enige om hvad der skal passes på. Du skal prøve at have tillid til ham Gro, lige nu er det den bedste måde.

Selvom de stadig er et stykke fra hendes gamle hjem ved vandet, begynder hun igen at føle sig hjemme på den gamle måde. Hun kan ikke genkende skoven endnu, men de kan følge åen. Åen finder altid ud til havet, det har hun lært af at leve der. Og den finder vel osse din mand, Gro.

I åen flyder en stor gren, måske en stamme fra et ungt træ. Den hænger hele tiden lidt fast i en ene eller den anden bred, men så drejer den en halv omgang om sig selv og flyder videre. Gro står og kigger på den. Taur siger at nu skal de gå, ellers kommer de aldrig frem til byen og huset hvor Gro skal hente sit bælte. Hun håber at det stadig er i huset og at hun kan finde det. Osse det skal du finde Gro. Og så skal du huske at se ud over vandet. Langt ud over vandet.

Vil han komme den vej efter hende, samme vej som mor kom ? Det ved du ikke endnu Gro.

Taur går igen foran. Gro skal tage sig sammen for at følge ham. Hun er nødt til at have øjnene på stien, der er hele tiden rødder og sten og små vandpytter

fødderne skal flyttes hen over. Kommer Taur for lang foran, er hun nødt til at gå endnu mere omhyggeligt, så kan hun ikke bare mime hans bevægelser. Clo er hele tiden lige bag hende, tålmodigt bag hende.

Da de kommer frem ser byen stadig velkendt ud, så længe siden er det heller ikke Gro forlod den. Men byens indbyggere ser alligevel på hende som en fremmed. Hun kan godt genkende dem, de må osse kunne genkende hende. Måske var hun allerede en fremmed dengang hun boede her. Ingen af de andre har hendes brune øjne. Det så hun kun hos mor. Siden mor døde har hun kun set det hos kvæget. Den kvægøjede Gro.

Huset hvor hun boede sammen med mor står der endnu, og det står stadig tomt. Ingen har haft brug for at flytte ind. Eller ingen har måske turdet. Kvinder går rundt og børn løber rundt i byen, men ved døren til mors hus er der ingen. De eneste derinde er en hel masse fluer, der har osse været fugle derinde kan de se af klatterne rundt omkring. Der er ingen hjemme lige nu, der er ikke ild i ildstedet.

De er alle tre gået ind. De kan ikke lige få øje på bæltet. Clo siger at hun vist tog dragten fra sovebænken. Det undrer Gro lidt at den så må have ligget fremme. Der var ikke noget bælte på bænken dengang, siger Clo, og der er heller ikke noget bælte nu. Gro prøver at tænke tilbage. Hun så ikke Clo tage dragten, men Clo var vist osse den sidste der gik ud af huset.

Da mor levede plejede dragten at hænge på en gren nede i den anden ende af huset, der hvor mor osse havde sine krukker stående. Det er det første sted Gro kigger, og der er heller ikke noget bælte. De kigger alle tre huset igennem, og de finder ikke noget bælte. Taur siger at nogen må have taget det. Var der metal på det bælte ?

Det bekræfter Gro at der var. Spændet var af metal, og så er Taur helt sikker. Metal får ikke sådan lov til at ligge i et forladt hus, heller ikke selvom huset måske er farligt. De er nødt til at spørge folk i byen, for det er nok en af dem der har taget det. Men han så kun kvinder og børn da de gik ind i byen, og de bør tale med alle, så de må vente til det blir aften. Gro siger at de fleste mænd nok er ude på vandet efter fisk i dag, der var ikke mange både og flåder oppe på stranden da de kom. Så de er enige om at vente så Taur's brordatter kan få sin retmæssige arv med inden de kan tage hjem. Taur er bare ked af at de ikke fik det med første gang da de hentede Gro. Dengang vidste Gro ikke hvad de skulle, hvor de skulle hen og hvorfor, hun fulgte bare med og tænkte hverken på dragt eller bælte. Sådan var det, og det gør hverken fra eller til om hun fortryder det eller ej.

De sidder i mors tomme hus og venter på at det skal blive aften. De kan høre at stemmerne blir flere og flere udenfor, nu er der osse mandestemmer i koret, og det lyder næsten som om de tre fremmede i huset er blevet glemt. Først da lyset udenfor begynder at blive lidt rødt går de ud. De finder et sted

der kunne være midten af byen, Gro husker det som et sted de mødtes da hun boede her, og Taur brøler at de er fremmede, og at de gerne vil tale med alle i byen. Gro er næsten bange for at han på den måde skræmmer folk til at gemme sig i husene og blive der, måske endda i skjul under bænke og skind, så stor er hans stemme når han vil. Men Taur er så vant til at bestemme og have ordet, så alle myldrer frem. De kommer ikke helt tæt på, og de står mange og gemmer sig lidt bag hinanden, men de er alle ude. Byens mænd der ikke var her da de ankom ser nysgerrigt på Gro. Vel genkender de hende, men de byder hende ikke velkommen. Alle er tavse og glør bare.

Taur siger til forsamlingen at de er kommet for at hente den sidste del af Gros arv, et bælte med et spænde af metal. Der må være en der har haft brug for at låne det inde i Gros hus, og nu vil hun og Taur gerne have det. Ingen vil blive bebrejdet lånet af bæltet. Så længe det bare blir afleveret nu.

Ingen i forsamlingen reagerer. De venter alle, Taur og Clo og Gro og hele forsamlingen af indbyggere i byen. Da der i et stykke tid ikke er sket noget går Gro frem mod kredsen af tilskuere og ser intenst på alle med sine brune øjne. Hun spørger hver eneste med øjnene om de ved hvor mors bælte er, og en enkelt mand svarer med øjnene at han ved det. Gro peger ham ud og Taur kommer frem mod manden med hånden holdt frem. Her kan bæltet afleveres.

Gro ved at manden hedder Gny men at han plejer at blive kaldt Rød. Hans ansigt lyser altid i den farve uanset tid på dagen. Og det er måske endnu mere rødt lige nu. Gro siger at det er ham Gny der har taget bæltet med hjem. Rød ryster på hovedet, men det hjælper ikke noget. Både Gro og Taur kigger lige ind i hans øjne, og Taur store hånd holder sig stadig klar til at modtage det stjålne bælte. En anden mand i byen siger at de alle sammen hele tiden har ment at de skulle lade det hus være, bæltespænde eller ej. Og der rejser sig en mumlen der betyder at Rød skal hente det bælte og det bæltespænde nu.

Manden med det røde ansigt går ikke ind i sit hus men om på bagsiden af det. Lidt efter kommer hen frem med bæltet med spændet på og hænger det om Taur's hånd. Gro tager bæltet fra Taur's hånd og spænder det om livet. Hun siger til Taur og Clo at hun er nødt til at gå lidt for sig selv og at de kan vente i mors hus. Hun vil snart være tilbage efter dem. Hun har bæltet om livet, og de gør lige som hun siger. Alle andre skynder sig osse ind i deres egne huse, det er da spisetid, og de er sultne. Gro går ned til vandet og går et lille og kort stykke ud mod det store hav, der hvor mor kunne se hvor hun kom fra. Men der er for langt helt derud. Ja Gro, den tur er for lang i dag. Så hun nøjes med at gå så langt at byen ikke ligger lige i nakken på hende.

Der er fugle på vandet, de fleste svømmer ret tæt på stranden. De skal til at gå til ro, bare lige have de sidste mundfulde mad. Nogle mødre har unger efter sig i en række, de holder sig endnu længere ind mod land, dog ikke lige ud for hvor Gro står. Og der er fugle i luften over vandet, nogle store og hvide

der skriger, nogle mindre sorte der ikke siger noget videre. Hun er helt tilbage til dengang hun boede her. Hun har stået her mange gange, nogle gange sammen med mor, men de fleste gange alene. I hvert fald var det sådan i den sidste tid hun husker bedst, da mor lå mest inde i huset og slet ikke kom ud, og havet var der til hende, og hun kunne drømme, og drømmene om ham kunne begynde at spire frem i hendes tanker. Vandet er vigtigt, åen er brugbar, men det her er meget bedre. Det her savner hun kan hun mærke.

Og der kommer jo ikke nogen båd med hendes mand lige nu. Ikke en båd der kan hente hende og sejle hende ud på det store hav, måske til den anden kyst hvor mor i sin tid kom fra. Det ville ikke være ringe, men det er ikke sådan det skal være. Blikket over vandet har gjort det endnu mere klart hvad hun er nødt til at gøre. Hun må følges med Taur og Clo til sin nye by. Det er ikke i den by han vil komme, men det er der hun skal vente. Det er den rette, den eneste vej for hende. Er det fuglene der fortæller dig det Gro, er det bølgerne, er det skyen over vandet ?

Det er hendes hjerte der fortæller hende det. Hun går tilbage til mors hus og fortæller Taur og Clo at hun er klar. Clo siger at hun nok skal pakke bæltet væk i en bylt eller i hvert fald skjule det under trøjen på turen hjem. Hjem ? Ja nu er det hjem, denne by er slet ikke den rette for hende længere. Nu har hun det sidste hun skal have med herfra. Hun løfter blusen og skubber bæltet ind direkte på huden inden hun trækker blusen ned igen. Nu er bæltet skjult, kun hvis man ved hvad man skal se efter kan man ane konturerne af metalbæltespændet under blusen.

Det er sent på dagen, solen er på vej helt ned, men inde i skoven kan de stadig følge stien langs åen. De vil alle tre gerne langt væk fra byen bag dem, den blir mere og mere forkert jo mere de tænker på den og taler om den. Himlen er klar og i lang tid kan månen lyse stærkt nok til at de ikke er i tvivl om hvor de skal sætte fødderne.

Da de omsider er nødt til at holde, og Taur bygger en skærm de kan sove under, tager Gro bæltet af og pakker det i stedet i en bylt. Hun vil ikke have det på når hun ligger og sover.

Da de sidst på aftenen den følgende dag kommer helt hjem skynder Give sig at finde ekstra mad frem så de alle fem kan spise sammen. Give og Elk har godt nok allerede spist, men de spiser gerne endnu engang med de tre hjemkomne. Gro må vise det hentede bælte frem, Give synes det er et smukt spænde, Elk synes det er noget tungt. Han er glad for at han ikke skal have sådan et bælte på, det ville gøre hans bevægelser alt for langsomme på jagt eller i kamp. Drengen snakker om jagt og kamp som var han en af skovfolket, men han ved vist mere om kvæghold end om jagt når det kommer til stykket. Det andet er bare mundsvejr fra ham, det kan Gro tydeligt høre. Taur smiler over hele hovedet og Clo er endda lige ved at grine. Give smiler undskyldende og Elk ser ingen af dem, han ser kun på Gro og bæltet.

Gro:

Claus er på vej på arbejde på museet for sidste gang. Den sidste dag i den første sommermåned. Ultimo juni, en god uge efter solhverv. De er så færdige med indtastningen som de kan blive. Måske er det ikke så grundigt kontrolleret som det kunne være, men missionen er lykkedes. Marianne Klosterhede er tilfreds, hun har endda rost dem meget. Nu kan den del af arkivet lægges på nettet, så det kan være tilgængeligt for forskere i hele verden.

I formiddag skal de lige lave den sidste oprydning i hjælpefilerne på deres computere. Hvis det var lange dokumenter var det helt klart den sikreste måde at få dem tastet ind. Og så er copy/paste stadig et vidunderligt værktøj. Men de filer skal naturligvis ikke ligge på maskinerne her bagefter. Maskinerne skal alle mulige andre steder hen i huset, eller måske kommer de ud til private. Og det er jo kun kladder. De fire studentermedhjælpere er desuden de eneste der kender systematikken i filnavnene, dem fik de efterhånden på eget initiativ ensrettet så meget at de kunne tage over for hinanden ved sygdom. Det var mest Adrian der stod for det.

Når det er klaret skal de have en frokostpause. I dagens anledning er det huset der giver, Claus skal ikke have madpakke med selv. Og efter pausen er der en reception hvor Papaya Andersen og hendes overchef vil deltage, og der kommer den lovede champagne. Eller noget andet boblevand, som Estrid siger, noget der er prisen værd.

Adrian styrer oprydningen på maskinerne. Papirudgaverne, de sidste, har de allerede pakket ned i går, og kasserne var fjernet da de mødte ind. Melanie ser efter om der skulle ligge en lap papir et eller andet sted, nogle af de håndskrevne notater var tilskrevet på ukurante papirlapper, endda af og til på servietter eller poser, men de har fået det hele med i kasserne, der er ikke en stump tilbage i deres kælderlokale. Estrid kommer hen til Claus og siger at frokostpausen vist er på over en time i dag, så skal de ikke lige gå en sidste tur i udstillingen sammen. Det kan meget vel være sidste gang de ser hinanden. Claus er lidt usikker på hvordan Melanie og Adrian vil tage det, men de behøver jo ikke gå samtidig. De kan vel bare aftale at mødes tilfældigt i en af udstillingerne. Og så insisterer Claus på at det i hvert fald skal være i den danske oldtid.

Han mindes da det der skete den første dag mellem jul og nytår, og det skal de ikke gentage, men derfor kan de jo godt have en lille fælles erindring om det. Det var i den orientalske samling, eller rettere på vej tilbage fra den, men nu er det altså den danske oldtid han har tænkt sig at specialisere sig i når han kommer ind på historie. Hvis det kan lade sig gøre, Claus. Estrid har sagt at hun gerne vil til Middelhavet og grave. Hun har nogle kontakter som måske kan gøre det til virkelighed. Vist endda på Kreta for at det ikke skal være

løgn. Det med Kreta har han ellers ikke talt med hende om, men det hele har det med at komme til at passe sammen for ham.

Arbejdet er klaret, de fire computere er slukket, og de sidder alle fire og snakker da Marianne Klosterhede og en af damerne fra restauranten kommer ind med et rullebord. Det er der både små lune og små kolde retter på. Og der er både øl og sodavand til maden, champagnen kommer senere sammen med talerne.

De får besked om at gå til rullebordet og forsyne sig, Marianne Klosterhede går med, der er fem tallerkner. Og så sidder de og spiser ved det bord hvor de plejer at være fire, men hvor de sagtens kan være elle fem. Det er tilladt at tage flere gange. Det er noget andet end de madpakker de plejer at have med, og som de ikke engang altid når at få spist. Imens småsnakker de lidt og Melanie småtuder lidt og Adrian er lidt mere tavs en sædvanligt. Efter den første halve times tid ser Marianne Klosterhede på sit armbåndsur og siger hun er nødt til at gå op på sit kontor, men hun vil være tilbage sammen med Papaya Andersen og champagnen klokken fjorten, så er der reception. Og Estrid ser på sin telefon og siger hun er nødt til at gå ud og få ordnet noget. De to damer går sammen, Adrian og Melanie og Claus sidder tilbage.

Melanie og Adrian snakker med hinanden. Det er de to der har været længst med, så de har vel mest at tale om. Claus sidder og ser ud i luften. Så siger han at han vil gå en tur ned og sige farvel til kanalen. Og går op i dansk oldtid. Estrid står der og ser på nogle stenøkser og en smukt formet dolk. Claus lægger mærke til at hun har taget røde shorts på i dag, ikke kjolen fra juledagene. Den ville alligevel have stukket for meget ud med alle de påtrykte klokker. Hun kan vel mærke at han kommer, for hun vender sig om og smiler til ham.

De har jo en lille fælles historie, siger hun. Deres lille historie her midt i den store historie. Men små historier skal vel osse slutte med maner. Claus er ikke sikker på hvad hun mener med det, han har måske en mistanke, men han kan ikke være sikker. I hvert fald giver han hende ret. Hun rækker hånden ud, og de går pænt hånd i hånd gennem udstillingen. Som Kenny gik med Marie da han så hende første gang. Det var jo heller ikke mere end det den gang. Det er bare dejligt at have en god ven, længere er den ikke.

Der hænger nogle fotos af helleristninger på væggen. To tændstikmænd med hver sin lur er malet op med hvid maling, de står på noget der ligner en båd. Mænd, tænker han, men han kan ikke se om det er mænd eller kvinder. Nogle andre opmalede figurer er med sikkerhed mænd. Hvis det da ikke bare er et par revner i stenen malingen er løbet lidt i. Det er vel ikke så let at afgøre hvad der er tegnet af andre og hvad man bare selv har opdaget senere. Og de der andre er fra meget gamle dage, så man kan ikke spørge dem. En af de der andre ligger i en udhulet træstamme i en lav glasmontre. Estrid siger at hun da er meget berømt. Kisten har ligget i det helt rigtige jord og liget er

meget velbevaret. Han kigger ned i den. Han kan se et kranie og nogle andre knogler, han kan ikke se noget lig. De går lidt videre med hinanden i hånden. Hun kilder ham lidt i håndfladen og han kilder tilbage.

Estrid stopper op. Hun spørger om de skal fortsætte nu her eller om det bare vil ødelægge det hele. Claus siger at alt på museet vist er fredet i klasse AAA, så de skal passe på at de ikke ødelægger noget.

Men hun vil bare gerne forlade museet med et godt minde. Og Claus spørger om det da ikke er godt. Men det hele ser bare så brunt ud når de skal se hvordan de mennesker dengang levede, og Estrid siger at hun tror det har været meget mere grønt, i hvert fald om sommeren. Grønt er håbets farve, og det er sommer lige nu udenfor museet. Skal de ikke hellere gå et andet sted hen ? Men de skal osse være tilbage til receptionen, den vil de da begge to gerne have med. Kan et glas champagne ikke vise sig at være det bedste punktum for dem begge to. Estrid holder stadig fast i hans hånd.

Der hænger en stor planche på væggen. Det er den kiste de lige har stået og set på. Han ser henover Estrids lyse hår og op på planchen. Han har da set den før. Måske et billede i en bog, måske på skærmen derhjemme på værelset. Måske har han endda været herinde som dreng, det er så længe siden at han ikke rigtigt kan huske det. Men han og mor var da et par gange herinde på Nationalmuseet dengang. Billederne på planchen er alle i sort/hvid. Men de gamle dage var da osse grønne, det har Estrid lige sagt. Han kigger ned på hendes hår, hun står nu lige foran ham. Der er under en centimeter imellem dem. Måske har hun rykket sig lidt bagud, måske har han rykket sig lidt frem. Han skynder sig at se op på planchen i stedet for.

Og der på billedet ser han hende, eller rettere han ser dragten. Det er en anden kvinde der har den på på billederne. Hendes hår er forkert, hendes øjne er forkerte. Men det er alligevel hende, hende der ligger ovre i den kiste. Tæt på i afstand, langt borte i tid. Er det så held eller uheld ?

Estrid står stadig lige foran ham, han slipper hendes hånd og lægger den på hendes mave. Du kan bare gøre det med hånden Claus, det vil hun blive glad for, og det vil ikke genere mig. Estrid kan vist mærke hvad han tænker, for hun presser sine baller bagud imod ham. Han begynder at bevæge hånden. En mand i den anden ende af rummet råber efter dem, en gæst eller en ansat, Claus ved det ikke. Hallo I to, hvad har I gang i ? Det der må I vist gå et andet sted hen med.

Claus:

Gro drømmer. Hun ved det godt, men hun vil drømme. Det hun ved om ham har rod i hende selv, og håbet får aldrig en solidere grund. Det er et håb der handler om alt andet end aldrig. Hun har da hørt ham tale til hende,

stadig et sted meget langt fra. Men han er der og han vil komme, hun kan mærke det i hjertet.

Det er nu ikke ham hun kan høre lige nu. Det lyder som et lille barn der græder. Et afkræftet barn der ikke længere kan skribe men må nøjes med at klynke. Eller er det lyden af et dyr hun ikke kender, nej, hun er sikker på at det er et menneskebarn hun hører. Hun kan mærke det spænde i brysterne. Hvad er nu det for noget Gro, har der alligevel været nogen ?

Sommeren er ved at være forbi, bladene er begyndt at falde af nogle af træerne. Mors dragt og bæltet ligger hjemme i det hornede hus. De nedfaldne blade ligger i små bunker på jorden sammen med nogle af de mørkebrune fra sidste sommer, hun er kommet i skov efterhånden. Hun er nødt til snart at vende om, ellers blir de urolige hjemme. Men hun skal lige se om det er et barn. Et efterladt barn i en bunke blade, en lille nøgen ting, en lille pige efterladt der af sin mor. Men du er ude for at finde din mand Gro, et lille barn er en afvej nu. Måske senere, om mange år, men ikke nu.

Hun løfter barnet op og lægger det ind mod brystet, og det begynder omgående at søge. Hun løfter blusen, den lille pige finder brystvorten og tager ved med sine sidste kræfter. Men det er omsonst lille ven, der er ingen føde her. Den lille blir hurtigt utilfreds, det var sidste chance og så var der ikke noget. Du må ikke holde et barn for nar Gro.

Hun kan jo tage ungen med hjem i huset. Der er mælk i det hus, så meget at de er nødt til at gemme af det. De vil sagtens kunne holde et barn mere i live der. Men de vil spørge hvor ungen kommer fra, om hun så alligevel har fået plantet et barn i maven. Hvem gjorde det ?

Men det barn er jo ikke nyfødt. Det har allerede været passet i flere dage. Det er tydeligt ikke dit barn Gro. Du har ikke haft en mand endnu, det er ikke dit barn. Du ledte efter en mand, og så fandt du et efterladt barn. Det er sådan det er.

Gro er pludseligt i tvivl om vejen hjem. Hun har gået mange ture i denne sommer, mest for sig selv, og hun har aldrig været i tvivl om hvordan hun kom hjem, hun er bare vendt om og gået hjem. Men med et barn ved brystet er det hele blevet lidt mere usikkert. Hun tager barnet fra brystet, retter på blusen og løfter den lilles hoved op mod halsen. Og gætter en retning og begynder at gå. Hun er kommet lidt længere østover end hun plejer, ikke oppe ved åen, ikke så langt fra hjemmet tror hun, men der er lidt mere skov end der plejer at være, og hun er kommet dybere ind i den. Men hun kan da se hvor solen står. Hun skal bare gå hjem. Hun skal bare lade den unge ligge og gå hjem. Hun skulle slet ikke have taget hende op, det havde været meget lettere. Hvis du ikke passer på får du bare givet hende et navn, og så hænger du på hende.

Der er da af og til unger i skoven og på markerne. Fugleunger og hjortekid. Dem skal man bare lade være hvis man da ikke er på jagt efter dem, det ved hun godt. Måske er den lille piges mor på vej tilbage for at hente sit barn. Hun har bare lagt det fra sig et øjeblik fordi hun skulle bruge begge sine hænder til noget andet. Hvis Gro tager barnet med, kan den stakkels mor ikke finde sin unge. Men hvis hun nu har efterladt barnet fordi hun ikke ønskede et barn, så skal man vel prøve at redde det. Gro er blevet så ubeslutsom, og det ligner hende slet ikke. At sådan en lille unge så let kan lede hende ud af kurs. Hun kan ikke finde hjem, manden i hendes liv føles langt borte. Han er nødt til at komme nærmere hvis hun skal kunne høre ham.

En fed due flakser op fra et træ der stadig har de fleste blade i behold. Træet er da et godt varsel, men duen er måske et dårligt. Hvad har skræmt den ? Hun står stadig med barnet i armene og mærker en stor hånd om sin mund. En eller anden står lige bagved hende. Men kan det være hendes mand, og hvorfor holder han hende for munden ?

Det er i hvert fald ikke Elk. Så skal han i hvert fald have stillet sig op på noget for at kunne nå om hendes hoved på den måde. Og det er ikke Reno, for han ligger død under en stenbunke og venter på sin kiste der er lige ved at blive færdig. Det er vel ikke Taur. Det er måske Taurus styrke, men det føles ikke som Taurus hånd. Hans hånd kan ikke være så kold. Han vil heller ikke være nødt til at holde hende for munden, hans tilstedeværelse vil være stærk nok i sig selv. Er det Carno, det kunne være en mand af hans størrelse. Hun prøver at huske hans hænder. De var store, meget store, men var de osse kolde. Eller er de blevet kolde af at gå rundt i skoven uden et hus at gå ind i. Hun mærker noget hårdt mod ryggen. Havde Carno et bæltespænde da hun så ham. Det husker hun ikke, hun har gjort hvad hun kunne for at glemme ham. Kan hun huske hans lugt, er den forandret af livet i skoven. Og hvad skulle han i denne retning, øst for hendes hjem, ville han ikke søge et mere velkendt område at bevæge sig i. For det er vel ikke. Den slags ønsker kan vel ikke arves. Han er her vel ikke for at dræbe hende, han er her for at tage hende med vold, det er da det hun kan mærke i ryggen.

Hånden blir nu osse presset op mod hendes næse, hun kan høre ham trække vejret, hun kan ikke længere selv få det. Hun ved det er ham. Ikke den mand hun søger, ikke den mand der søger hende, men den mand der jagede hende som hans far jagede hendes mellemmand. Det er ElleEgge der ikke bare puster men osse grynter. Hun mister kræfterne i armene, hun kan ikke længere holde på barnet, hun kan ikke længere holde noget, barnet falder klynkende til jorden. ElleEgge, for ham er det, det er hun sikker på, griber hende om livet med sin anden arm. Hun forsvinder.

Men ElleEgge. Dobbelt E, det er der ikke noget der hedder Gro. Skulle det så ikke have været Ellebelle, selvom det så blir lidt sørgeligt. Gro ?

Gro:

Claus drømmer. Han ved det godt, men han drømmer videre. Det han ved om hende ved han kun fra sig selv. Drømmen om den rette kvinde, drømmekvinden. Hvordan kunne det være anderledes. Af og til har han en fornemmelse af at hun taler til ham. Det er bare noget han bilder sig ind, det ved han. Men han ved osse at det er hende, helt ned i maven ved han det. Han skal hen til den kiste igen. Alene denne gang. Kun ham, og hende.

Receptionen er bare noget der skal overstås. Boblevandet smager godt og breder sig i hele kroppen som en prikken under huden. Og da de kalder det fyraften tager han som den første sin jakke og går ovenpå fra kælderen. Han vinker lige på vej ud af døren, det er det. Men han går ikke ud af museet, han sætter sig i stedet ind på et toilet. Det er så lige det toilet, men det er ikke derfor. Han låser ikke og han trækker ikke bukserne ned, han sidder der bare på tønden og venter. For en sikkerheds skyld er telefonen sat på lydløs, og så skal tiden bare gå. Han prøver at fordrive tiden med at se på telefonen, men det blir hurtigt alt for ukoncentreret. Måske kan han lige så godt slukke den helt, ingen skal jo ringe eller skrive til ham lige nu, han skal slet ikke forstyrres. Han kan mærke sig selv, han glæder sig. Om lidt vil han stå lige ved hende, det har han gjort før, men dengang vidste han ikke hvem hun var. Det ved han nu.

Det er godt han ikke slukkede telefonen helt. Han kan da se hvad klokken er. Den nærmer sig 20:55, han kan godt gå derhen nu, han er den eneste på museet, bortset fra hende altså. Det går han i hvert fald ud fra.

Han behøver ikke slå lommelygten til, lyset fra skærmen en rigeligt. Han når frem til kisten og ser at glasmontren er løftet af, og over kisten er der endda tændt et par spots. Om det er en fejl eller der er nogen i gang med et eller andet reparationsarbejde ved han ikke. Han står helt stille og kan kun høre sit eget hjerteslag, der er ingen støj andre steder. Og det er godt nok for ham, for der ligger hun, eller rettere hvad der er tilbage af hende. Dragten han kender så godt og bæltet og hendes kranie og nogle flere knogler. Hvis ikke det var hende ville det være morbidt. Men det er hende. Han står og kigger. Der skal vel ske et eller andet. Ja, det er lige her Claus. Kan du fornemme nærheden ?

Tættere på kommer vi aldrig. Er det ikke vidunderligt ?

Han forventer lidt mere end det. Han har desværre aldrig troet på spøgelse og han kan heller ikke give sig til det nu. Men er der ikke en eller anden spænding imellem dem, en eller anden klang i tanken. Eller er det bare eftervirkningen af den billige champagneefterligning Marianne Klosterhede havde købt til dem. Han nåede at få fire glas. Estrid bemærkede det og blinkede til ham. Hende skal han ikke ud og møde, hende skal han ikke tænke på lige nu.

For hun ligger lige der. Den rigtige. Egtvedpigen kalder de hende, de ved ikke bedre. Men du ved bedre Claus. Du kan godt komme nærmere, du kan røre hvis du vil. Der er ingen alarm der vil begynde at ringe hvis du stikker hånden ned i kisten. Du kan da føle forsigtigt med fingerspidserne.

Han kommer til at strejfe en knogle med fingeren og trækker hurtigt hånden til sig. Det er ikke helt rigtigt endnu. Men hvad havde du forventet Claus. Du tror vel ikke for alvor på at kødet ville samle sig om knoglerne så jeg kunne rejse mig i al min dejlighed og favne dig. Sådan noget kan slet ikke lade sig gøre i virkeligheden. Og det er i øvrigt slet ikke alle knogler de har fået med. Hvis jeg skulle samle mig om dem, ville jeg bare være en kludedukke for dig. Ønsker du at blive favnet af en kludedukke, en skumfidus.

Han ved ikke hvad han ønsker, men han havde forventet noget mere. Måske en eller anden dyb indsigt. Er det da ikke nok at du kan høre mig Claus ?

Men ordene har været der hele tiden, ordene og deres betydning. Stemmen har været der meget længe. Der må ske noget mere, nu han har fundet hende og står ved hende. Han forlod Vejle som hun i sin tid forlod Vejle, de kom begge til København, hun cirka hundrede år før ham. Nu må der være noget mere.

Hvad mere skulle der være Claus. Skulle du ikke begynde at tænke på at komme herfra uden at starte en tyverialarm. Det du gjorde måtte du gerne for mig, du må i det hele taget rigtigt meget for mig. Men ledelsen på Nationalmuseet vil nok ikke se med milde øjne på det du har gjort, det vi har gjort. Det du ved passer alligevel ikke med deres forestillinger om deres væsentligste fund. For dem er jeg kun et fund.

Claus vil skide på hvad Nationalmuseet og alle dets indebrændte videnskabsmænd har fundet. Nu har han fundet hende, og det er det der betyder noget.

Du er fremme ved målet Claus. Og hvad så herefter. Jeg kan nok få lov at blive liggende, men du kan da ikke bare blive ved med at stå der. Når de åbner i morgen, senest når de åbner i morgen vil du blive fundet, så vil du være et fund. Og så vil du stå der uden retning i dit videre liv.

Han ved det godt. Hun har helt ret. Han har fundet hende og alle hans ønsker er opfyldt. Og fornemmelsen er helt forkert. Han er ikke engang tilfreds nu, han er bare tømt. Du skulle have sagt noget mere ja til en af de andre Claus, du skulle have ladet dig lede i vildvejene. Du skulle ikke have nøjedes med at give hende finger de par gange, for det var vel bare det du gjorde. Du skulle have plantet noget i hende, ikke i den dumme drengerøvsforstand, men noget ægte. Estrid var jo vores mellemrum. Mors mellemmand gav det lidt han kunne, og du er da tilfreds med resultatet.

Claus er slået helt ud, eller han er snarere slået hjem. Selvom han jo inderst inde godt vidste det. Han har jo vidst det hele tiden. Det hele. Hvor plat kan det være. Skærmede han sig bare mod angsten for at blive forladt ved at sørge for at være forladt på forhånd. I meget god tid endda. Her står han og der lå hun. Hele tiden. Præsens, hvad fanden betyder præsens.

Nej, det er altså mere end det. Han elsker hende jo, det ved han. Og hun elskede dig Claus, det siger hun selv. Og alligevel er det håbløst umuligt. Håbløst og plat og umuligt.

Men kære Claus, der er da stadig en duet gemt i os. Og den er ikke nødvendigvis kun tragisk.

Claus og Gro: Finale - bob bob

C+G: Lad os bryde ud af tiden i en sang
 og erindre små begivenheder gang på gang på gang
 lad det dirre i et spænd fra C til G
 lad det ske, og lad det ske som ingen sjæl kan forudse

Pop, tidløs pop - bob bob - -
så kan vi svømme
i drivtømmerdrømme
tidløs pop popper op - bob bob

C: Når mellemrum i tid og sted
 kan skabe rum for kærlighed
 så kan vi fylde rummet ud
 med fimrehår og silkehud
 og puddelhundegøen

Så slår vi op, så slår vi ned
et sted imellem krig og fred
der føles i enhver forstand
på kanten af det dybe vand
når skoven går i søen

Når kisten går i jorden
og sikkerheden visner
hen som en røllikeblomst

C+G Lad os bryde ud af tiden i en sang
 og beskrive små begivenheder gang på gang på gang
 lad det dirre i et spænd fra C til G
 lad det ske, og lad det ske som ingen sjæl kan forudse

Pop, tidfri pop - bob bob

så du røgen
under trøjen
var jeg nøgen
i drivtømmerkisten - bob bob

G: Man kan flå en elastik så den blir spændt
man kan trække elastikken til den knækker
er man heldig, er det her den gnist blir tændt
der kan brænde gennem snusfornuftens sprækker

Det er her vi kan begå os i en kant
det er her hvor vandet kanter vores lyster
under bølgerne hvor skriften taler sandt
og hvor sangen synges ud fra spændte bryster

C+G Lad os bryde ud af tiden i en sang
forestille os begivenheder gang på gang på gang
lad det dirre i et spænd fra C til G
lad det ske, og lad det ske som ingen sjæl kan forudse

Rimene, rammerne
vokser det, strammer det
her mellem stammerne
opfyldt af flammerne
af og til rammer det
plet - ganske let
ganske lidt - ganske let - bob bob

C: Emergente rendemasker
falder drypvist så det plasker
som et plaster over såret
der kan dække hele året
det er hvad man kan forvente
af det emergente

Ind til benet, knoglen, kernen
og en bid af undergrunden
der er lys fra morgenhjernen
og der får jeg muld i munden
osse her er tiden krummet
her i mellemrummet

C+G Lad os bryde ud af tiden i en sang
lad os skabe små begivenheder gang på gang på gang
lad det dirre i et spænd fra C til G
lad det ske, og lad det ske som ingen sjæl kan forudse

En lystig somomhed
det drivende tømmer den gabende tomhed
Og hvad er man så ?

Optimist - ikke trist -
populist - pop pop - bob bob

G: Vi tygger i mulden, fordrejer, fordøjer
og spirer i mulden når solen er tændt
og danser på tyre med stumpe trøjer
og solgule bælt omhyggeligt spændt
og omslaget vendt

Vi træder på stedernes fliser og klinker
og opløser tiden i spande og kar
vi drikker af drømmen og hver gang vi blinker
er tiderne skiftet og vi er det par
vi vidste vi var

C+G: Lad os bryde ud af tiden i en sang
lad os lyve om begivenheder gang på gang på gang
lad det dirre i et spænd fra C til G
lad det ske, og lad det ske som ingen sjæl kan forudse

Fjernkontrol i dur og mol
sat sammen af en venlig trold
en venlig trold - bob bob

C: Vi svømmer i det brede nu
i alt hvad vor erindring har leveret
man kommer da i hu - i hu
når billedet blir fremkaldt og fikseret

G: Så hvis man høster hvad man sår
og lige husker hvor man går
med viljesnak og sterlingstål
fra isse ned til lædersål
så holder man sig frisk
så kan man sno sig som en ål
en blankpoleret fisk
en billig souvenir
en nem og villig - billig billig
villig souvenir

C+G: Lad os bryde ud af tiden i en sang
se et mønster af begivenheder gang på gang på gang
lad det dirre i et spænd fra C til G

lad det ske, og lad det ske som ingen sjæl kan forudse

Sig mig, er der ingen retning
i den endeløse sætning
som en pissende fontæne
bag de uigennemtrængelige birkeris - bob bob

C+G: Et lille greb i tiden, et hurtigt greb i lommen
et lille skridt i dansen, et hurtigt slag på trommen
et advarselsskilt om en bom
vi ved der ikke findes uendelig finale
vi drak af drageblodet og greb om dragens hale
er tiden så stadigvæk krum

Det trommeslag, den grænsebom er bare en forhindring
og dragens blod og haleslag en smuk og fjern erindring
så drages vi, vi drages nu bestandigt mod hinanden
vi ser den dragens dannelse, vi skriver os bag panden
vi stadig har hinanden, så hvad betyder præsens
i fortid, i nutid, i fremtid, i altid

Vi dykker ind i mellemtiden
og hænger i en klippeformation
her finder vi begreb
her deler vi en snorkel
men lad os nu få luft

C+G: Lad os bryde ud af tiden i en sang
og erindre små begivenheder allersidste gang
lad det dirre i et spænd fra C til G
lad det ske, og lad det ske som ingen sjæl kan forudse

Så ender vi her
hvor tidslommen er
det fysiske røvhul
med vindstyrke nul - nul - nul
det er da romantisk - bob bob -
nul nul papir
det er da romantisk - bob bob -
nul nul papir

Epilog:

Denne historie har intet med virkeligheden at gøre. Det er en libretto, det er endnu ingen opera. Librettoen er skrevet i C. Men om den mellemliggende tone i treklangen så er et E eller et Es er tydeligvis et åbent spørgsmål.

Der er kun de to stemmer, Claus og Gro. Det meste af librettoen fortæller de i prosa, og sådan kan de hver især høre hvad den anden tænker og gør. Først til sidst synger de en duet, der metrisk er lige så omskiftelig som vejret i april. Dens bestræbelser på at være en dejligt simpel popsang lykkes kun i glimt, og den er osse lige lang nok til den genrebetegnelse. Sådan er livet, det må læseren bære over med.

Hvis der en dag er et menneske der kan få musik til at passe til det samlede værk - altså osse prosastykkerne - har vedkommende min velsignelse, uanset om det blir i C eller i en anden toneart. Indtil da må enhver anden nøjes med musikken i sit eget hoved.

Der er tilstræbt en orden. Den stritter i alle retninger, men når der nu er så mange retninger - bob bob